

SEANCE DU MARDI 22 MAI 1990
VERGADERING VAN DINSDAG 22 MEI 1990ASSEMBLEE
PLENAIRE VERGADERING

SOMMAIRE:

CONGES:

Page 2014.

MESSAGES:

Page 2014.

Chambre des représentants.

COMMUNICATION:

Page 2015.

Cour des comptes.

PETITION:

Page 2015.

PROPOSITION DE LOI (Prise en considération):

Page 2016.

M. Mathot et consorts. — Proposition de loi complétant l'article 1er, § 6, de la loi de redressement du 10 février 1981 instaurant une cotisation de solidarité à charge des personnes rémunérées directement ou indirectement par le secteur public.

QUESTION ORALE DE M. JANZEGERS AU MINISTRE DES AFFAIRES ETRANGERES SUR « L'AFFECTATION DONNEE AUX 25 MILLIONS DE FRANCS VERSES AUX INSTITUTIONS QUI APPORTENT UNE AIDE A LA ROUMANIE »:

Orateurs: M. Janzegers, M. Eyskens, ministre des Affaires étrangères, p. 2016.

MOTION D'ORDRE:

Orateurs: M. Hatry, M. le Président, p. 2016.

Ann. parl. Sénat de Belgique — Session ordinaire 1989-1990
Parlem. Hand. Belgische Senaat — Gewone zitting 1989-1990

INHOUDSOPGAVE:

VERLOF:

Bladzijde 2014.

BOODSCHAPPEN:

Bladzijde 2014.

Kamer van volksvertegenwoordigers.

MEDEDELING:

Bladzijde 2015.

Rekenhof.

VERZOEKSCRIFT:

Bladzijde 2015.

VOORSTEL VAN WET (Inoverwegingneming):

Bladzijde 2016.

De heer Mathot c.s. — Voorstel van wet tot aanvulling van artikel 1, § 6, van de herstellwet van 10 februari 1981 tot invoering van een solidariteitsbijdrage ten laste van de personen rechtstreeks of onrechtstreeks bezoldigd door de openbare sector.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER JANZEGERS AAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN OVER « DE BESTEDING VAN DE 25 MILJOEN AAN DE INSTELLINGEN DIE HULP BIEDEN AAN ROEMENIE »

Sprekers: de heer Janzegers, de heer Eyskens, minister van Buitenlandse Zaken, blz. 2016.

MOTIE VAN ORDE:

Sprekers: de heer Hatry, de Voorzitter, blz. 2016.

QUESTION ORALE DE M. HATRY AU MINISTRE DE L'INTERIEUR, DE LA MODERNISATION DES SERVICES PUBLICS, ET DES INSTITUTIONS SCIENTIFIQUES ET CULTURELLES NATIONALES SUR «LA SUPPRESSION DU BLASON DE LA VILLE DE BRUXELLES AU THEATRE ROYAL DE LA MONNAIE» :

Orateurs : M. Hatry, M. Tobbacq, ministre de l'Intérieur, de la Modernisation des Services publics, et des Institutions scientifiques et culturelles nationales, p. 2017.

QUESTION ORALE DE M. VAN DEN BROECK AU SECRETAIRE D'ETAT AUX AFFAIRES EUROPEENNES ET A L'AGRICULTURE SUR «L'EQUARRISSAGE DES PORCS» :

Orateurs : M. Van den Broeck, M. De Keersmaecker, secrétaire d'Etat aux Affaires européennes et à l'Agriculture, adjoint au ministre des Affaires étrangères, p. 2018.

QUESTION ORALE DE M. CARDOEN AU MINISTRE DE LA DEFENSE NATIONALE SUR «LE NON-RESPECT, PAR LES AUTORITES MILITAIRES DES FBA, DE L'ESPRIT DE LA LOI PORTANT LE STATUT DU MILICIE» :

Orateurs : M. Cardoen, M. Tobbacq, ministre de l'Intérieur, de la Modernisation des Services publics, et des Institutions scientifiques et culturelles nationales, p. 2019.

QUESTION ORALE DE M. VAN HOOLAND AU MINISTRE DES AFFAIRES ETRANGERES SUR «LA NON-APPLICATION DE L'ARRETE ROYAL DU 6 MAI 1988 EN CE QUI CONCERNE LA DELIVRANCE D'UN PERMIS DE CONDUIRE BELGE AUX RESSORTISSANTS INSCRITS A L'ETRANGER» :

Orateurs : M. Van Hooland, M. Eyskens, ministre des Affaires étrangères, p. 2020.

PROJETS DE LOI (Discussion) :

Projet de loi relatif à la sécurité des jouets.

Discussion générale. — *Orateurs* : MM. Dufaux, rapporteur, de Wasseige, M. Claes, Vice-Premier ministre et ministre des Affaires économiques et du Plan, chargé de la restructuration du *ministère van Onderwijs*, p. 2021 et p. 2023.

Discussion et vote des articles, p. 2024.

Projet de loi instaurant un privilège pour les créances au titre des prélèvements sur la production du charbon et de l'acier.

Discussion et vote des articles, p. 2027.

QUESTION ORALE DE M. DONNAY AU SECRETAIRE D'ETAT AUX REFORMES INSTITUTIONNELLES SUR «LE RETARD APPORTE DANS LES TRAVAUX VISANT A GARANTIR LA SECURITE DE L'IMMEUBLE OCCUPE PAR LA JUSTICE DE PAIX DE GRACE-HOLLOGNE» :

Orateurs : M. Donnay, M. Dupré, secrétaire d'Etat aux Réformes institutionnelles, chargé de la restructuration du ministère des Travaux publics, adjoint au ministre des Communications et des Réformes institutionnelles, et secrétaire d'Etat aux Petites et Moyennes Entreprises, adjoint au ministre des Classes moyennes, p. 2022.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER HATRY AAN DE MINISTER VAN BINNENLANDSE ZAKEN, VAN DE MODERNISERING VAN DE OPENBARE DIENSTEN, EN VAN DE NATIONALE WETENSCHAPPELIJKE EN CULTURELE INSTELLINGEN OVER «DE VERWIJDERING VAN HET WAPEN VAN DE STAD BRUSSEL IN DE KONINKLIJKE MUNTSCHOUBURG» :

Sprekers : de heer Hatry, de heer Tobbacq, minister van Binnenlandse Zaken, van de Modernisering van de Openbare Diensten, en van de Nationale Wetenschappelijke en Culturele Instellingen, blz. 2017.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER VAN DEN BROECK AAN DE STAATSSECRETARIS VOOR EUROPESE ZAKEN EN LANDBOUW OVER «DE DESTRUCTIE VAN VARKENS» :

Sprekers : de heer Van den Broeck, de heer De Keersmaecker, staatssecretaris voor Europese Zaken en Landbouw, toegevoegd aan de minister van Buitenlandse Zaken, blz. 2018.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER CARDOEN AAN DE MINISTER VAN LANDSVERDEDIGING OVER «HET NIET-RESPECTEREN, BIJ DE BSD, DOOR DE MILITAIRE OVERHEID VAN DE GEEST VAN DE WET HOUDENDE HET STATUUT VAN DE DIENSTPLICHTIGEN» :

Sprekers : de heer Cardoen, de heer Tobbacq, minister van Binnenlandse Zaken, van de Modernisering van de Openbare Diensten, en van de Nationale Wetenschappelijke en Culturele Instellingen, blz. 2019.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER VAN HOOLAND AAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN OVER «HET NIET-TOEPASSEN VAN HET KONINKLIJK BESLUIT VAN 6 MEI 1988 INZAKE HET AFLEVEREN VAN EEN BELGISCH RIJBEWIJS AAN BELGEN DIE IN HET BUITENLAND INGEGESCHREVEN ZIJN» :

Sprekers : de heer Van Hooland, de heer Eyskens, minister van Buitenlandse Zaken, blz. 2020.

ONTWERPEN VAN WET (Beraadslaging) :

Ontwerp van wet betreffende de veiligheid van speelgoed.

Algemene beraadslaging. — *Sprekers* : de heren Dufaux, rapporteur, de Wasseige, de heer Claes, Vice-Eerste minister en minister van Economische Zaken en het Plan, belast met de herstructurering van het ministerie van Onderwijs, blz. 2021 en blz. 2023.

Beraadslaging en stemming over de artikelen, blz. 2024.

Ontwerp van wet tot instelling van een voorrecht voor de vorderingen voortvloeiend uit de heffingen op de productie van kolen en staal.

Beraadslaging en stemming over de artikelen, blz. 2027.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER DONNAY AAN DE STAATSSECRETARIS VOOR INSTITUTIONELE HERVORMINGEN OVER «DE VERTRAGING BIJ DE WERKZAAMHEDEN INZAKE BRANDBEVEILIGING AAN HET GEBOUW BETROKKEN DOOR HET VREDEGERECHT TE GRACE-HOLLOGNE» :

Sprekers : de heer Donnay, de heer Dupré, staatssecretaris voor Institutionele Hervormingen, belast met de herstructurering van het ministerie van Openbare Werken, toegevoegd aan de minister van Verkeerswezen en Institutionele Hervormingen, en staatssecretaris voor de Kleine en Middelgrote Ondernemingen, toegevoegd aan de minister van Middenstand, blz. 2022.

INTERPELLATIONS (Discussion):

Interpellation de M. Vaes au Vice-Premier ministre et ministre de la Justice et des Classes moyennes sur « la politique gouvernementale en matière de baux à loyer ».

Orateurs: MM. Vaes, Pataer, M. Dupré, secrétaire d'Etat aux Réformes institutionnelles, chargé de la restructuration du ministère des Travaux publics, adjoint au ministre des Communications et des Réformes institutionnelles, et secrétaire d'Etat aux Petites et Moyennes Entreprises, adjoint au ministre des Classes moyennes, p. 2027.

Interpellation de Mme Aelvoet au secrétaire d'Etat aux Affaires européennes et à l'Agriculture sur « les accords complémentaires de Schengen ».

Orateurs: Mme Aelvoet, M. Pataer, M. De Keersmaecker, secrétaire d'Etat aux Affaires européennes et à l'Agriculture, adjoint au ministre des Affaires étrangères, p. 2034.

Interpellation de M. Monfils au Vice-Premier ministre et ministre des Affaires économiques et du Plan sur « le Commissariat général belge près l'Exposition universelle de Séville en 1992 ».

Orateurs: MM. Monfils, De Belder, Luyten, M. Claes, Vice-Premier ministre et ministre des Affaires économiques et du Plan, chargé de la restructuration du ministère van Onderwijs, p. 2039.

ORDRE DES TRAVAUX:

Page 2030.

PROJETS DE LOI (Votes):

Projet de loi ajustant le budget du ministère de la Santé publique et de l'Environnement de l'année budgétaire 1989, p. 2031.

Projet de loi ajustant le budget de l'Education nationale — secteur commun aux régimes français et néerlandais — de l'année budgétaire 1989, p. 2032.

Projet de loi relatif à la sécurité des jouets, p. 2032.

Projet de loi instaurant un privilège pour les créances au titre des prélèvements sur la production du charbon et de l'acier, p. 2033.

VOTE SUR LA MOTION PURE ET SIMPLE DEPOSEE EN CONCLUSION DE L'INTERPELLATION DE M. HATRY AUX MINISTRES DES AFFAIRES ETRANGERES ET DES FINANCES, DEVELOPPEE LE 16 MAI 1990:

Page 2033.

COMMUNICATION DE M. LE PRESIDENT:

Page 2043.

INTERPELLATION (Demande):

Page 2044.

M. Gryp au secrétaire d'Etat à l'Environnement et à l'Emancipation sociale sur « les résultats insuffisants de la Conférence de Bergen sur l'environnement ».

INTERPELLATIES (Bespreking):

Interpellatie van de heer Vaes tot de Vice-Eerste minister en minister van Justitie en Middenstand over « het beleid van de regering op het stuk van de huurovereenkomsten ».

Sprekers: de heren Vaes, Pataer, de heer Dupré, staatssecretaris voor Institutionele Hervormingen, belast met de herstructurering van het ministerie van Openbare Werken, toegevoegd aan de minister van Verkeerswezen en Institutionele Hervormingen, en staatssecretaris voor de Kleine en Middelgrote Ondernemingen, toegevoegd aan de minister van Middenstand, blz. 2027.

Interpellatie van mevrouw Aelvoet tot de staatssecretaris voor Europese Zaken en Landbouw over « de aanvullende akkoorden van Schengen ».

Sprekers: mevrouw Aelvoet, de heer Pataer, de heer De Keersmaecker, staatssecretaris voor Europese Zaken en Landbouw, toegevoegd aan de minister van Buitenlandse Zaken, blz. 2034.

Interpellatie van de heer Monfils tot de Vice-Eerste minister en minister van Economische Zaken en het Plan over « het Belgisch commissariaat-generaal bij de Wereldtentoonstelling te Sevilla in 1992 ».

Sprekers: de heren Monfils, De Belder, Luyten, de heer Claes, Vice-Eerste minister en minister van Economische Zaken en het Plan, belast met de herstructurering van het ministerie van Onderwijs, blz. 2039.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN:

Bladzijde 2030.

ONTWERPEN VAN WET (Stemmingen):

Ontwerp van wet houdende aanpassing van de begroting van het ministerie van Volksgezondheid en Leefmilieu van het begrotingsjaar 1989, blz. 2031.

Ontwerp van wet houdende aanpassing van de begroting van Onderwijs — gemeenschappelijke sector van de Franstalige en de Nederlandstalige regimes — van het begrotingsjaar 1989, blz. 2032.

Ontwerp van wet betreffende de veiligheid van speelgoed, blz. 2032.

Ontwerp van wet tot instelling van een voorrecht voor de vorderingen voortvloeiend uit de heffingen op de produktie van kolen en staal, blz. 2033.

STEMMING OVER DE GEWONE MOTIE INGEDIEND TOT BESLUIT VAN DE OP 16 MEI GEHOUDEN INTERPELLATIE VAN DE HEER HATRY TOT DE MINISTERS VAN BUITENLANDSE ZAKEN EN VAN FINANCIEN:

Bladzijde 2033.

MEDEDELING VAN DE VOORZITTER:

Bladzijde 2043.

INTERPELLATIE (Verzoek):

Bladzijde 2044.

De heer Gryp tot de staatssecretaris voor Leefmilieu en Maatschappelijke Emancipatie over « de ontoereikende resultaten van de milieuconferentie in Bergen ».

PRESIDENCE DE M. SWAELEN, PRESIDENT
VOORZITTERSCHAP VAN DE HEER SWAELEN, VOORZITTER

Le procès-verbal de la dernière séance est déposé sur le bureau.
De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.

La séance est ouverte à 14 h 5 m.
De vergadering wordt geopend te 14 h 5 m.

CONGES — VERLOF

MM. Belot, Toussaint, pour raison de santé; Bosmans, Hofman, Kelchtermans, Valkeniers, Mathot, Kuijpers, à l'étranger; Falise, pour deuil familial; Flagothier, Poulain, Aerts, Mme Hanquet, pour d'autres devoirs; MM. Noerens, empêché, et Vandekerckhove, pour devoirs administratifs, demandent d'excuser leur absence à la réunion de ce jour.

Afwezig met bericht van verhindering: de heren Belot, Toussaint, om gezondheidsredenen; Bosmans, Hofman, Kelchtermans, Valkeniers, Mathot, Kuijpers, in het buitenland; Falise, wegens familierouw; Flagothier, Poulain, Aerts, mevrouw Hanquet, wegens andere plichten; de heren Noerens, belet, en Vandekerckhove, wegens ambtsplichten.

— Pris pour information.

Voor kennisgeving aangenomen.

MESSAGES — BOODSCHAPPEN

M. le Président. — Par messages du 16 mai 1990, la Chambre des représentants transmet au Sénat, tels qu'ils ont été adoptés en sa séance de ce jour, les projets de loi:

1° Portant approbation de la Charte sociale européenne et de l'annexe, faites à Turin le 18 octobre 1961;

Bij boodschappen van 16 mei 1990 zendt de Kamer van volksvertegenwoordigers aan de Senaat, zoals zij ter vergadering van die dag werden aangenomen, de ontwerpen van wet:

1° Houdende goedkeuring van het Europees Sociaal Handvest en van de bijlage, opgemaakt te Turijn op 18 oktober 1961;

— Renvoyé à la commission des Relations extérieures et pour avis à la commission des Affaires sociales.

Verwezen naar de commissie voor de Buitenlandse Betrekkingen en voor advies naar de commissie voor de Sociale Aangelegenheden.

2° Modifiant la loi du 18 juillet 1985 relative à la publication des sondages d'opinion;

2° Tot wijziging van de wet van 18 juli 1985 betreffende de bekendmaking van opiniepeilingen;

— Renvoyé à la commission de l'Intérieur.

Verwezen naar de commissie voor de Binnenlandse Aangelegenheden.

3° Modifiant la loi du 15 janvier 1990 relative à l'institution et à l'organisation d'une Banque-carrefour de la sécurité sociale;

3° Tot wijziging van de wet van 15 januari 1990 houdende oprichting en organisatie van een Kruispuntbank van de sociale zekerheid;

— Renvoyé à la commission des Affaires sociales.

Verwezen naar de commissie voor de Sociale Aangelegenheden.

4° Portant approbation de la Convention européenne sur la reconnaissance de la personnalité juridique des organisations internationales non gouvernementales, faite à Strasbourg le 24 avril 1986;

4° Houdende goedkeuring van de Europese Overeenkomst inzake de erkenning van de rechtspersoonlijkheid van internationale niet-gouvernementele organisaties, opgemaakt te Straatsburg op 24 april 1986;

5° Portant approbation de l'Accord entre le gouvernement du royaume de Belgique et le gouvernement du grand-duché de Luxembourg, d'une part, et le gouvernement de la république populaire de Pologne, d'autre part, concernant l'encouragement et la protection réciproques des investissements, et de l'échange de lettres, signés à Varsovie le 19 mai 1987;

5° Houdende goedkeuring van de Overeenkomst tussen de regering van het koninkrijk België en de regering van het groot-hertogdom Luxemburg, enerzijds, en de regering van de volksrepubliek Polen, anderzijds, inzake de wederzijdse bevordering en bescherming van investeringen, en van de wisseling van brieven, ondertekend te Warschau op 19 mei 1987;

6° Portant approbation de l'Accord entre l'Union économique belgo-luxembourgeoise et le gouvernement de la république populaire de Bulgarie, concernant l'encouragement et la protection réciproques des investissements, signé à Sofia, le 25 octobre 1988;

6° Houdende goedkeuring van de Overeenkomst tussen de Belgisch-Luxemburgse Economische Unie en de volksrepubliek Bulgarije inzake de wederzijdse bevordering en bescherming van investeringen, ondertekend te Sofia, op 25 oktober 1988;

7° Portant approbation de la Convention entre le royaume de Belgique et la république populaire de Bulgarie tendant à éviter la double imposition en matière d'impôts sur le revenu et sur la fortune, signée à Bruxelles, le 25 octobre 1988;

7° Houdende goedkeuring van de Overeenkomst tussen het koninkrijk België en de volksrepubliek Bulgarije tot het vermij-

den van dubbele belasting inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, ondertekend te Brussel op 25 oktober 1988;

8° Portant approbation de la Convention entre le royaume de Belgique et la république du Sénégal tendant à éviter la double imposition et à prévenir l'évasion fiscale en matière d'impôts sur les revenus, signée à Bruxelles le 29 septembre 1987;

8° Houdende goedkeuring van de Overeenkomst tussen het koninkrijk België en de republiek Senegal tot het vermijden van dubbele belasting en tot het voorkomen van het ontgaan van belasting inzake belastingen naar het inkomen, ondertekend te Brussel op 29 september 1987;

9° Portant approbation de l'Accord entre les gouvernements du royaume de Belgique et du grand-duché de Luxembourg, et le gouvernement de l'Union des républiques socialistes soviétiques concernant l'encouragement et la protection réciproques des investissements, et du protocole, signés à Moscou le 9 février 1989;

9° Houdende goedkeuring van de Overeenkomst tussen de regeringen van het koninkrijk België en het groothertogdom Luxemburg, en de regering van de Unie van socialistische sovjet-republieken inzake de wederzijdse bevordering en bescherming van investeringen, en van het protocol, ondertekend te Moskou op 9 februari 1989;

10° Portant approbation du protocole, signé à Strasbourg le 9 décembre 1987, à l'Accord, conclu à Strasbourg le 3 décembre 1974 entre le royaume de Belgique et le Conseil de l'Europe, complémentaire à l'Accord général sur les privilèges et immunités du Conseil de l'Europe signé à Paris le 2 septembre 1949;

10° Houdende goedkeuring van het protocol, ondertekend te Straatsburg op 9 december 1987, bij het Aanvullend Akkoord, gesloten te Straatsburg op 3 december 1974 tussen het koninkrijk België en de Raad van Europa, bij het Algemeen Akkoord inzake de voorrechten en immuniteiten van de Raad van Europa ondertekend te Parijs op 2 september 1949;

— Renvoyés à la commission des Relations extérieures.

Verwezen naar de commissie voor de Buitenlandse Betrekkingen.

11° Modifiant la loi relative à la police de la circulation routière, coordonnée le 16 mars 1968 et la loi du 21 juin 1985 relative aux conditions techniques auxquelles doivent répondre tout véhicule de transport par terre, ses éléments ainsi que les accessoires de sécurité.

11° Tot wijziging van de wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd op 16 maart 1968 en van de wet van 21 juni 1985 betreffende de technische eisen waaraan elk voertuig voor vervoer te land, de onderdelen ervan, evenals de veiligheidstoebehoren moeten voldoen.

— Renvoyé à la commission de l'Infrastructure.

Verwezen naar de commissie voor de Infrastructuur.

Par messages du même jour, la Chambre fait également connaître qu'elle a adopté, tels qu'ils lui ont été transmis par le Sénat, les projets de loi:

— Ajustant le budget du ministère des Affaires étrangères, du Commerce extérieur et de la Coopération au Développement de l'année budgétaire 1989;

Bij boodschappen van dezelfde dag deelt de Kamer tevens mede dat zij heeft aangenomen, zoals zij haar door de Senaat werden overgezonden, de ontwerpen van wet:

— Houdende aanpassing van de begroting van het ministerie van Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking van het begrotingsjaar 1989;

— Ajustant le budget des Postes, Télégraphes et Téléphones de l'année budgétaire 1989.

— Houdende aanpassing van de begroting van Posterijen, Telegrafie en Telefonie van het begrotingsjaar 1989.

— Pris pour notification.

Voor kennisgeving aangenomen.

COMMUNICATION — MEDEDELING

Cour des comptes — Rekenhof

M. le Président. — Par dépêches du 16 mai 1990, la Cour des comptes fait connaître au Sénat ses observations au sujet de la loi ajustant le budget général des Dépenses pour l'année budgétaire 1990.

Bij dienstbrieven van 16 mei 1990 deelt het Rekenhof aan de Senaat zijn opmerkingen mee betreffende het ontwerp van wet houdende aanpassing van de Algemene Uitgavenbegroting voor het begrotingsjaar 1990.

— Renvoi à la commission des Finances.

Verwezen naar de commissie voor de Financiën.

M. le Président. — Il est donné acte de cette communication au premier président de la Cour des comptes.

Van deze mededeling wordt aan de eerste voorzitter van het Rekenhof akte gegeven.

En exécution de l'article 29 de la loi du 28 juin 1963 modifiant et complétant les lois sur la comptabilité de l'Etat, tel que modifiée par la loi du 28 juin 1989, la Cour des comptes donne connaissance au Sénat d'une préfiguration des résultats de l'exécution du budget, laquelle peut donner lieu à l'approbation, par les Chambres législatives, d'une motion motivée de règlement provisoire dudit budget.

Ter uitvoering van artikel 29 van de wet van 28 juni 1963 tot wijziging en aanvulling van de wetten op de rijkscomptabiliteit, zoals gewijzigd door de wet van 28 juni 1989, geeft het Rekenhof aan de Senaat kennis van een voorafbeelding van de uitslagen van de uitvoering van de begroting, die aanleiding kan geven tot goedkeuring van een met redenen omklede motie tot voorlopige regeling van de betrokken begroting door de Wetgevende Kamers.

Bien que la présentation de cette préfiguration ne soit strictement prévue par la loi qu'à partir du budget de 1990 — donc dans le courant du mois de mai 1991 — la Cour des comptes a déjà élaboré, dès cette année et à titre d'essai, cette préfiguration des résultats de l'exécution du budget de l'Etat pour 1989.

Hoewel die voorafbeelding, bij een strikte toepassing van de wet, slechts met ingang van de begroting 1990 moet worden voorgelegd — dit wil zeggen in de loop van de maand mei 1991 — heeft het Rekenhof reeds vanaf dit jaar, bij wijze van proef, deze voorafbeelding opgesteld van de uitslagen van de begroting 1989.

— Renvoi à la commission des Finances.

Verwezen naar de commissie voor de Financiën.

M. le Président. — Il est donné acte de cette communication au premier président de la Cour des comptes.

Van deze mededeling wordt aan de eerste voorzitter van het Rekenhof akte gegeven.

VERZOEKSCHRIFT — PETITION

De Voorzitter. — Dames en heren, bij verzoekschrift uit Opwijk vraagt de gemeenteraad van deze gemeente, zoals beslist tijdens zijn zitting van 23 april 1990, de onmiddellijke overheveling van alle Vlaamse gemeenten van het tweetalig gerechtelijk arrondissement Brussel naar een eentalig Vlaams gerechtelijk arrondissement Halle-Vilvoorde.

Par pétition datée de Opwijk, le conseil communal de cette localité demande — comme décidé lors de sa séance du 23 avril 1990 — le transfert immédiat de toutes les communes flamandes de l'arrondissement judiciaire bilingue de Bruxelles à un arrondissement judiciaire unilingue flamand de Hal-Vilvorde.

— Ter inzage op het bureau.

Dépôt sur le bureau.

VOORSTEL VAN WET — PROPOSITION DE LOI

Inoverwegingneming — Prise en considération

De Voorzitter. — Aan de orde is thans de bespreking van de inoverwegingneming van een voorstel van wet.

L'ordre du jour appelle la discussion sur la prise en considération d'une proposition de loi.

Leden die opmerkingen mochten hebben, gelieven mij die vóór het einde van de vergadering te doen kennen.

Je prie les membres qui auraient des observations à formuler, de me les faire connaître avant la fin de la séance.

Tenzij er afwijkende suggesties zijn, zal ik beschouwen dat dit voorstel van wet in overweging is genomen en verwezen naar de commissie die door het bureau is aangeduid.

Sauf suggestions divergentes, je considérerai cette proposition de loi comme prise en considération, et renvoyée à la commission indiquée par le bureau.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER JANZEGERS AAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN OVER «DE BESTEDING VAN DE 25 MILJOEN AAN DE INSTELLINGEN DIE HULP BIEDEN AAN ROEMENIE»

QUESTION ORALE DE M. JANZEGERS AU MINISTRE DES AFFAIRES ETRANGERES SUR «L'AFFECTATION DONNEE AUX 25 MILLIONS DE FRANCS VERSES AUX INSTITUTIONS QUI APPORTENT UNE AIDE A LA ROUMANIE»

De Voorzitter. — Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Janzegers aan de minister van Buitenlandse Zaken over «de besteding van de 25 miljoen aan de instellingen die hulp bieden aan Roemenië».

Het woord is aan de heer Janzegers.

De heer Janzegers. — Mijnheer de Voorzitter, tijdens het vragennummer in de Kamer van woensdag 9 mei werd Eerste minister Wilfried Martens ondervraagd over de cheque van 25 miljoen waarmee hij opgetreden was tijdens de BRT- en RTBF-uitzendingen ten voordele van Roemenië eind december. Eindelijk, na vijf maanden, werd, althans zo blijkt uit zijn antwoord, op de kabinetsraad van 4 mei jongstleden beslist om 25 miljoen ter beschikking te stellen van het ministerie van Buitenlandse Zaken voor die instellingen die hulp verlenen aan Roemenië.

Graag vernam ik van de minister hoe deze som zal worden verdeeld. Welke criteria worden of zullen daarbij worden gehanteerd?

Meer precies zou ik willen weten of de twee organisaties «Adoptie Dorpen Roemenië» en «Opération Villages roumains», die reeds meer dan een jaar begaan zijn met Roemenië, die uitsluitend met vrijwilligers werken, die elk over een centraal secretariaat in Roemenië beschikken — met name in Cluj-Napoca en in Brasov — en die ons land een enorm prestige hebben bezorgd bij de Roemeense bevolking, ook een deel van deze som zullen krijgen?

De Voorzitter. — Het woord is aan minister Eyskens.

De heer Eyskens, minister van Buitenlandse Zaken. — Mijnheer de Voorzitter, de zaak lijkt eenvoudig, maar is het niet, zoals meestal in ons land. Ik antwoord op deze mondelinge vraag dan ook in mineurtoon, want alles bij mekaar lijkt dit op een typisch Belgisch verhaal.

Bij het opstellen van de begroting Buitenlandse Zaken werd het krediet «noodhulp» om budgettaire redenen geschrapt. Toen brak het drama uit in Roemenië. De regering vond zeer terecht dat wij hulp moesten verlenen en er werd 25 miljoen beloofd. Het heeft een tijdje geduurd om uit te maken hoe dat precies moest gebeuren, want er moest een bedrag van de Nationale Loterij op een begrotingsartikel van het ministerie van Buitenlandse Zaken worden ingeschreven. Uiteindelijk is er dan veertien dagen geleden een beslissing genomen door de Ministerraad.

Toen we dachten dat de kous definitief af was, bleek er nog een meningsverschil te bestaan over de verdeling van de bewuste 25 miljoen. Op het ogenblik kan ik alleen zeggen dat ik morgen naar de Ministerraad ga met een nieuw voorstel over de verdeling. Inmiddels breng ik hulde aan de organisaties die hebben geijverd voor de noodhulp aan Roemenië. Vijfentwintig miljoen is waarschijnlijk te weinig om iedereen tevreden te stellen, maar wij zoeken toch naar objectieve criteria. En ik hoop dat wij een formule vinden.

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Janzegers.

De heer Janzegers. — Mijnheer de Voorzitter, ik krijg van de minister weliswaar een onthullend, maar ook een verhuellend antwoord. Uiteindelijk werd ook de organisatie «Adoptie Dorpen Roemenië» beloofd dat zij een deel van de ingezamelde fondsen zou krijgen. Dat die noodhulp aanvankelijk geschrapt was, dat er wel een formele beslissing is, maar dat er een probleem bestaat voor de verdeling is zeker geen mooi verhaal. Het zal niet goed overkomen bij de publieke opinie. Ik heb de minister in kennis gesteld van het bestaan van twee brieven die uitgaan van het consortium van NGO's voor noodhulp die over het geld zouden kunnen beschikken en van de gemeentebesturen die samenwerken voor het project «Adoptie Dorpen Roemenië».

Ik stel nu vast dat de voorzitter van het consortium weigert geld te geven aan «Adoptie Dorpen Roemenië» en aan «Opération Villages roumains» op grond van argumenten die niet ter zake zijn. Hij beweert bijvoorbeeld dat de organisatie «Adoptie Dorpen Roemenië» geen lid is van het consortium, dat de actie «Drie uur voor Jessie» door het consortium zou zijn georganiseerd, wat door de BRT zelf wordt ontkend, en dat men de levensbelangrijke projecten van de leden van het consortium niet in het gedrang wil laten komen door «... de versnippering van krachtspanningen» en dat het niet-toekennen van gelden aan «Adoptie Dorpen Roemenië» ingegeven is door de bekommernis van het consortium om «... Roemenië in eer en geweten zo efficiënt en diepgaand mogelijk te helpen».

Ik wil daarover geen commentaar geven en ook geen rel uitlokken met de leden van het consortium, maar degenen die de zaken van nabij volgen, zowel hier als in Roemenië, weten dat er enorm veel werk wordt gepresteerd door de organisatie «Adoptie Dorpen Roemenië». Ik vraag dan ook de minister de nodige morele druk te willen uitoefenen opdat de voor einde december beloofde sommen zo spoedig mogelijk ter beschikking worden gesteld van «Adoptie Dorpen Roemenië» en «Opération Villages roumains».

MOTION D'ORDRE — MOTIE VAN ORDE

M. le Président. — La parole est à M. Hatry par motion d'ordre.

M. Hatry (motion d'ordre). — Monsieur le Président, je vous remercie de bien vouloir me donner la parole.

Je tiens à m'élever contre un nombre trop important de séances de commissions réunies simultanément.

Le tableau reprenant les différentes séances de commissions qui se trouve aux entrées du Parlement ne comporte aucun espace libre. Des réunions supplémentaires à diverses commissions ont même été inscrites dans la marge. C'est ainsi que j'aurais dû, ce matin, assister à six séances de commissions en même temps. A l'occasion des entretiens relatifs à l'organisation du travail parlementaire, les présidents des assemblées ne devraient-ils pas requérir un traitement un peu plus conforme à l'importance du travail que la Chambre et le Sénat doivent supporter à l'heure actuelle?

Autre question de principe: la convocation, par téléfax, hier à 17 heures, du comité d'avis chargé des Questions européennes.

Ce n'est pas la première fois que ce jeune comité — je veux bien en porter la faute sur la *learning curve*, phénomène d'apprentissage qu'il est en train d'éprouver — se permet de sortir complètement de toutes les règles qui s'imposent au Sénat.

S'il est tout à fait conforme à la tradition d'envoyer un fax, vers 17 heures au domicile des seuls sénateurs membres de ce comité pour les convoquer à une séance le lendemain, il n'en demeure pas moins que quatre règles ont été violées.

Premièrement, notre règlement dispose, entre autres, que pendant les séances publiques les commissions ne siègent pas et que le président doit donner son autorisation pour qu'elles puissent se réunir. J'ose espérer, monsieur le Président, que vous n'avez pas donné cette autorisation pour un ensemble de points à l'ordre du jour qui ne requièrent nullement une réunion urgente cet après-midi.

Deuxièmement, je crois que l'on a également négligé d'informer les sénateurs non membres de ce comité. Or, notre règlement prévoit clairement que tout sénateur a le droit de participer aux commissions avec voix consultative. Comment voulez-vous participer si l'on n'est pas informé du moment et du lieu de réunion des commissions?

Troisièmement, il est tout à fait évident aussi que, dans ce contexte, lorsqu'une commission n'est composée que de vingt-deux membres effectifs et que l'on a refusé de désigner des suppléants, les petits partis sont victimes de notre accord. Lorsqu'il n'y a pas de suppléant et que le membre effectif est retenu dans une autre commission, l'opinion politique du groupe concerné ne peut pas se faire entendre.

Quatrièmement, je me demande à quoi servent les communications que nous recevons après délibération de la commission du Travail parlementaire si, hormis les commissions qui sont énoncées, on convoque à la guise du président ou du secrétaire d'une commission des réunions additionnelles à ce qui a été décidé au sein de la commission du Travail parlementaire.

Pour ce motif, monsieur le Président, je vous demande de bien vouloir annuler cette réunion tout à fait irrégulière du comité d'avis et de demander à son président et à son secrétaire de la reporter à une date plus judicieuse pour permettre à ses membres d'y siéger.

J'espère que ce comité s'inscrira dans le travail de toutes les commissions parlementaires, sous le contrôle du service des commissions parlementaires, et ne volera plus de ses propres ailes, comme ce fut le cas à tout instant depuis sa première réunion. J'insiste pour qu'un minimum de discipline soit imposé à ce comité comme à toutes les autres commissions.

Je vous remercie, monsieur le Président, et espère que vous demanderez l'annulation de cette réunion en raison de la violation d'un certain nombre de points du règlement au niveau de la convocation.

M. le Président. — Vous n'ignorez pas, monsieur Hatry, que le comité d'avis chargé des Questions européennes a été créé par le Sénat. Un nouvel article 60bis règle le fonctionnement de ce comité.

Contrairement à ce que vous pensez, j'estime que le comité a été convoqué selon les règles qui sont d'application. J'ai d'ail-

leurs donné mon autorisation pour une convocation urgente de ce comité.

Non pas quatre, mais une erreur a été commise, certainement par inadvertance. Cela n'aurait pas dû arriver, j'en conviens. En effet, seuls les membres du comité ont été convoqués hier par téléfax; or, tous les membres du Sénat auraient dû être informés.

Ce comité ayant été convoqué de façon réglementaire, il peut donc se réunir comme prévu à 15 heures. Il jugera lui-même du caractère d'urgence de certains points de son ordre du jour. Un problème urgent se pose effectivement au niveau des matières concernées. Ce comité pourra éventuellement décider de se réunir ultérieurement pour traiter des autres points de son ordre du jour.

La parole est à M. Hatry.

M. Hatry. — J'ai cru jusqu'à présent que le Président était le gardien des minorités et de leurs droits.

M. le Président. — Il faut continuer à le croire, monsieur Hatry.

M. Hatry. — Je suis obligé de déchanter à la lumière de votre réponse, monsieur le Président, et je le regrette.

M. le Président. — Monsieur Hatry, je me fais un devoir d'appliquer strictement le règlement et de veiller au respect des droits des minorités, quelles qu'elles soient.

Dans le cas présent, je ne puis accepter votre dernier reproche.

QUESTION ORALE DE M. HATRY AU MINISTRE DE L'INTERIEUR, DE LA MODERNISATION DES SERVICES PUBLICS, ET DES INSTITUTIONS SCIENTIFIQUES ET CULTURELLES NATIONALES SUR «LA SUPPRESSION DU BLASON DE LA VILLE DE BRUXELLES AU THEATRE ROYAL DE LA MONNAIE»

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER HATRY AAN DE MINISTER VAN BINNENLANDSE ZAKEN, VAN DE MODERNISERING VAN DE OPENBARE DIENSTEN, EN VAN DE NATIONALE WETENSCHAPPELIJKE EN CULTURELE INSTELLINGEN OVER «DE VERWIJDERING VAN HET WAPEN VAN DE STAD BRUSSEL IN DE KONINKLIJKE MUNTSCHOUBURG»

M. le Président. — L'ordre du jour appelle la question orale de M. Hatry au ministre de l'Intérieur, de la Modernisation des Services publics, et des Institutions scientifiques et culturelles nationales sur «la suppression du blason de la ville de Bruxelles au Théâtre royal de la Monnaie».

La parole est à M. Hatry.

M. Hatry. — Monsieur le Président, ce point est tout à fait mineur, sans importance et sans intérêt, mais il témoigne d'un profond mépris des relations qui existent entre les Bruxellois et leurs institutions culturelles.

En raison de ses difficultés budgétaires, la ville de Bruxelles a été hors d'état d'honorer le contrat «perpétuel» qui la liait au Théâtre royal de la Monnaie et qui, en dernier lieu, amenait la ville à lui attribuer jusqu'en 1987 une subvention de type culturel d'un montant de 20 millions de francs par an.

Sous les contraintes imposées par la tutelle, en l'occurrence, depuis 1989, la Région bruxelloise, qui a obligé la ville à supprimer toutes les interventions dites «facultatives» au titre de la loi communale, la ville n'a pas été en mesure d'exécuter cette obligation.

Depuis que le Théâtre de la Monnaie a été inauguré, les armoiries de la ville figuraient au-dessus de la loge de gauche par rapport à la scène, loge destinée à recevoir les hôtes d'hon-

neur, celle de droite étant surmontée du blason national. Il en a toujours été ainsi, quels que soient les avatars des relations entre le Théâtre de la Monnaie et la ville, et ce pour autant que je puisse m'en souvenir.

Or, à ma grande surprise, j'ai eu l'occasion de constater que le blason de la ville avait été éliminé et remplacé par les douze étoiles européennes. Cette initiative consistant à exproprier la Monnaie par rapport aux Bruxellois est tout à fait singulière.

Il ne faut, bien entendu, dans cette attitude ne voir aucune animosité à l'égard de la présence des douze étoiles dorées sur fond bleu, mais bien l'élimination de tout symbole rattachant encore la Monnaie à Bruxelles.

Le ministre peut-il me dire qui a pris l'initiative de cette dégradation symbolique des relations entre Bruxelles et son opéra ?

Si ce n'est pas lui-même, qui a approuvé cette mesure, qui l'a adoptée ?

Approuve-t-il l'élimination de tout symbole des relations entre la population bruxelloise et son théâtre ?

Si cette initiative s'est faite sans l'accord des autorités officiellement habilitées à le donner, le ministre compte-t-il restaurer la décoration du théâtre telle qu'elle existait encore il y a deux mois ?

M. le Président. — La parole est à M. Tobbacq, ministre.

M. Tobbacq, ministre de l'Intérieur, de la Modernisation des Services publics, et des Institutions scientifiques et culturelles nationales. — Monsieur le Président, l'étonnement de M. Hatry me surprend. En effet, notre collègue, si sensible aux finances, devrait se rendre compte que la ville de Bruxelles tout en refusant d'honorer non pas le contrat « perpétuel », mais tout simplement le contrat qui la lie au Théâtre royal de la Monnaie, et qui, par la voix de M. Hatry, continue à réclamer le respect de ses prérogatives, n'en exige pas moins l'exécution de l'autre partie du contrat. Je m'étonne fort que vous preniez, monsieur Hatry, le parti des mauvais payeurs.

Ensuite, pour être tout à fait correct et logique, je rappelle qu'à la suite de ce non-paiement, la loi-programme a prévu le retrait du conseil d'administration du Théâtre royal de la Monnaie du représentant de la ville de Bruxelles. On ne peut vouloir administrer une institution et refuser d'en supporter les frais !

Enfin, pourquoi a-t-on enlevé les armoiries de la ville ?

Je suis persuadé, monsieur Hatry, que vous acceptez plus volontiers ma décision de supprimer ces armoiries de la loge de gauche plutôt que de la loge de droite ! (Sourires.) Pourquoi donc cette suppression ? Parce que, chaque soir, la Commission européenne loue précisément cette loge au Théâtre royal de la Monnaie, soit six places à 1 000 francs la place, ce qui représente un apport certain pour le budget de la Monnaie déjà en difficulté, comme vous le savez. Nous nous efforçons d'établir, avec la Commission européenne, un contact régulier de *sponsoring* et vous ne trouverez certainement ni étonnant ni contre-indiqué que la Commission européenne, dans une ville qui se veut la capitale européenne, y soit présente par le biais du théâtre de cette ville.

Afin d'apaiser votre sens patriotique bruxellois, je vous ferai remarquer, en outre, que l'écusson *senatus populusque Brucellensis* continue de surmonter la scène. Je vous invite à le vérifier par vous-même.

Telle est la situation qui se présente. En fin de compte, ces décisions ne m'ont pas été soumises formellement en tant que ministre de tutelle. J'apprends par votre bouche qu'elles ont été prises par le conseil d'administration et je tiens à souligner que je les approuve totalement.

M. le Président. — La parole est à M. Hatry.

M. Hatry. — Monsieur le Président, je voudrais intervenir très brièvement. Je ne suis nullement le porte-parole de la ville

de Bruxelles à ce sujet. En effet, je suis dans l'opposition là-bas tout autant qu'ici, ainsi qu'à la Région bruxelloise d'ailleurs.

Il m'apparaît évident qu'on ne peut pas faire dépendre la présence du symbole bruxellois de ce paiement ou de ce non-paiement qui a été empêché par la tutelle de la ville de Bruxelles.

M. Tobbacq, ministre de l'Intérieur, de la Modernisation des Services publics, et des Institutions scientifiques et culturelles nationales. — C'est faux !

M. Hatry. — Monsieur le ministre, les initiales SPQB qui se trouvent au-dessus de la scène ne signifient pas *senatus populusque Brucellensis*, mais bien *senatus populusque Belga*. C'est le peuple belge qui reçoit cet hommage par les termes latins SPQB et non la ville ou la Région de Bruxelles.

En tout cas, il eût été possible de faire le même geste de façon plus élégante en ajoutant les douze étoiles bleues sans retirer le blason de Saint-Michel de la ville de Bruxelles que vous avez effacé de la décoration très visible.

Je regrette cet incident qui, je l'espère, sera corrigé un jour.

M. le Président. — La parole est à M. Tobbacq, ministre.

M. Tobbacq, ministre de l'Intérieur, de la Modernisation des Services publics, et des Institutions scientifiques et culturelles nationales. — Monsieur le Président, je ne désire préciser qu'un seul élément afin que tout soit clair pour l'histoire. La ville de Bruxelles n'a jamais proposé d'inscrire à son budget l'argent du contrat qu'elle devait au Théâtre royal de la Monnaie. Il est faux de dire que la tutelle a rayé cette dépense du budget de la ville de Bruxelles. C'est cette dernière elle-même, de son propre chef, qui a retiré l'argent qu'elle devait contractuellement au Théâtre royal de la Monnaie.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER VAN DEN BROECK AAN DE STAATSSECRETARIS VOOR EUROPESE ZAKEN EN LANDBOUW OVER « DE DESTRUCTIE VAN VARKENS »

QUESTION ORALE DE M. VAN DEN BROECK AU SECRÉTAIRE D'ÉTAT AUX AFFAIRES EUROPÉENNES ET À L'AGRICULTURE SUR « L'EQUARRISSAGE DES PORCS »

De Voorzitter. — Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Van den Broeck aan de staatssecretaris voor Europese Zaken en Landbouw over « de destructie van varkens ».

Het woord is aan de heer Van den Broeck.

De heer Van den Broeck. — Mijnheer de Voorzitter, de bestrijding van de varkenspest door destructie is nog steeds een dringende aangelegenheid, maar tegelijkertijd ook ietwat onbegrijpelijk, vooral nu met Nederland over de destructiecapaciteit werd of wordt onderhandeld.

Zoals bekend bestaan er in ons land ter zake twee soorten erkende bedrijven, namelijk bedrijven die een erkenning verkrijgen om beenderen en afval van goedgekeurde dieren te verwerken tot dierlijk meel en dierlijk vet en destructiebedrijven die ook over een vergunning beschikken om niet-goedgekeurde dieren te verwerken. Het enige onderscheid is de administratieve erkenning, aangezien de bedrijfsinstallaties nagenoeg identiek zijn.

Graag kreeg ik van de staatssecretaris een antwoord op de volgende vragen.

Ten eerste, waarom wordt het tweede Belgische destructiebedrijf, gevestigd te Sint-Truiden, niet ten volle ingeschakeld ?

Ten tweede, hoe groot is de meeruitgave indien men de varkensdestructie in Nederland toch zou uitvoeren ?

Ten derde, waarom wordt aan de voornoemde verwerkingsbedrijven geen erkenning verleend als destructiebedrijf teneinde

in de toekomst operationeel te kunnen optreden, bijvoorbeeld voor een meer directe bestrijding van varkenspest?

De Voorzitter. — Het woord is aan staatssecretaris De Keersmaecker.

De heer De Keersmaecker, staatssecretaris voor Europese Zaken en Landbouw, toegevoegd aan de minister van Buitenlandse Zaken. — Mijnheer de Voorzitter, alvorens een antwoord te geven op de drie precieze vragen, moet toch de aandacht worden gevestigd op het onderscheid dat bestaat tussen destructiebedrijven en verwerkingsbedrijven. In tegenstelling tot wat de heer Van den Broeck meent, is dit onderscheid niet louter administratief. Daar waar de destructiebedrijven met alle soorten materiaal werken, zowel goedgekeurd als afgekeurd slachtafval, krenge, verse en minder verse beenderen en andere in beslag genomen partijen, zijn de verwerkingsbedrijven enkel erkend om verse beenderen en vetten te verwerken, die per definitie niet ongeschikt worden verklaard voor menselijke consumptie. Ook een ontwerpverordening van de Europese Gemeenschap maakt ter zake dit onderscheid door te spreken over hoog en laag risicomateriaal.

De sanitaire eisen ten aanzien van de twee categorieën bedrijven, namelijk de eigenlijke destructiebedrijven of vilbeluiken, enerzijds en de verwerkingsbedrijven, anderzijds, zijn erg verschillend. Zij zijn veel strenger voor de eerste dan voor de tweede categorie, bijvoorbeeld inzake gebruikte temperaturen en duurtijd ervan.

Op het nationale vlak is er bovendien een juridisch verschil, aangezien de eigenlijke destructiebedrijven niet tot de nationale bevoegdheid behoren, maar ingevolge het arrest van het Arbitragehof van 31 januari 1989 tot geregionaliseerde materie werden verklaard, meer bepaald wat betreft de erkenning. Dit is niet het geval voor dezelfde materie betreffende de verwerkingsbedrijven, waarvan de erkenning werd gegeven op basis van de wet van 19 september 1987 op de diergezondheid.

Ingevolge een noodtoestand die is ontstaan door de varkenspest, werd beslist, zoals destijds in 1985 voor de Afrikaanse varkenspest, ook de verwerkingsbedrijven in te schakelen voor het vernietigen van karkassen van gezonde dieren, komende uit onverdachte bedrijven, dit in het kader van de zogenaamde opkoopregeling in toepassing van de verordening 906/90 van de Europese Gemeenschap, en meer bepaald het artikel 20 van deze verordening.

Daarentegen worden dieren uit haarden of uit contactbedrijven alsmede deze uit de 1-kilometerzone als potentieel besmet en dus als gevaarlijk beschouwd. Derhalve kunnen zij enkel in destructiebedrijven worden behandeld en vernietigd.

Nu de precieze vraag: waarom worden de bedrijven te Sint-Truiden niet geheel ingeschakeld? Aangezien het permanent veterinair comité van de Europese Gemeenschap het niet wenselijk vindt datgene wat men risicovarkens noemt buiten de bufferzone te verwerken, is het onmogelijk hiervoor het bedrijf te Sint-Truiden in te schakelen. Echter wel voor de verwerking van karkassen van dieren in het kader van de eerder genoemde opkoopregeling en daarin is deze firma dan ook ingeschakeld.

Wat de meeruitgaven voor destructie in Nederland betreft: het is mij niet bekend dat de verwerking in Nederland voor de overheid meer uitgaven zou meebrengen. De Nederlandse autoriteiten hebben ter zake alleszins geen eisen gesteld. De enige bijkomende uitgave is deze veroorzaakt door het inzetten van overheidspersoneel belast met het toezicht op de overslag van destructiemateriaal op Nederlandse vrachtwagens. Deze uitgaven zijn in verhouding tot de totale kosten uiteraard beperkt.

De laatste vraag ging over de erkenning van verwerkingsbedrijven als destructiebedrijven. Ik zei reeds dat dit een geregionaliseerde materie is. Ter zake is in de Vlaamse Gemeenschap de gemeenschapsminister voor Leefmilieu bevoegd en OVAM

houdt toezicht op de erkende bedrijven. De wenselijkheid om de huidige verwerkingsbedrijven te erkennen als volwaardige destructiebedrijven zal evenwel moeten worden geëvalueerd in het kader van een nazicht op hun uitrusting en inrichting en op hun mogelijkheid om in te staan voor een doelmatige ophaling en verwerking van alle soorten destructiemateriaal. Hieruit blijkt trouwens dat de problematiek zeer complex is.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER CARDOEN AAN DE MINISTER VAN LANDSVERDEDIGING OVER «HET NIET-RESPECTEREN, BIJ DE BSD, DOOR DE MILITAIRE OVERHEID VAN DE GEEST VAN DE WET HOUDENDE HET STATUUT VAN DE DIENSTPLICHTIGEN»

QUESTION ORALE DE M. CARDOEN AU MINISTRE DE LA DEFENSE NATIONALE SUR «LE NON-RESPECT, PAR LES AUTORITES MILITAIRES DES FBA, DE L'ESPRIT DE LA LOI PORTANT LE STATUT DU MILICIEU»

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Cardoen voor het stellen van een mondelinge vraag aan de minister van Landsverdediging over «het niet-respecteren, bij de BSD, door de militaire overheid van de geest van de wet houdende het statuut van de dienstplichtigen».

De heer Cardoen. — Mijnheer de Voorzitter, bij de uitvoering van het enkele maanden geleden goedgekeurde statuut van de dienstplichtige blijkt dat de militaire overheid — en dat geldt vooral voor de Belgische Strijdkrachten in Duitsland — de geest van het statuut alles behalve respecteert.

In tegenstelling tot de beloofde verdubbeling wordt het verlof van heel wat miliciens drastisch ingekort. Ik verklaar mij nader. De miliciens krijgen wel twee verlofdagen per maand in plaats van één, maar de twee reisdagen en de drie speciale BSD-vergunningsdagen van vóór januari 1990 worden teruggebracht tot één enkele dag. De miliciens beschikken in de nieuwe regeling dus over drie wekdagen plus het aansluitend weekend, terwijl zij vroeger vier wekdagen plus het aansluitend weekend hadden. De speciale sollicitatievergunning zou niet meer worden toegekend en voor bijzondere aangelegenheden moeten de gewone verlofdagen worden opgebruikt.

Is de minister op de hoogte van deze gang van zaken en is hij bereid om aan de militaire overheid desbetreffend de passende richtlijnen te geven?

De Voorzitter. — Het woord is aan minister Tobback, die zal antwoorden namens de minister van Landsverdediging.

De heer Tobback, minister van Binnenlandse Zaken, van de Modernisering van de Openbare Diensten, en van de Nationale Wetenschappelijke en Culturele Instellingen. — Mijnheer de Voorzitter, de minister van Landsverdediging heeft mij gevraagd zijn antwoord op de vraag van de heer Cardoen mede te delen aangezien hij op het ogenblik aanwezig moet zijn op een NAVO-vergadering.

1. Ingevolge het nieuwe statuut van de dienstplichtige werd het aantal verlofdagen voor alle miliciens verdubbeld tot twee dagen per maand. Daartegenover staat dat voor alle speciale aangelegenheden zoals begeleiding van een jeugdkamp of sollicitaties nu geen extra vrije dagen meer kunnen worden opgenomen.

2. In Duitsland zullen de miliciens in de toekomst twee verlofdagen kunnen genieten en één vergunningsdag per maand.

De vroegere regeling voorzag in één verlofdag, drie vergunningsdagen en twee reisdagen per maand, in het totaal dus zes dagen, waarbij verplichtend één en eventueel twee weekends dienden te worden genomen. De staande orders van de Belgische

Strijdkrachten in Duitsland gaven inderdaad de lokale militaire autoriteiten twee mogelijkheden om deze afwezigheden te organiseren: ofwel een afwezigheid van 6 dagen waaronder een weekend, dus 4 wekdagen; ofwel twee afwezigheden van 3 dagen waaronder twee weekends, dus 2 wekdagen.

Het huidige systeem voorziet in een afwezigheid van 3 wekdagen per maand voor iedereen. Deze kunnen worden opgespaard om langere verloven mogelijk te maken.

3. De evolutie van de vergunningsdagen bij de BSD is het gevolg geweest van de aanpassing van de strikte operationele eisen die vroeger bestonden.

Oorspronkelijk was het miliciens slechts toegelaten éénmaal om de twee maanden naar België terug te keren aangezien de eenheden operationeel moesten blijven, ook tijdens de weekends.

Nadien werden deze eisen hoe langer hoe meer terugschroefd en werd het mogelijk de dienstplichtigen minstens éénmaal per maand naar huis te laten terugkeren. Hiervoor werden dan één bijkomende reisdag en twee vergunningsdagen per maand, verplichtend te nemen op een weekend, toegekend waardoor men kwam tot de hoger genoemde 6 dagen.

Op te merken valt dat vroeger de vergunningsdagen werden toegekend, of geweigerd, door de militaire overheid. In het nieuwe systeem is de vergunningsdag voor de BSD ingeschreven in het uitvoeringsbesluit zelf en dus een recht geworden.

De heer Erdman, ondervoorzitter, treedt als voorzitter op

Intussen zijn ook de transportmiddelen zozeer geëvolueerd dat het mogelijk is in enkele uren naar België terug te keren. Vele korpscommandanten staan miliciens dan ook toe het weekend in België door te brengen zonder dat deze dagen van het totale aantal kredietdagen worden afgetrokken. In het nieuwe systeem zijn de weekends automatisch vrij en moet geen toelating meer worden gevraagd om het kwartier te verlaten. «Reisdagen» zijn dus eigenlijk niet meer nodig.

Bovendien is het in deze context ook relevant te vermelden dat een recente studie aan het licht heeft gebracht dat minder dan 15 pct. van de dienstplichtigen nog gebruik maakt van de speciale militaire verlofgangerstrein. Ik heb daarom de generale staf gevraagd de mogelijkheden te bestuderen om middelen ter beschikking te stellen die het mogelijk maken dat alle miliciens de avond vóór hun verlof hun domicile vervoegen. De situatie moet dus worden beoordeeld in het licht van de verbeteringen die zullen worden aangebracht.

Samenvattend kan men er dus op wijzen dat het huidige systeem een evenwicht tot stand brengt tussen België en de BSD: voor de miliciens bij de BSD zal een systeem gelden dat hen 30 wekdagen afwezigheid garandeert op 10 dienstmaanden. Hun collega's in België zullen op 12 maanden over 24 dagen beschikken.

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER VAN HOOLAND AAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN OVER «HET NIET-TOEPASSEN VAN HET KONINKLIJK BESLUIT VAN 6 MEI 1988 INZAKE HET AFLEVEREN VAN EEN BELGISCH RIJBEWIJS AAN BELGEN DIE IN HET BUITENLAND INGESCHREVEN ZIJN»

QUESTION ORALE DE M. VAN HOOLAND AU MINISTRE DES AFFAIRES ETRANGERES SUR «LA NON-APPLICATION DE L'ARRETE ROYAL DU 6 MAI 1988 EN CE QUI CONCERNE LA DELIVRANCE D'UN PERMIS DE CONDUIRE BELGE AUX RESSORTISSANTS INSCRITS A L'ETRANGER»

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Van Hooland voor het stellen van een mondelinge vraag aan de minister van Buitenlandse Zaken over «het niet-toepassen van het koninklijk

besluit van 6 mei 1988 inzake het afleveren van een Belgisch rijbewijs aan Belgen die in het buitenland ingeschreven zijn».

De heer Van Hooland. — Mijnheer de Voorzitter, het is niet mijn gewoonte vragen te stellen over het domein van Buitenlandse Zaken, maar deze keer doe ik het toch, omdat het gaat over een probleem van organisatie van de overheidsdiensten en meer bepaald over een feit dat onze overheidsdiensten in een negatief daglicht plaatst.

In de pers lees ik — en ik lees zoiets liever niet — dat het departement van Buitenlandse Zaken het koninklijk besluit van 6 mei 1988 niet wil uitvoeren en dat ambtenaren ons suggereren de minister ter zake te interpellieren. Ik houd echter geen interpellatie, maar vraag alleen om uitleg.

Mijnheer de minister, ik dramatiseer de zaak niet, maar toch is er een probleem.

Een Belg, die bij voorbeeld in Luxemburg is gedomicilieerd, heeft ingevolge dit koninklijk besluit twee mogelijkheden om een rijbewijs te behalen. Hij kan in Luxemburg de rijlessen volgen en zo proberen een rijbewijs te verkrijgen. Dat ziet er eenvoudig uit, maar is het niet, want een Vlaming kan in Luxemburg geen rijlessen volgen in het Nederlands, wel eventueel in het Fins of het Portugees. Dit verbaast u misschien, maar toch is het zo. Hij heeft ook de mogelijkheid in België rijlessen te volgen; mits hij voor zijn examen slaagt, kan hij zo een rijbewijs behalen. Ik citeer het koninklijk besluit: «De personen die houder zijn van een identiteitskaart van Belg, afgegeven door een Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, kunnen een Belgisch rijbewijs bekomen. Dit rijbewijs wordt uitgereikt door de minister van Buitenlandse Zaken of zijn gedelegeerde.» Dat is een duidelijke tekst, maar de praktijk is niet zo eenvoudig.

Sinds februari ben ik persoonlijk met een paar van deze problemen geconfronteerd. Uiteraard heb ik mij gericht tot het departement van Buitenlandse Zaken, dat mij verwees naar het departement van Verkeerswezen. In maart heeft Verkeerswezen geantwoord dat men de zaak zou onderzoeken. Tenslotte verwees men mij opnieuw naar Buitenlandse Zaken. De rit eindigde dus waar hij vier maanden voordien begonnen was. Gisteren werden een paar rijbewijzen aan Vlamingen afgeleverd, maar wel door de ambassade in Luxemburg.

Mijnheer de minister, zoals gezegd dramatiseer ik de zaak niet, maar de situatie is betreurenswaardig, omdat zij een discriminatie inhoudt van een deel van de Belgen, die overigens wel aan de dienstplicht zijn onderworpen. Zij voelen zich benadeeld ten opzichte van andere bevolkingsgroepen die ter zake geen moeilijkheden ondervinden.

Wie is nu ter zake bevoegd? Waarom wordt het koninklijk besluit van 6 mei 1988, dat inging per 1 januari 1989, nog niet toegepast? Hoe, en op welke termijn zal u deze betreurenswaardige toestand regelen? Of wat moet een Belg, die bijvoorbeeld, als student in België verblijft, maar in het buitenland is gedomicilieerd, ondernemen om hier een rijbewijs te kunnen bekomen?

De Voorzitter. — Mijnheer Van Hooland, ik maak u erop attent dat artikel 33bis, 1, van het reglement van de Senaat niet is gewijzigd.

De tekst van een mondelinge vraag mag dus niet meer dan twintig regels beslaan.

Het woord is aan minister Eyskens.

De heer Eyskens, minister van Buitenlandse Zaken. — Mijnheer de Voorzitter, het in toepassing brengen van de beschikkingen van het koninklijk besluit van 6 mei 1988, dat het voorwerp uitmaakt van de vraag over de Belgen die geïmmatriculeerd zijn in een Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, geeft momenteel aanleiding tot problemen zowel van praktische als van administratieve aard. De Belgische aanvragers zijn hoofdzakelijk personen die, hoewel geïmmatriculeerd in de jurisdictie van een diplomatieke missie of een Belgisch consulaat — een formaliteit die niet

verplicht is voor onze onderdanen in het buitenland —, in werkelijkheid hun belangrijkste gebruikelijke residentie in België hebben. Het zal bijvoorbeeld gaan om studenten die door hun ouders, geïmmatriculeerd in het buitenland, naar België zijn gestuurd om hier hun universitaire studies te doen. Deze personen vestigen hun gebruikelijke residentie in België en men kan hier dus uit besluiten dat de aanvragers in het algemeen personen zijn die de immatriculatievoorwaarden niet meer vervullen.

Nemen we een voorbeeld: een Belgische student, geïmmatriculeerd in ons consulaat-generaal te X, verblijft in België om er universitaire studies te doen en wil gedurende die periode zijn rijbewijs halen. Volgens de bestaande reglementering zal deze student zich moeten richten tot de Belgische diplomatieke post in het land X om er zijn rijbewijs te bekomen. Is dit wel redelijk?

Ik voeg hieraan toe dat het volgens geraadpleegde bronnen moeilijk is vervalsingen te vermijden of op te sporen. Dit is een praktisch probleem dat ernstige consequenties kan hebben. Daarbij komt dat de inhoud van de rijexamens niet algemeen is geharmoniseerd, en dat er twijfels bestaan over de nodige strengheid waarmee de rijexamens worden afgenomen in sommige landen.

Het systeem voor de afgifte van rijbewijzen aan de belanghebbenden maakt voor het ogenblik het voorwerp uit van een grondig onderzoek door de bevoegde diensten van het ministerie van Verkeerswezen, het ministerie van Binnenlandse Zaken en van mijn departement.

In gemeenschappelijk akkoord met het ministerie van Verkeerswezen, werd besloten over te gaan tot het regulariseren van de meest dringende gevallen, in afwachting van een globale en definitieve oplossing voor de te volgen procedure. Wij worden met inhoudelijke problemen geconfronteerd. Gaat het al dan niet om geldige rijbewijzen? Werden ze onder goede of onder bedenkelijke voorwaarden afgeleverd? Is het redelijk dat personen die langdurig in België verblijven, ofschoon ze formeel in het buitenland zijn gedomicilieerd, niet in België worden getest op hun rijbekwaamheid?

Zodra deze vragen zijn beantwoord kan het koninklijk besluit van 6 mei 1988 worden toegepast, al moet het misschien lichtjes worden aangepast.

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Van Hooland.

De heer Van Hooland. — Mijnheer de Voorzitter, ik dank de minister oprecht voor de omstandige toelichting. Ik had echter een ander geval op het oog, waar niets mee aan de hand is, namelijk die categorie van Belgen die in België rijlessen volgden en hier hun rijexamens aflegden, maar er toch niet in slagen hier een rijbewijs te krijgen. Dit is een eenvoudig geval, waaraan geen enkel risico verbonden is, maar waarvoor blijkbaar toch geen oplossing wordt gevonden.

ONTWERP VAN WET BETREFFENDE DE VEILIGHEID VAN SPEELGOED

Algemene beraadslaging

PROJET DE LOI RELATIF A LA SECURITE DES JOUETS

Discussion générale

De Voorzitter. — Wij vatten de bespreking aan van het ontwerp van wet betreffende de veiligheid van speelgoed.

Nous abordons l'examen du projet de loi relatif à la sécurité des jouets.

De algemene beraadslaging is geopend.

La discussion générale est ouverte.

Het woord is aan de rapporteur.

De heer Dufaux, rapporteur. — Mijnheer de Voorzitter, de commissie voor de Economische Aangelegenheden besprak het ontwerp van wet betreffende de veiligheid van speelgoed in haar vergaderingen van 27 maart en 24 april jongstleden. Daarenboven kreeg de commissie de gelegenheid het ontwerp van koninklijk besluit tot vaststelling van de modaliteiten en de controle van de veiligheidsvoorschriften en de erkenning van certificatie-instellingen voor speelgoed eveneens te bespreken.

De minister wees er in zijn inleiding op dat speelgoed een zeer belangrijk element vormt in het leven en de opvoeding van de jonge mens. Daarom houdt het ontwerp eveneens rekening met de rol van de opvoeder. Geen enkel speelgoed biedt immers absolute veiligheid. Het aanvaarden van graden van risico is onvermijdelijk. Het is onder meer de taak van de opvoeder het kind te leren risico's in te schatten. Er zijn echter ook onaanvaardbare risico's. Conceptiefouten zijn, met andere woorden, uit den boze. Hiervoor kan de opvoeder niet aansprakelijk worden gesteld. Onaanvaardbaar is bijvoorbeeld het niet in acht nemen van de elementaire zorgen van veiligheid bij de conceptie of de constructie van het speelgoed.

Volgens de minister is het ontwerp tot stand gekomen omdat men de jonste jaren veelvuldige ongevallen ter zake vaststelt. De Europese Gemeenschap heeft sedert 1984 een geïnformatiseerd uitwisselingssysteem uitgewerkt inzake informatie over gevaarlijke producten. In dit systeem heeft elke lid-staat de verplichting de andere lid-staten via de Europese Commissie op de hoogte te houden van de maatregelen die op zijn grondgebied zijn genomen ten aanzien van verbruiksgoederen die deze lid-staat gevaarlijk acht. Deze kennisgeving moet de andere lid-staten in staat stellen zich te vergewissen van het potentiële gevaar en desgevallend de nodige maatregelen te treffen. Zo werden in de *non-food* sector 66 belangrijke kennisgevingen ontvangen, waarvan 24 betrekking hadden op speelgoed.

De minister deelde ons eveneens mee dat er, volgens de ramingen van de Europese Commissie, per jaar in heel de Europese Gemeenschap 45 miljoen ongevallen met medische hulp thuis gebeuren, waarbij elk jaar 50 000 tot 80 000 ongevallen met dodelijke afloop te betreuren zijn. De kinderen vormen een zeer belangrijk deel van de getroffen.

In België werden tot nu toe maar twee deelaspecten van de problematiek van de veiligheid van speelgoed geregeld. Zo kennen wij het ministerieel besluit van 25 juli 1980 betreffende het elektrisch speelgoed, gepubliceerd in het *Belgisch Staatsblad* van 11 september 1980, en het koninklijk besluit van 7 augustus 1984 betreffende het in de handel brengen van speelgoed en van gebruiksvoorwerpen voor kinderen, gepubliceerd in het *Belgisch Staatsblad* van 8 november 1984.

Op alle andere aspecten, zoals de algemene beginselen van veiligheid, de fysische en mechanische eigenschappen, de ontvlambaarheid, de hygiëne, de radioactiviteit van het speelgoed, is noch de overheid noch de burger gewapend. Wanneer zich een ongeval voordoet, kan men alleen op grond van het gemeen recht in rechte optreden, met alle nadelen die hieraan verbonden zijn.

Het Europees recht dat hier omgezet wordt, vervolledigt en actualiseert in aanzienlijke mate het Belgisch recht. Toch herinnerde de minister ons eraan dat de grondslag van de Europese richtlijn van economische aard is, namelijk de economische harmonisatie van de interne markt, alsook de uniformatie van de veiligheidsvereisten. De minister van Economische Zaken werd immers juist voor deze materie bevoegd verklaard, omdat het hoofddoel van de richtlijn het vrij verkeer van goederen is. Niettemin wordt het advies en het akkoord van de bevoegde ministers ingewonnen, wanneer een gevaar van elektrische aard bestaat of wanneer de volksgezondheid in het gedrang komt. Deze zienswijze werd trouwens bevestigd door de Raad van State in zijn advies van 9 november 1989.

Wat de inhoud van het ontwerp betreft, kan worden medegedeeld dat degenen die het speelgoed in de handel brengen, de keuze hebben tussen twee procedures. Ofwel laat men, zoals bepaald in artikel 3, het vermoeden spelen dat het speelgoed in overeenstemming is met de voorschriften inzake veiligheid.

Ofwel doet men een beroep op een daartoe erkend laboratorium waar men een model van het speelgoed onderzoekt op veiligheid. Indien dit model beantwoordt aan de veiligheidsvoorschriften, levert het erkende organisme een EG-typeverklaring af. In beide gevallen mag de producent het EG-merkteken aanbrengen op het speelgoed of op de verpakking. Hierdoor heeft het speelgoed vrij verkeer op het gehele grondgebied van de Europese Gemeenschap.

De richtlijn verplicht de twaalf lid-staten ook dergelijke laboratoria of instituten te erkennen. België heeft er echter tot nu toe nog geen enkel erkend. Bijgevolg dient de Belgische industrie zich tot laboratoria in Frankrijk of in Duitsland te wenden. België heeft dus een grote achterstand in te halen. Een wetsontwerp dat de erkenning van dergelijke instituten en laboratoria in België regelt, werd door de Ministerraad goedgekeurd en inmiddels bij de Kamer ingediend. Het is belangrijk ter zake aan te stippen dat de erkenning in een land de automatische erkenning in de andere elf lid-staten tot gevolg heeft.

De overheid die vaststelt dat het produkt niet voldoet aan de veiligheidsnormen, heeft de mogelijkheid om de terugname uit de markt te vorderen of om het op de markt brengen te beperken of te verbieden. In dit geval moet volgens de artikelen 5 en 6 de met redenen omklede beslissing aan de commissie van de Europese Gemeenschap alsmede aan de fabrikant worden betekend.

In de algemene bespreking werden verscheidene vragen gesteld. Er werd onder meer naar geïnformeerd of het gevaar niet bestaat dat de producent het land uitkiest waar hij het gemakkelijkst het EG-merkteken kan bekomen. Er werd onderstreept dat het hier gaat om een machtigingswet die de koning, op voorstel van de minister van Economische Zaken, oplegt de uitvoeringsmaatregelen uit te vaardigen betreffende de harmonisatie van de criteria, ten einde de gemeenschappelijke markt te openen voor een bepaalde categorie produkten. Er werd dus op de belangrijkheid van het ontwerp gewezen, aangezien het als model kan dienen voor eventuele volgende wetsontwerpen die betrekking hebben op andere categorieën produkten in een vergelijkbare context.

Ter discussie staan dus niet alleen de voorschriften waaraan speelgoed moet voldoen om in België op de markt te kunnen komen, maar ook de vraag of het ontwerp geschikt is als voorloper voor nog aan te nemen reglementeringen voor andere produkten die op basis van artikel 100 A van de verdragen, op communautair niveau tot stand moeten komen.

Dit wetsontwerp moet dus worden bekeken vanuit een ruimer perspectief dan de vrij beperkte speelgoedsector.

De klemtoon werd gelegd op de opvoedende taak van het speelgoed, onder meer voor het bevorderen van de geestelijke vrijheid van het kind. Er werden ook vragen gesteld omtrent de verkoop van oorlogsspeelgoed. Het probleem van de controle op de voorraden in verkoopscentra werd eveneens aangesneden.

De bedenking werd geopperd of het gevaar niet bestaat van een gedeeltelijke overlapping tussen de wetgeving in wording inzake veiligheid van speelgoed en de Europese richtlijn inzake produktaansprakelijkheid die nog in nationaal recht moet worden omgezet.

De vrees werd geuit dat een aanzienlijk deel van het speelgoed geen merkteken zal dragen, ook al bezit de producent of de invoerder er een. Hoe is de juridische situatie dan? Kan het speelgoed dat wel beantwoordt aan de opgelegde normen, maar geen merkteken draagt, worden verkocht? Hieraan werd het probleem van de verpakking gekoppeld. De verpakking waarop het EG-merkteken is aangebracht, kan immers bij de aankomst in de winkel worden weggegooid. Op het speelgoed zelf is er dan vaak geen merkteken te zien. Bovendien vreest men dat om economische redenen het EG-merkteken veelal reeds in het land van oorsprong, waar men minder van de EG-reglementering op de hoogte is, zal worden aangebracht.

Ook het probleem van de rechtszekerheid werd te berde gebracht. Zo vond het betrokken lid het nuttig in de tekst zelf

van de kaderwet het essentiële artikel op te nemen van de richtlijn die de verplichtingen van de fabrikanten inzake veiligheid omschrijft. Nergens in de wet wordt uitdrukkelijk de verantwoordelijkheid van de producenten inzake veiligheid van speelgoed omschreven. Hetzelfde lid vroeg zich af of het gevaar niet bestaat dat het koninklijk besluit niet voldoende gezag heeft. Met andere woorden, hij vond dat het beter zou zijn als artikel 2 van het koninklijk besluit ook artikel 2 van de wet zelf werd.

Een ander lid wees op het probleem dat in het buitenland het EG-merkteken op frauduleuze wijze door de fabrikant zou kunnen worden aangebracht. Hij vroeg dan ook naar de verantwoordelijkheid van de Belgische importeur die niet op de hoogte is van de fraude.

Een lid stelde vast dat artikel 1 zeer ruim is opgevat. Zelfs de kleinhandelaar wordt ermee geviséerd, aangezien de verdeler aansprakelijk kan zijn.

Door diverse leden werd gevraagd wie aansprakelijk is: hij die in de Europese Gemeenschap invoert uit een niet-lid-staat of hij die in België uitvoert uit een ander land, ongeacht of het gaat om een lid-staat van de EG. In het kader van de binnenmarkt van 1993 is het correcter niet meer van invoerder te gewagen wanneer de goederen afkomstig zijn uit een andere EG-lid-staat.

Een lid verwees naar bijlage 1 van het voorontwerp van koninklijk besluit waarin de lijst van de produkten is opgenomen die niet als speelgoed worden beschouwd. Hij betreurt dat de reglementering niet geldt voor het gevaarlijkste speelgoed. Hij verwijst naar de luchtdrukwapens, vuurwerken, slingers en katapulten, spellen met werppijltjes met metalen punten, elektrische fornuisjes, strijkijzertjes en dergelijke functionele artikelen gevoed met een nominale spanning van meer dan 24 volt, en naar artikelen met een verwarmingsoppervlak evenals naar natuurgetrouwe imitaties van echte vuurwapens.

De Vice-Eerste minister en minister van Economische Zaken gaf een uitvoerig antwoord op al deze vragen en opmerkingen.

Het ontwerp werd eenparig aangenomen door de veertien aanwezige leden. (*Applaus.*)

M. le Président. — Mesdames, messieurs, je vous propose d'interrompre le débat durant quelques instants afin de permettre à M. Donnay de poser une question orale.

Ik stel voor dit debat even te onderbreken om de heer Donnay de mogelijkheid te geven een mondelinge vraag te stellen. (*Instemming.*)

QUESTION ORALE DE M. DONNAY AU SECRETAIRE D'ETAT AUX REFORMES INSTITUTIONNELLES SUR « LE RETARD APPORTE DANS LES TRAVAUX VISANT A GARANTIR LA SECURITE DE L'IMMEUBLE OCCUPE PAR LA JUSTICE DE PAIX DE GRACE-HOLLOGNE »

MONDELINGE VRAAG VAN DE HEER DONNAY AAN DE STAATSSECRETARIS VOOR INSTITUTIONELE HERVORMINGEN OVER « DE VERTRAGING BIJ DE WERKZAAMHEDEN INZAKE BRANDBEVEILIGING AAN HET GEBOUW BETROKKEN DOOR HET VREDEGERECHT TE GRACE-HOLLOGNE »

M. le Président. — La parole est à M. Donnay pour poser une question orale au secrétaire d'Etat aux Réformes institutionnelles sur « le retard apporté dans les travaux visant à garantir la sécurité de l'immeuble occupé par la justice de paix de Grâce-Hollogne ».

M. Donnay. — Monsieur le Président, en date du 21 janvier 1988, un rapport dressé par la commission interministérielle d'incendie a prescrit la réalisation de travaux de protection contre l'incendie dans l'immeuble occupé par la justice de paix

de Grâce-Hollogne, le bâtiment présentant, en effet, un danger permanent tant pour le public que pour le personnel y occupé.

Cependant, votre département ne s'est inquiété du problème qu'au début de l'année 1989. Depuis, aucune mesure de protection n'a encore été prise pour supprimer le danger. J'ajoute que le département de la Justice et l'Inspection des finances y accréditées ont marqué leur accord sur le projet des travaux depuis la fin de l'an dernier.

Pourriez-vous me dire, monsieur le ministre, à quelle date les ouvrages indispensables pour assurer la sécurité des personnes vont enfin être entamés?

M. le Président. — La parole est à M. Dupré, secrétaire d'Etat.

M. Dupré, secrétaire d'Etat aux Réformes institutionnelles, chargé de la restructuration du ministère des Travaux publics, adjoint au ministre des Communications et des Réformes institutionnelles, et secrétaire d'Etat aux Petites et Moyennes Entreprises, adjoint au ministre des Classes moyennes. — Monsieur le Président, l'honorable membre a tout à fait raison de constater que le délai de réaction de la Régie des Bâtiments a été trop long. Cela est sans doute dû au fait qu'au cours des années précédentes, l'attention a été principalement portée sur les nouveaux projets.

Dès mon arrivée, j'ai donné les instructions pour que l'attention nécessaire soit aussi réservée à la protection et à l'aménagement du patrimoine existant. C'est la raison pour laquelle, à Grâce-Hollogne en particulier, les travaux de protection contre l'incendie ont débuté et qu'une porte coupe-feu a été posée à la chaufferie, en mai 1989 si mes souvenirs sont exacts.

La poursuite des travaux a été suspendue dans le souci d'éviter la démolition de travaux d'amélioration lors de la transformation et de l'extension des bureaux de la justice de paix. Entre-temps la régionalisation des services de l'administration de l'Electricité et de l'Electromécanique a été réalisée, ce qui a légèrement retardé la bonne marche et l'examen des dossiers.

Actuellement, les études sont terminées et les travaux de protection contre l'incendie vont reprendre le 1er juin 1990.

La réalisation des travaux d'extension de la justice de paix débutera début 1991.

PROJET DE LOI RELATIF A LA SECURITE DES JOUETS

Reprise de la discussion générale et vote des articles

ONTWERP VAN WET BETREFFENDE DE VEILIGHEID VAN SPEELGOED

Hervatting van de algemene beraadslaging en stemming over de artikelen

M. le Président. — Nous reprenons la discussion générale du projet de loi relatif à la sécurité des jouets.

Wij hervatten de algemene beraadslaging over het ontwerp van wet betreffende de veiligheid van speelgoed.

La parole est à M. de Wasseige.

M. de Wasseige. — Monsieur le Président, je tiens tout d'abord à remercier le rapporteur pour la qualité de son rapport qui reflète parfaitement et le contenu du projet et les discussions qui ont eu lieu en commission.

Mon intervention sera donc brève. En effet, je ne répéterai pas ce qui, déjà, a été fort bien exprimé.

Quelques remarques s'imposent néanmoins, notamment au niveau de la portée de ce projet de loi. Son titre, tel qu'il est

libellé, porte d'ailleurs à confusion. On pourrait effectivement penser que son objet principal vise la sécurité des jouets. Or, en fait, il s'agit d'une loi appliquant une directive européenne prise dans le but d'éviter des distorsions de concurrence entre pays. Certains Etats membres peuvent, en effet, imposer ou exiger des normes plus élevées en matière de sécurité. Cette raison est d'ailleurs la seule qui justifie l'intervention du législateur national en l'occurrence, la sécurité relevant désormais de la compétence des Communautés.

Par ailleurs, ainsi que le rapporteur l'a souligné, le problème de la sécurité couvre ici le seul aspect physique de la sécurité et non d'autres. On peut, en outre, s'étonner — le ministre en est d'ailleurs convenu — que les jouets les plus dangereux soient exclus du champ d'application de cette loi. Le ministre et le gouvernement ne sont nullement responsables de cette situation puisqu'il s'agit, en l'occurrence, d'appliquer une directive européenne.

Ainsi, échappent à cette loi: les armes à air comprimé, les feux d'artifice et les amorces, les frondes, les lance-pierres, les jeux de fléchettes à pointe métallique, les fours électriques et fers à repasser de plus de 24 volts, les imitations fidèles d'armes à feu, et j'en passe.

Excepté les précisions apportées quant à la composition chimique de certains jouets, on se demande quelle est, en termes de sécurité, la portée réelle de cette loi. C'est la raison pour laquelle ce projet mériterait, à mon sens, d'être complété, non plus ici — d'aucuns le regretteront peut-être — mais ce problème relève désormais — je le répète — de la compétence des Communautés.

Pour les jouets dangereux que je viens d'évoquer, on se demande pourquoi on n'a pas prévu l'application de l'article 7 du projet qui stipule que «le Roi désigne les jouets qui ne peuvent être mis sur le marché que s'ils sont accompagnés d'avertissements et d'indications de précautions d'emploi.»

Ces jouets étant exclus de la loi, il est, bien entendu, impossible, en ce qui les concerne, de faire usage de l'article 7.

Par ailleurs, la loi en discussion étant une loi-cadre, elle n'aura d'effets que lorsque les arrêtés royaux d'application seront publiés. Certes, on peut espérer — le ministre l'a souligné — à plusieurs reprises en commission, et j'espère qu'il le confirmera en séance publique — que l'arrêté principal, qui couvre la plus grande partie de la loi, pourra être pris très rapidement, les services du ministre ayant déjà préparé l'avant-projet. Cette directive devait — je le rappelle — être d'application dès le premier janvier 1990. Nous connaissons donc un retard de cinq mois, ce qui me paraît regrettable.

Je persiste néanmoins à croire, contrairement à l'avis du Conseil d'Etat, qu'il eût été préférable que la loi définisse elle-même la norme. Le but de la loi, en vertu duquel l'Exécutif doit agir afin de remplir les différentes conditions d'habilitation, n'est même pas explicité dans la loi. Ce sera l'objet de l'arrêté royal. Cette réaction du Conseil d'Etat me semble curieuse car habituellement, lorsqu'il s'agit d'une loi d'habilitation, il insiste toujours pour qu'au moins le cadre général, dans lequel le Roi est habilité à intervenir, soit clairement fixé.

Il s'agit évidemment ici d'une directive européenne, dont l'article 2 — je ne vais pas le citer puisqu'il figure dans les documents — est très clair.

J'en arrive au troisième aspect de la question. Il me semble important de souligner qu'une telle loi ne peut être efficace que dans la mesure où son application est surveillée. A cet égard, nous émettons quelques doutes quant à la possibilité d'effectuer des contrôles, et ce en raison des effectifs réduits dont le département dispose à cet effet.

Nous devons, dès lors, nous attendre à ce que cette loi ne soit appliquée que lorsque des plaintes seront déposées, plaintes émanant d'un secteur commercial vis-à-vis d'un autre ou des consommateurs eux-mêmes. C'est la raison pour laquelle j'estime, monsieur le ministre, qu'une importante publicité quant aux effets de cette loi devrait être assurée dans les milieux de consommateurs, de manière que ceux-ci jouent le rôle de relais en ce qui concerne son application.

Je souhaite formuler une dernière remarque non dénuée d'importance: ce projet ne comporte pas de date d'entrée en vigueur. La loi sera donc d'application dans les dix jours suivant sa publication au *Moniteur belge*, ce qui signifie qu'à l'issue de ce délai, tous les jouets se trouvant en stock et ne portant dès lors pas la marque CEE ne seront pas conformes à la réglementation. Par conséquent, les distributeurs, commerçants, importateurs et fabricants de jouets pourraient être en infraction dix jours après la parution du texte au *Moniteur belge*.

Pour cette raison, j'estime indispensable que l'arrêté royal — qui doit être pris en vertu de différents articles — mentionne un délai pendant lequel les jouets en question — il est possible d'établir différentes catégories selon leur nature — restent conformes à la loi, ce qui implique que celle-ci n'entrerait en vigueur qu'à l'expiration de cette période. Il faut, en effet, bien réaliser qu'un certain nombre de grossistes et de grandes surfaces ont, aujourd'hui déjà, effectué leurs achats de jouets pour les fêtes de fin d'année. Il n'ont, dès lors, pu prévoir une nouvelle clause au contrat ni vérifier si les jouets répondaient aux normes prévues en la matière.

Le fait d'être tolérant en ce qui concerne l'application de cette loi ne constitue pas non plus une solution car on ouvre ainsi la porte à des injustices et on court le risque qu'aucune limite ne soit finalement fixée. La tolérance de mise au cours de l'année 1990 peut, en effet, toujours l'être en 1995, voire plus tard.

Je demande dès lors à M. le ministre de prévoir un terme précis — fût-il long — dans l'arrêté royal. (*Applaudissements.*)

De Voorzitter. — Het woord is aan de Vice-Eerste minister Claes.

De heer Claes, Vice-Eerste minister en minister van Economische Zaken en het Plan, belast met de herstructurering van het ministerie van Onderwijs. — Mijnheer de Voorzitter, ik wens de rapporteur, de heer Dufaux, te danken voor het volledige en kwalitatief voorbeeldige verslag dat hij heeft opgesteld op basis van de besprekingen in de commissie.

Monsieur de Wasseige, je ne puis, à vrai dire, répliquer grand-chose à vos observations. Pour ce qui est de l'objet du projet, il est vrai que les bases mêmes de la directive européenne sont bien davantage la liberté de circulation des biens et la lutte contre toute distorsion de concurrence que la réalisation pure et simple de l'objectif de sécurité. Et c'est la raison pour laquelle nous sommes tenus, dans le cadre du présent projet qui a pour but de traduire la directive en législation belge, de nous en tenir au texte intégral de la directive, y compris aux annexes de celle-ci, même si nous ne sommes pas d'accord sur leur contenu.

Pour cette raison également, le projet ne vise que la sécurité physique des jouets, sans s'occuper d'autres aspects cependant au moins aussi importants. Il est exact que nous avons opté pour la loi-cadre. En effet, comme j'ai eu l'occasion de l'expliquer en commission, nous pouvons nous attendre, dans les années à venir, à une évolution sur le plan européen; afin d'éviter tout retard, il importe de s'adapter rapidement. Cela ne nous a toutefois pas empêchés de discuter les avants-projets d'arrêtés. Nous pourrions ainsi faire publier, quasi en même temps, et la loi et les projets d'exécution.

Je regrette comme vous que la norme générale de sécurité ne figure pas dans la loi, mais comme vous l'avez rappelé, nous avons suivi l'avis du Conseil d'Etat qui préconisait de la retirer de l'avant-projet et de la réserver pour l'arrêté.

Pour ce qui est du contrôle, nul n'ignore que les corps d'inspection, qu'ils appartiennent au département des Affaires économiques ou à celui de la Santé publique, ne sont pas suffisamment armés pour assurer les différents services de contrôle prévus. Je comprends donc parfaitement vos craintes et vos réserves. J'ai malgré tout l'intention de faire effectuer, chaque année, un contrôle spécifique, par sondage, immédiatement après les grandes vacances d'été, alors que se préparent les fêtes de fin d'année.

J'ai décidé également de lancer, à la même époque, une campagne d'information destinée à combler les lacunes qui apparaîtront vraisemblablement à l'occasion des contrôles.

Comme je l'ai déjà dit en commission, je ne crois pas qu'il soit possible d'appliquer cette législation du jour au lendemain. Il conviendra de prévoir une période de transition et, pendant un certain temps, d'appliquer la nouvelle loi avec beaucoup d'équité.

Cela ne signifie pas que j'envisage de renoncer, même provisoirement, à mes prérogatives. Si je devais demain être confronté à un jouet ne répondant pas aux critères prévus, et qui constituerait un réel danger pour les enfants, il serait de mon devoir de mettre les nouveaux textes immédiatement en pratique pour éviter des dangers importants. C'est d'ailleurs ce qui justifie le présent projet, et je tiens au passage à remercier les membres de l'opposition qui ont bien voulu participer positivement à la discussion et voter ce projet en commission.

Pour le surplus, je le répète, ce texte devra être appliqué avec beaucoup de compréhension parce qu'on ne peut rendre les commerçants responsables, avec effet rétroactif, des conséquences d'une directive adoptée par la Communauté européenne.

Vous avez suggéré, monsieur de Wasseige, de fixer dans l'arrêté la durée de cette période transitoire. Je suis prêt à y réfléchir, mais je ne puis m'engager formellement à l'heure actuelle. Il me semble qu'il ne serait pas judicieux de donner l'impression, dès le début, que la loi pourrait ne pas être appliquée pendant une période déterminée.

Quant à votre proposition, monsieur de Wasseige, je vous demande de me laisser un temps de réflexion. Je vous ferai part, avant la publication de tout arrêté, de la suite que je réserverai à votre demande.

Telles sont, monsieur le Président, les quelques considérations que je souhaitais développer à l'occasion de la discussion de ce projet qui, je le répète, n'est que la traduction d'une directive européenne. (*Applaudissements.*)

M. le Président. — Plus personne ne demandant la parole dans la discussion générale, je la déclare close et nous passons à l'examen des articles du projet de loi.

Daar niemand meer het woord vraagt in de algemene beraadslaging, verklaar ik ze voor gesloten en bespreken wij de artikelen van het ontwerp van wet.

Artikel één luidt:

Artikel 1. Voor de toepassing van deze wet en de uitvoeringsbesluiten ervan wordt verstaan onder:

— **Speelgoed:** ieder gebruiksproduct of deel hiervan dat ontworpen of kennelijk bestemd is om door kinderen onder de leeftijd van veertien jaar bij het spelen gebruikt te worden. De Koning wijst de producten aan die niet als speelgoed in de zin van deze wet worden aangemerkt;

— **EG-merkteken:** het symbool « CE », waardoor de fabrikant bevestigt dat het speelgoed overeenstemt met de voorschriften inzake veiligheid en gezondheid bedoeld in artikel 2 van de wet;

— **Fabrikant:** elke natuurlijke of rechtspersoon die in het raam van een gewone of georganiseerde activiteit, speelgoed in de handel brengt. Het betreft hetzij de producent, hetzij degene die zich als dusdanig voorstelt door op het speelgoed zijn naam, zijn merk of een onderscheidingsteken anders dan het EG-merkteken aan te brengen, hetzij de invoerder indien de producent of degene die zich als dusdanig voorstelt niet op het Belgisch grondgebied gevestigd is, hetzij de verdeler indien de producent en de invoerder niet op het Belgisch grondgebied gevestigd zijn;

— **In de handel brengen:** de productie met het oog op de verkoop, de invoer met het oog op de verkoop, het bezit met het oog op de verkoop, de tekoop aanbieding, de verkoop, het huuraanbod, de verhuring, de afstand onder bezwarende titel of om niet, van speelgoed;

— **EG-typeonderzoek:** procedure waarbij een erkende instelling vaststelt en verklaart dat een speelgoedmodel voldoet aan de voorschriften bedoeld in artikel 2 van deze wet.

Article 1er. Pour l'application de la présente loi et de ses arrêtés d'exécution, on entend par :

— Jouet : tout produit usuel ou partie de celui-ci conçu ou notoirement destiné à des fins de jeux par des enfants d'âge inférieur à quatorze ans. Le Roi désigne les produits qui ne sont pas considérés comme jouets au sens de la présente loi;

— Marque « CE » : le symbole « C_E », par lequel le fabricant confirme que le jouet est conforme aux exigences en matière de sécurité et de santé visées à l'article 2 de la présente loi;

— Fabricant : toute personne physique ou morale qui, dans le cadre d'une activité habituelle ou organisée, met le jouet sur le marché. Il s'agit soit du producteur ou de celui qui se présente comme tel en apposant sur le jouet son nom, sa marque ou un signe distinctif autre que la marque « CE », soit de l'importateur à défaut pour le producteur ou celui qui se présente comme tel d'être établi sur le territoire belge, soit du distributeur à défaut pour le producteur et l'importateur d'être établis sur le territoire belge;

— Mise sur le marché : la production en vue de la vente, l'importation en vue de la vente, la détention en vue de la vente, l'offre de vente, la vente, l'offre de louage, le louage, la cession à titre onéreux ou gratuit de jouets;

— Examen « CE » de type : procédure par laquelle un organisme agréé constate et atteste que le modèle d'un jouet satisfait aux exigences visées à l'article 2 de la présente loi.

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 2. De Koning stelt, ter uitvoering van de richtlijn 88/378/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen van de lid-staten inzake de veiligheid van speelgoed, de algemene en bijzondere voorschriften vast waaraan het speelgoed op het stuk van veiligheid en gezondheid moet voldoen om in de handel te mogen worden gebracht.

Art. 2. Le Roi est chargé en exécution de la directive 88/378/CEE du Conseil des Communautés européennes concernant le rapprochement des législations des Etats membres relatives à la sécurité des jouets de fixer les exigences générales et particulières auxquelles le jouet doit satisfaire sur le plan de la sécurité et de la santé pour pouvoir être mis sur le marché.

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 3. Het speelgoed dat voldoet aan de in artikel 2 bedoelde voorschriften, wordt, vooraleer het in de handel wordt gebracht, door de fabrikant voorzien van het EG-merkteken, op de wijze bepaald door de Koning.

Het speelgoed dat van het EG-merkteken is voorzien, wordt vermoed aan de in artikel 2 bedoelde voorschriften te voldoen.

Art. 3. Le jouet qui répond aux exigences visées à l'article 2 est muni, avant sa mise sur le marché, de la marque « CE » apposée par le fabricant de la manière déterminée par le Roi.

Le jouet muni de la marque « CE » est présumé satisfaire aux exigences visées à l'article 2.

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 4. Speelgoed waarvoor in geen bijzondere voorschriften is voorzien of waarvoor die voorschriften niet of slechts ten dele kunnen worden opgevolgd, mag niettemin van het EG-merkteken worden voorzien, op voorwaarde dat een model ervan, overeenkomstig de regels die de Koning bepaalt, onderwerp is geweest van een EG-typeonderzoek, uitgevoerd door een daartoe erkende instelling.

Voordat de fabrikant het speelgoed in de handel brengt, moet hij het EG-merkteken aanbrengen, waardoor hij bevestigt dat het speelgoed overeenstemt met het model dat door de erkende instelling is onderzocht.

De Koning bepaalt de regelen en de voorwaarden voor de erkenning van de instellingen bedoeld in dit artikel.

Art. 4. Les jouets pour lesquels aucune exigence particulière n'est prévue ou pour lesquels ces exigences ne peuvent être remplies ou ne peuvent l'être qu'en partie, peuvent toutefois être munis de la marque « CE », à condition que, conformément aux règles fixées par le Roi, le modèle ait fait l'objet d'un examen « CE » de type, exécuté par un organisme agréé à cet effet.

Avant la mise sur le marché, le fabricant appose la marque « CE » sur les jouets, par laquelle il atteste de la conformité des jouets au modèle examiné par l'organisme agréé.

Le Roi détermine les règles et les modalités d'agrément des organismes visés au présent article.

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 5. Wanneer is vastgesteld dat een van het EG-merkteken voorzien speelgoed een gevaar oplevert voor de veiligheid of de gezondheid van de gebruiker of van derden, neemt de minister van Economische Zaken alle passende maatregelen om het speelgoed uit de handel te nemen of om het in de handel brengen ervan te verbieden of te beperken.

Hij kan de fabrikant verplichten de gebruikers voor te lichten, het speelgoed terug te nemen, het te laten ruilen of het te wijzigen; hij kan ook de gehele of gedeeltelijke terugbetaling van de prijs van het speelgoed gelasten.

Hij bepaalt tevens de wijze waarop en de mate waarin de uit de genomen maatregel voortvloeiende kosten ten laste van de fabrikant worden gelegd.

Behoudens het geval van hoogdringendheid, wordt de fabrikant vooraf door de minister of zijn gemachtigde gehoord.

Wanneer de te nemen maatregelen ter uitvoering van deze bepaling slaan op speelgoed dat elektrisch onvoldoende beveiligd is of dat de gezondheid van de gebruiker kan aantasten, dan wint de minister van Economische Zaken het advies en akkoord in van de ministers die bevoegd zijn inzake Energie of inzake Volksgezondheid.

Art. 5. Lorsqu'il a été constaté qu'un jouet muni de la marque « CE » compromet la sécurité ou la santé des consommateurs ou des tiers, le ministre des Affaires économiques prend toutes les mesures utiles pour retirer le jouet du marché ou interdire ou restreindre sa mise sur le marché.

Il peut obliger le fabricant à informer les consommateurs, à reprendre le jouet, à l'échanger ou à le modifier; il peut également ordonner le remboursement total ou partiel du prix du jouet.

En outre, il détermine de quelle manière et dans quelle mesure les frais résultant de la mesure prise seront mis à la charge du fabricant.

Sauf le cas d'urgence, le fabricant est entendu préalablement par le ministre ou son délégué.

Lorsque les mesures à prendre en exécution de la présente disposition concernent des jouets qui n'offrent pas les garanties de sécurité électrique suffisantes ou sont susceptibles d'affecter la santé des consommateurs, le ministre des Affaires économiques requiert l'avis et l'accord des ministres ayant l'Energie ou la Santé publique dans leurs attributions.

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 6. Elke beslissing waarbij het in handel brengen van speelgoed wordt beperkt, wordt met redenen omkleed. Zij wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokken fabrikant en vermeldt de wettelijke beroepsmogelijkheden en de termijnen waarbinnen het beroep moet worden ingesteld.

De Koning kan de modaliteiten bepalen opdat het publiek van deze beslissing op de hoogte zou worden gebracht.

Art. 6. Toute décision conduisant à restreindre la mise sur le marché du jouet est motivée. Elle est notifiée sans délai au fabricant intéressé et mentionne les voies de recours légales et les délais dans lesquels le recours doit être introduit.

Le Roi peut déterminer les modalités propres à assurer la publicité de cette décision auprès du public.

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 7. De Koning wijst het speelgoed aan dat slechts in de handel mag worden gebracht indien het voorzien is van de nodige waarschuwingen en gebruiksaanwijzingen.

Deze waarschuwingen of gebruiksaanwijzingen, waarvan de inhoud en de modaliteiten vastgesteld zijn door de Koning, moeten ten minste opgesteld zijn in de taal of de talen van het gebied waar het speelgoed in de handel wordt gebracht.

Art. 7. Le Roi désigne les jouets qui ne peuvent être mis sur le marché que s'ils sont accompagnés d'avertissements et d'indications des précautions d'emploi.

Ces avertissements ou indications, dont le contenu et les modalités sont fixés par le Roi, doivent au moins être libellés dans la ou les langues de la région où les jouets sont mis sur le marché.

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 8. Onverminderd het bepaalde in artikel 3, moeten op het speelgoed of op de verpakking ervan de naam of de firmanaam of het merk, en het adres van de fabrikant worden aangebracht, op de wijze bepaald door de Koning.

Art. 8. Sans préjudice de l'article 3, le nom ou la raison sociale ou la marque, et l'adresse du fabricant doivent être apposés sur le jouet ou son emballage, de la manière déterminée par le Roi.

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 9. Met geldboete van 500 tot 20 000 frank worden gestraft, zij die:

- 1° Ten onrechte het EG-merkteken aanbrengen op speelgoed;
- 2° Tekens of opschriften op speelgoed aanbrengen waardoor verwarring kan ontstaan met het EG-merkteken;
- 3° De bepalingen van de besluiten genomen in uitvoering van deze wet overtreden.

Art. 9. Sont punis d'une amende de 500 à 20 000 francs, ceux qui:

- 1° Apposent indûment sur les jouets la marque «CE»;
- 2° Apposent sur les jouets des marques ou inscriptions propres à créer une confusion avec la marque «CE»;
- 3° Committent une infraction aux dispositions des arrêtés pris en exécution de la présente loi.

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 10. De bepalingen van boek I van het Strafwetboek, met inbegrip van hoofdstuk VII en artikel 85, zijn van toepassing op de door of krachtens deze wet bepaalde misdrijven.

Art. 10. Les dispositions du livre Ier du Code pénal, y compris le chapitre VII et l'article 85, sont applicables aux infractions prévues par la présente loi ou en vertu de celle-ci.

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 11. Onverminderd de ambtsbevoegdheid van de officieren van gerechtelijke politie, zijn de door de Koning daartoe aangewezen ambtenaren bevoegd om de door of krachtens deze wet bepaalde misdrijven op te sporen en vast te stellen.

De processen-verbaal, welke door die ambtenaren worden opgesteld, hebben bewijskracht tot het tegendeel is bewezen.

De bepalingen betreffende de opsporing en de vaststelling van de misdrijven, voorgeschreven door de wetgeving betreffende de handelspraktijken, zijn mede van toepassing op de misdrijven bepaald door of krachtens deze wet.

Art. 11. Sans préjudice des attributions des officiers de police judiciaire, les agents désignés à cette fin par le Roi sont compétents pour rechercher et constater les infractions prévues par la présente loi ou en vertu de celle-ci.

Les procès-verbaux dressés par ces agents font foi jusqu'à preuve du contraire.

Les dispositions relatives à la recherche et à la constatation des infractions prévues par la législation sur les pratiques du commerce sont également applicables aux infractions prévues par la présente loi ou en vertu de celle-ci.

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 12. De Koning oefent de Hem door deze wet toegewezen bevoegdheden uit op voordracht van de minister van Economische Zaken.

Wanneer de te nemen maatregelen ter uitvoering van deze bepaling betrekking hebben op de veiligheidsvereisten in verband met elektrisch speelgoed of de voorschriften in verband met de gezondheid van de gebruiker, of wanneer het gaat over de erkenning van de instellingen bedoeld in artikel 4, dan oefent de Koning de Hem door deze wet gegeven bevoegdheden uit op gezamenlijke voordracht van de ministers die de Economische Zaken, de Volksgezondheid en de Energie onder hun bevoegdheid hebben.

Art. 12. Le Roi exerce les pouvoirs à Lui confiés par la présente loi sur la proposition du ministre des Affaires économiques.

Lorsque les mesures à prendre en exécution de la présente disposition concernent les exigences de sécurité des jouets électriques ou les exigences relatives à la santé des consommateurs, ou lorsqu'elles concernent les conditions relatives à l'agrément des organismes visés à l'article 4, le Roi exerce les pouvoirs à Lui confiés par la présente loi sur proposition conjointe des ministres qui ont les Affaires économiques, la Santé publique et l'Energie dans leurs attributions.

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 13. § 1. De Koning kan, bij in de Ministerraad overlegd besluit, binnen het toepassingsgebied van deze wet, alle vereiste maatregelen treffen ter uitvoering van de verplichtingen die voortvloeien uit de internationale verdragen en de krachtens die verdragen tot stand gekomen internationale akten, welke maatregelen de opheffing en de wijziging van wetsbepalingen kunnen inhouden.

§ 2. De overtredingen van de ter uitvoering van § 1 van dit artikel genomen besluiten, evenals van de door de Koning

aangeduide bepalingen van de verordeningen van de Europese Gemeenschappen, die betrekking hebben op de aangelegenheden die krachtens deze wet tot de verordnungsbevoegdheid van de Koning behoren, worden opgespoord, vastgesteld en gestraft overeenkomstig de artikelen 9, 10 en 11 van deze wet.

Art. 13. § 1er. Le Roi peut, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, prendre dans le cadre du champ d'application de la présente loi toutes les mesures nécessaires pour assurer l'exécution des obligations résultant des traités internationaux et des actes internationaux pris en vertu de ceux-ci, ces mesures pouvant comprendre l'abrogation et la modification de dispositions légales.

§ 2. Les infractions aux arrêtés pris en application du § 1er du présent article, ainsi qu'aux dispositions désignées par le Roi, des règlements des Communautés européennes qui ont trait à des matières entrant, en vertu de la présente loi, dans le pouvoir réglementaire du Roi, sont recherchées, constatées et punies conformément aux articles 9, 10 et 11 de la présente loi.

— Aangenomen.

Adopté.

M. le Président. — Il sera procédé tout à l'heure au vote sur l'ensemble du projet de loi.

We stemmen straks over het ontwerp van wet in zijn geheel.

ONTWERP VAN WET TOT INSTELLING VAN EEN VOORRECHT VOOR DE VORDERINGEN VOORTVLOEIEND UIT DE HEFFINGEN OP DE PRODUKTIE VAN KOLEN EN STAAL

Algemene beraadslaging en stemming over de artikelen

PROJET DE LOI INSTAURANT UN PRIVILEGE POUR LES CREANCES AU TITRE DES PRELEVEMENTS SUR LA PRODUCTION DU CHARBON ET DE L'ACIER

Discussion générale et vote des articles

De Voorzitter. — Wij vatten de bespreking aan van het ontwerp van wet tot instelling van een voorrecht voor de vorderingen voortvloeiend uit de heffingen op de produktie van kolen en staal.

Nous abordons l'examen du projet de loi instaurant un privilège pour les créances au titre des prélèvements sur la production du charbon et de l'acier.

De algemene beraadslaging is geopend.

La discussion générale est ouverte.

De heer Aerts, rapporteur, verwijst naar zijn verslag.

Daar niemand het woord vraagt in de algemene beraadslaging, verklaar ik ze voor gesloten en bespreken wij de artikelen van het ontwerp van wet.

Personne ne demandant la parole dans la discussion générale, je la déclare close et nous passons à l'examen des articles du projet de loi.

Artikel één luidt:

Artikel 1. Voor de invordering van de heffingen op de produktie van kolen en staal en de bijdrageverhogingen bepaald in de artikelen 49 en 50 van het verdrag van 18 april 1951 tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor kolen en staal, goedgekeurd bij de wet van 25 juni 1952, geniet de Gemeenschap een voorrecht van dezelfde rang en grondslag als dat waarover de

Schatkist beschikt met het oog op de invordering van de belasting over de toegevoegde waarde, alsmede een wettelijke hypotheek op dezelfde grondslag als die waarover de Schatkist voor de invordering van de bedoelde belasting beschikt krachtens de artikelen 86 en 87 van het Wetboek van de belasting over de toegevoegde waarde.

De wettelijke hypotheek neemt rang in met ingang van de dag van de inschrijving ervan op verzoek van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, op overlegging van een authentiek stuk, voorzien van het formulier van tenuitvoerlegging, overeenkomstig de wet van 6 augustus 1967 betreffende de tenuitvoerlegging van de arresten en beschikkingen van de Europese Gemeenschappen.

Article 1er. Pour le recouvrement des prélèvements sur la production du charbon et de l'acier ainsi que des majorations de retard prévus aux articles 49 et 50 du traité du 18 avril 1951 instituant la Communauté européenne du charbon et de l'acier, approuvé par la loi du 25 juin 1952, la Communauté bénéficie d'un privilège de rang et d'assiette identique à celui dont dispose le Trésor public en vue du recouvrement de la taxe sur la valeur ajoutée, ainsi que d'une hypothèque légale d'assiette identique à celle dont dispose le Trésor public pour le recouvrement de ladite taxe, en vertu des articles 86 et 87 du Code de la taxe sur la valeur ajoutée.

L'hypothèque légale prend rang à compter du jour où l'inscription en est faite à la requête de la Commission des Communautés européennes, sur présentation d'un document authentique revêtu de la formule exécutoire conformément à la loi du 6 août 1967 relative à l'exécution des arrêts et des décisions des Communautés européennes.

— Aangenomen.

Adopté.

Art. 2. Deze wet is van toepassing op de invorderingsprocedures die op de datum van haar inwerkingtreding aanhangig zijn; de Gemeenschap mag zich evenwel niet op haar voorrecht beroepen ten opzichte van derden die op die datum hun aangifte van schuldvorderingen hebben neergelegd, overeenkomstig artikel 496 van het Wetboek van koophandel of artikel 19 van de gecoördineerde wetten op het gerechtelijk akkoord.

Art. 2. La présente loi est applicable aux procédures de recouvrement en cours à la date de son entrée en vigueur; toutefois, la Communauté ne peut exciper de son privilège à l'égard des tiers ayant déposé à cette date la déclaration de créance, conformément à l'article 496 du Code de commerce ou à l'article 19 des lois coordonnées sur le concordat judiciaire.

— Aangenomen.

Adopté.

De Voorzitter. — We stemmen straks over het ontwerp van wet in zijn geheel.

Il sera procédé tout à l'heure au vote sur l'ensemble du projet de loi.

INTERPELLATION DE M. VAES AU VICE-PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DE LA JUSTICE ET DES CLASSES MOYENNES SUR « LA POLITIQUE GOUVERNEMENTALE EN MATIERE DE BAUX A LOYER »

INTERPELLATIE VAN DE HEER VAES TOT DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN JUSTITIE EN MIDDENSTAND OVER « HET BELEID VAN DE REGERING OP HET STUK VAN DE HUUROVEREENKOMSTEN »

M. le Président. — L'ordre du jour appelle l'interpellation de M. Vaes au Vice-Premier ministre et ministre de la Justice et

des Classes moyennes sur « la politique gouvernementale en matière de baux à loyer ».

La parole est à l'interpellateur.

M. Vaes. — Monsieur le Président, personne ne s'étonnera si je monte à la tribune pour demander des comptes au gouvernement à la suite de ses promesses lors de la discussion de la loi temporaire de protection de la résidence familiale. Au cours de cette discussion, le gouvernement avait annoncé que, pour la fin mars 1990, il soumettrait au Parlement un projet de loi définitif sur ce que nous appelons la protection du droit au logement, mais qu'il nomme, lui, protection du logement familial.

Le bilan d'aujourd'hui est apparemment maigre. Je suis content que le ministre Claes soit présent puisqu'il a été porteur, avec le ministre Wathelet, de la loi temporaire de protection des locataires et qu'il est directement impliqué par l'accord de gouvernement qui sera nécessaire pour une solution définitive.

Comment le gouvernement justifie-t-il son retard et comment explique-t-il qu'un certain nombre de personnalités — officielles ou officieuses — disposent de projets émanant, semble-t-il, du cabinet du ministre Wathelet? Je ne fais pas reproche à ce dernier d'avoir travaillé à l'affaire, mais rien n'est encore officiel et déjà, le PRL et d'autres se répandent dans la presse pour combattre vigoureusement l'avant-projet d'un groupe de travail mis sur pied par le ministre Wathelet. Il y a donc une espèce de dérapage puisque tout le monde ne dispose pas des mêmes informations et que l'on ne peut pas vraiment comprendre ce que disent l'un et l'autre quand l'information n'est pas officielle.

Le gouvernement doit choisir: ou bien il met sur la table un avant-projet dans le cadre d'un comité de concertation, éventuellement d'une commission du Sénat, ou il retient l'information jusqu'à ce qu'il ait trouvé une solution. A ce sujet, je poserai directement à M. Claes la question qui était adressée au ministre Wathelet: avez-vous été consulté, avez-vous reçu un document?

M. Claes, Vice-Premier ministre et ministre des Affaires économiques et du Plan, chargé de la restructuration du *ministerie van Onderwijs*. — A qui votre interpellation s'adresse-t-elle exactement, monsieur Vaes?

M. Vaes. — En fait, j'aurais pu vous interpellier tous les deux, messieurs les ministres, puisque vous êtes coresponsables. Le texte de mon interpellation demandait de vérifier si vous disposiez de l'avant-projet du ministre Wathelet. Puisque vous êtes là, vous n'avez aucune raison de ne pas me répondre. Mais si M. Wathelet a prévu de me répondre par écrit, c'est parfait.

Ma question est donc de savoir s'il y a un début de débat au sein du gouvernement à propos des propositions avancées par M. Wathelet. Si ce débat n'a pas été entamé, je voudrais savoir pourquoi. Sans doute parce que le débat est difficile. Le SP a montré, lors d'une déclaration à la fin de son congrès spécial du 19 mai, notamment sur les matières de logement, qu'il s'opposait assez radicalement à certaines propositions contenues dans l'avant-projet de M. Wathelet.

M. Swaelen reprend la présidence de l'assemblée

Il n'y a donc pas d'accord au sein du gouvernement sur ce sujet délicat; il y a même opposition des points de vue en la matière. Les conséquences peuvent être relativement graves.

Dans ma demande d'interpellation à M. le ministre, j'avais envisagé les deux hypothèses suivantes: ou l'on avance rapidement et l'on débat, au sein du Parlement, d'une proposition — même imparfaite — ou l'on attend d'avoir peaufiné un consensus — ce qui sera très difficile — et dans ce cas, la solution tombe tard dans l'année. A ce moment, une question juridique difficile va se poser, à savoir: faut-il ou non, proroger la loi temporaire? Il apparaît d'ailleurs que M. Martens, lorsqu'il a communiqué à M. Nothomb la liste des projets de loi qui devaient être adoptés par les Chambres avant la fin de la session ou avant la

fin de l'année, a placé le débat sur la loi concernant les loyers dans le troisième ou quatrième trimestre, c'est-à-dire entre le mois d'octobre et le mois de décembre.

Nous demandons vigoureusement au gouvernement de ne pas nous obliger à nous prononcer d'urgence, à la cravache, avant le 31 décembre, sur un projet aussi complexe. Or, c'est vers cela qu'on va précisément. Nous devons probablement prendre assez rapidement position sur la prorogation de la loi temporaire.

M. le ministre Wathelet estime-t-il préférable de proroger d'un an la loi temporaire, ce qui poserait, semble-t-il, moins de problèmes, ou de revenir au régime antérieur? Nous attendons une réponse aujourd'hui même car le calendrier nous presse et il s'agit d'adopter une loi stable, non susceptible d'être remise en cause dans deux ans. Le Code civil doit être clair, simple, structuré et si possible permanent. Pour y arriver, il ne faudra pas travailler dans l'urgence!

J'en viens à un deuxième aspect de mon interpellation auquel M. Dupré pourra sans doute répondre, son collègue, M. Wathelet, étant absent pour l'heure. Comment le gouvernement s'est-il organisé pour évaluer l'impact de la loi temporaire? On fondait des espoirs sur cette loi que nous avions largement soutenue puisque nous avions nous-mêmes proposé certaines solutions similaires à celles qui ont été retenues, et notamment que les motifs d'expulsion soient beaucoup plus limités, que les loyers ne puissent être augmentés au-delà de l'indexation, sauf travaux de plus-value le justifiant.

Les dispositions de la loi temporaire posent-elles de nouveaux problèmes en justice? Ont-elles entraîné un nouveau contentieux? La loi est-elle correctement appliquée? Par ailleurs, comment le ministre a-t-il consulté les différentes instances concernées qui sont, d'une part, les juges de paix, d'autre part, les observateurs, sur le terrain, des implications de cette loi temporaire, je pense aux associations de locataires, aux syndicats de propriétaires, aux notaires, géomètres ou experts immobiliers concernés par l'évolution des relations sur le marché locatif? Se pose donc un problème de méthodologie, de vérification, d'évaluation, qui appelle une réponse du gouvernement.

J'aborde un autre aspect du projet, non négligeable dans ses conséquences sociales car il concerne tôt ou tard tous les Belges. N'est pas tout de suite propriétaire qui veut! La plupart des personnes et des ménages commencent par être locataires avant de pouvoir, pour un bon nombre d'entre eux, devenir propriétaires.

Vu l'ampleur de la question, je souhaiterais savoir, d'une part, dans quelle mesure le gouvernement se limite à l'examen du Code civil et fait pression, notamment sur M. Maystadt, pour qu'on intègre une philosophie fiscale en matière immobilière, pour qu'on redéfinisse assez rapidement les pistes, sinon les projets d'orientation, concernant le revenu cadastral et l'impôt immobilier, d'autre part, comment on traite le problème des plus-values et de leur taxation de même que les droits d'enregistrement, comment on estime devoir ou non remodeler la TVA pour faciliter la rénovation et la construction?

Une cohérence doit donc être recherchée au niveau national entre la position sur le Code civil, les relations entre locataires et propriétaires, la compréhension de l'effet du système par rapport à la conjoncture économique et à la politique fiscale. Où en est le débat au sein du gouvernement, et notamment avec le ministère des Finances, concernant la fiscalité immobilière et les problèmes qui y sont joints?

Où en sont par ailleurs les débats et les essais de coordination avec les politiques régionales? Dire que ce n'est plus de la compétence nationale pose problème. En effet, tout le monde sait que tout est en tout. Ainsi, si les Régions pouvaient organiser un observatoire des loyers ou décider d'un permis locatif avant de pouvoir mettre un bien sur le marché — par exemple, pour en vérifier l'état de salubrité —, on déterminerait une nouvelle gestion des données du marché du logement. Cela ne sert à rien de réglementer d'un côté les relations entre locataires et propriétaires et, d'un autre côté, mais sans analyse des effets croisés, de modifier le fonctionnement même du marché. de

l'accès au logement ou la possibilité de mettre sur le marché un certain nombre de logements.

En bonne politique, un débat doit donc avoir lieu non seulement au sein du gouvernement entre les ministères des Affaires économiques, de la Justice et des Finances, mais aussi avec les Régions. On aborde à ce moment-là la question de savoir quelle sera la compétence des Régions en matière de logement. Si l'on veut résoudre les problèmes d'augmentation des prix, d'insuffisance de certains types de logement, d'expulsion, par la spéculation, de certains locataires en difficulté ou de personnes sans gros revenus, quelle sera la politique de logement social et donc le financement possible de celui-ci par les Régions?

Si on suivait le PRL, on résoudrait tous les problèmes en faisant plus de logements sociaux, mais alors on retombe sur le problème des finances régionales!

Il y a interpénétration des problèmes. Il me semblerait anormal que le gouvernement fasse des propositions sans situer ses choix en matière de baux à loyer dans un contexte plus global, en montrant la cohérence de la politique qu'il veut mener. C'est donc là une question plus précise que j'adresse au gouvernement: comment donne-t-il l'impulsion en matière de cohérence de cette politique?

Je ne veux pas rappeler ici, car l'heure n'est pas au débat de fond, les options que nous voulons défendre en tant qu'écologistes pour garantir effectivement le droit au logement. Cependant, il paraît un peu surprenant de constater que notamment le PRL met ses marques dans la presse et se répand dans l'*Echo de la Bourse*, *La Dernière Heure* et d'autres journaux assez lus. Dans ces interviews, accompagnées de grandes photos, le sénateur de Clippele, porte-parole du PRL, tire à boulets rouges sur le projet du gouvernement. Certaines de ses considérations sont pertinentes, mais la plupart exagérées. Le gouvernement devrait veiller à ne pas laisser courir n'importe quel bruit à la limite de la désinformation à propos de la problématique du logement et des relations entre locataires et propriétaires.

La sécurité du logement est une chose, mais pouvoir y accéder en est une autre, qui est préalable. Or, l'accès au logement est lié au niveau des loyers. Apparemment, ainsi que le SP l'a rappelé ce 19 mai, le gouvernement semble ne pas vouloir s'engager pour le moment sur la délimitation de critères d'un juste prix des loyers. Or, il ne sert à rien de bloquer les loyers s'ils partent à un niveau tellement haut que la plupart des gens n'ont pas accès à ces logements.

Il reste donc un problème fondamental au sujet duquel nous interpellons le gouvernement. Nous demandons de définir ce qu'est un juste loyer de départ, qui donnera une idée des limites et conditions de l'accès au logement, et une pertinence à l'évaluation de l'augmentation des loyers justifiée par une plus-value locative. Sans cela, il y a contradiction. D'une part, on voudrait protéger les locataires et, d'autre part, on se refuse à mettre en question les excès fréquents et conjoncturels du fonctionnement spéculatif du marché du logement; ce marché n'est pas un marché de concurrence parfaite, avec des prix spéculatifs, ou même influençables par le gel volontaire d'une partie du stock des logements, par exemple immeubles abandonnés et vides.

J'aimerais savoir si le ministre de la Justice accepte que l'on débattenne de ce problème du juste loyer ou s'il estime que c'est un sujet non discutable.

Je rappelle que, pour les écologistes, les personnes visées et dont les droits et obligations doivent être précisés par la loi, sont les propriétaires qui investissent dans l'immobilier pour en retirer un revenu et qui agissent comme les marchands de biens sans en avoir ni les compétences ni les obligations et contraintes de contrôle imposées aux professionnels.

Nous ne visons pas les propriétaires occupants ou les candidats à la propriété. Nous souhaitons, au contraire, voir se développer les acquisitions d'immeubles, mais on ne peut continuer à considérer l'investissement dans le logement comme une activité à vocation de rentabilité, comme tout autre placement. Les biens utilisés et manipulés sont, en effet, trop précieux et le fait de laisser les prix libres amène une exploitation parfois

abusives de la faiblesse des locataires. En effet, ceux-ci n'ont d'autre choix que d'accepter les loyers qui leur sont réclamés.

Toute une série de questions ont été posées et la plus urgente aujourd'hui en termes politiques, indépendamment du problème de fond, est de savoir comment le calendrier pourra influencer les décisions gouvernementales. Il nous faut connaître aujourd'hui les perspectives du gouvernement pour éviter de rendre le Parlement captif d'une discussion hâtive, précipitée et urgente sur ce vaste problème qui, je le rappelle, doit être réglé de manière structurelle, cohérente, et à long terme. (*Applaudissements.*)

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Pataer.

De heer Pataer. — Mijnheer de Voorzitter, ik wil even ingaan op de thematiek van deze interpellatie omdat me dit een welgekomen gelegenheid lijkt om enkele beginselen te belichten die ten grondslag liggen aan de beleidsopties inzake de huurovereenkomsten voor gezinswoningen die door de SP-fractie en de SP nu en in de toekomst zullen worden verdedigd.

De resoluties van de SP-partijraad van vorige zaterdag zullen me daarbij uitstekend helpen. Even vanzelfsprekend wil ik hierbij verwijzen naar het regeerakkoord waarin te lezen staat dat «de huurwetgeving zal worden hervormd ten einde de huurders woonzekerheid te waarborgen voor de woning die hen dient tot gezinswoning».

Daarmee werd zeer duidelijk de richting aangegeven waarin de wetgeving moet en zal worden hervormd, onder de impuls van de Vice-Premiers Wathet en Claes.

Het waarborgen van de woonzekerheid is daarbij cruciaal. Die zekerheid is ongetwijfeld het sleutelement voor iedere hervorming. Zonder een voldoende woonzekerheid verliezen wettelijke bepalingen inzake bijvoorbeeld een betaalbare huurprijs en een onderhoudsverplichting in hoofdte van de eigenaar alle betekenis, aangezien een balorige huurder als het ware steeds kan worden «gestraft» met uitdrijving of opzegging.

De zogenoemde wet-Gol van 29 december 1983 heeft dit voldoende bewezen. Doordat huurcontracten op basis van die wet te allen tijde en zonder enig motief konden worden opgezegd, hebben we het tot vorig jaar toch meegemaakt dat de huurprijzen flink de hoogte gingen omdat de verhuurders konden dreigen met opzegging en bovendien, na opzegging, een nieuw huurcontract konden sluiten met de vroegere of een nieuwe huurder tegen een merkbaar hoger huurbedrag.

Tussen 1980 en 1988 stegen de consumptieprijzen met 46,22 pct., terwijl de huurprijzen met 64,08 pct. de hoogte gingen. Vooral sinds 1986 was de snellere stijging het duidelijkst. Daarbij komt dat in dezelfde periode de bouwkosten stegen met 21,55 pct., wat bewijst dat de investerings- of verbeteringskosten opvallend minder snel evolueerden, een element dat de verenigde eigenaars niet al te vlug zullen beklemtonen.

De verdedigers van een billijke opbrengst voor het eigendomsrecht verliezen eveneens, bewust of onbewust, al te vlug uit het oog dat ten aanzien van het bezitten van woningen, het vrije beschikkingsrecht niet alleen betrekking heeft op onroerende goederen, maar ook op personen die die goederen bewonen en voor wie het recht op wonen als een grondwettelijk recht zou moeten worden beschouwd.

Welnu, dit fundamenteel recht kan niet worden overgeleverd aan de regels van de vrije markt van vraag en aanbod. Hier geldt de aloude regel van *entre faibles et forts, c'est la liberté qui opprime et la loi qui libère*. Men kan immers moeilijk spreken van gelijkheid tussen contracterende partijen. Dit lijkt ons een mythe. Men moet veeleer spreken van toetredingscontracten, als men weet dat tweederde van de huurwoningen in handen zijn van grote eigenaars met een gemiddelde van twaalf woningen per eigenaar.

De 14 pct. meestgegoeden in België hebben 40 pct. van het inkomen uit onroerend goed. Dat is meer dan de 74 pct. minstgegoeden, namelijk 36 pct. Dat zegt zeer veel over de positie van de huurder in de relatie huurder-verhuurder. Om het fun-

damenteel recht op «wonen tegen een betaalbare prijs» te beveiligen, heeft de SP eind vorig jaar een voorlopige wet goedgekeurd, die van toepassing is tot einde van dit jaar. Wij zullen ook actief meewerken aan de totstandkoming van een nieuwe basiswet in de geest van het regeerakkoord. Onze instemming ten aanzien van dat regeringsontwerp zal mede afhangen van een aantal voorwaarden die wij op onze algemene raad van vorige zaterdag hebben vastgelegd.

Ten eerste, woonzekerheid mag in principe aan geen enkele termijn worden verbonden.

Ten tweede, bepaalde kwetsbare groepen in de samenleving — bejaarden, grote gezinnen, gehandicapten en migranten — moeten op een bijzondere bescherming kunnen rekenen.

Ten derde, het is onaanvaardbaar dat het recht op wonen door de eigenaar eenzijdig zou kunnen worden afgekocht door bijvoorbeeld een vergoeding te betalen van twaalf maanden huur voor het buitenzetten van een huurder.

Ten vierde, de huurprijs moet kunnen worden bepaald aan de hand van objectieve criteria en de oorspronkelijke huurprijs mag alleen worden gewijzigd bij indexaanpassingen. Dit geldt ook in geval van verandering van huurder.

Ten vijfde, voor iedere huurwoning moeten bij koninklijk besluit de minima inzake wooncomfort worden vastgelegd.

Ten zesde, opzegging kan alleen als de verhuurder grote verbouwingswerken wil uitvoeren of wanneer hijzelf of zijn naaste familie de woning wil betrekken.

Ten zevende, aan de huurder moet het recht worden toegerekend zelf verbeteringswerken uit te voeren, uiteraard in overeenstemming met de eigenaar of met het akkoord van de vrederechter. Herstellingswerken die door de huurder worden uitgevoerd, moeten een verlagend effect op de huurprijs hebben.

Ten achtste, de overheid moet regelgevend en marktcorrigerend optreden. Dit moet gebeuren, ten eerste, door actief informatie te verstrekken over de normale huurwaarde en het beschikbaar aanbod; ten tweede, door het aanbod van huurwoningen tegen redelijke prijzen te verhogen via de sociale huisvesting; en ten derde, door leegstand en verkrotting te bestrijden.

Tenslotte moet de verdeling van kosten en lasten worden geregeld door dwingende wetsbepalingen, bijvoorbeeld met betrekking tot de onroerende voorheffing, registratielasten enzovoort. Met deze ideeën op de achtergrond zullen wij in de loop van de komende maanden op een constructieve manier meewerken aan de totstandkoming van de nieuwe huurwetgeving.

M. le Président. — La parole est à M. Dupré, secrétaire d'Etat.

M. Dupré, secrétaire d'Etat aux Réformes institutionnelles, chargé de la restructuration du ministère des Travaux publics, adjoint au ministre des Communications et des Réformes institutionnelles, et secrétaire d'Etat aux Petites et Moyennes Entreprises, adjoint au ministre des Classes moyennes. — Monsieur le Président, lors de l'adoption par le Conseil des ministres de l'avant-projet de loi sur la protection du logement familial, il avait été convenu qu'un projet de loi définitif sur les baux à loyer serait élaboré par le Conseil des ministres pour permettre son adoption par le Parlement pour la fin de l'année 1990. La procédure de concertation relative à ce projet de loi est actuellement en cours entre les cabinets de M. Claes et de M. Wathelet.

Des concertations avec les milieux intéressés ont eu lieu. De plus, un groupe de travail, constitué d'experts — professeurs d'université, magistrats, gestionnaires d'immeubles, avocats, etc. —, a été réuni auprès du département de la Justice et du cabinet de M. Wathelet pour préparer l'élaboration d'un avant-projet de loi devant être soumis au Conseil des ministres.

La politique du logement n'est pas comme telle un critère de rattachement des compétences entre le «régional» et le «national». C'est ainsi qu'en matière de fiscalité immobilière, il y a

un partage de compétences entre le «national» et le «régional» puisque le «national» est compétent en ce qui concerne l'assiette de l'impôt ainsi que les exonérations éventuelles, tandis que le «régional» est compétent sur le taux. Bruxelles sera compétente à partir de 1991.

Par ailleurs, il n'a jamais été inscrit dans l'accord de gouvernement et il n'entre pas dans les intentions de ce dernier de régionaliser le Code civil.

En revanche, on peut être attentif à des situations spécifiques — notamment en ce qui concerne les baux à loyer relatifs à la résidence principale des étudiants —, à certaines situations particulières tout en veillant à ne pas générer des effets pervers qui se retourneraient contre des personnes que l'on serait censé protéger.

Il est impérieux de passer à une législation définitive en matière de baux à loyer. Les analyses du marché immobilier démontrent, en effet, que bien plus que le dispositif d'une législation, c'est l'insécurité juridique des législations temporaires — renouvelées plusieurs fois — qui peut conduire à une dépression du marché et créer des niveaux d'investissement en dessous de l'équilibre.

M. le Président. — La parole est à M. Vaes.

M. Vaes. — Monsieur le Président, je remercie M. Dupré d'avoir accepté de nous donner lecture de la réponse assez laconique de M. Wathelet.

Il aurait cependant peut-être dû préciser le mode selon lequel les associations de locataires ont été consultées. Par ailleurs, sur base de quel projet l'ont-elles été?

En outre, la réponse n'est pas très claire. Pour ce qui est des juges de paix en particulier, sous quelle forme ont-ils été consultés pour fournir une évaluation de l'évolution du contentieux en matière locative?

J'apprécie le rappel du fait que la fiscalité immobilière est partagée entre la Région et l'Etat. Cependant, dans la mesure où l'Etat demeure principalement compétent au niveau de l'assiette et des exonérations, il est évident que la discussion relative à la fiscalité immobilière devra, à un moment donné, être liée à la réflexion portant sur les rapports entre locataires et propriétaires, de même qu'à la mise sur le marché des biens à un certain prix.

Je partage l'avis de M. Wathelet en ce qui concerne l'insécurité juridique. Il sera cependant difficile au Parlement d'admettre de devoir discuter précipitamment d'un projet aussi important.

Par conséquent, dans la logique des propos que nous venons d'entendre, j'espère que le projet sera communiqué aux membres du Sénat avant les grandes vacances. De cette manière, d'ici à la rentrée d'octobre, nous pourrions réfléchir, réagir et formuler des propositions structurées.

M. le Président. — L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

ORDRE DES TRAVAUX

De Voorzitter. — De commissie voor de Parlementaire Werkzaamheden stelt volgende agenda voor:

Dinsdag, 5 juni 1990, 's ochtends te 10 uur en 's namiddags te 15 uur.

1. Inoverwegingneming van voorstellen.

2. Mondelinge vragen.

3. Ontwerp van wet houdende goedkeuring van het Europees Sociaal Handvest en van de bijlage, opgemaakt te Turiijn op 18 oktober 1961.

Eventueel:

4. Ontwerp van wet houdende sociale bepalingen.

5. Voorstel van wet tot wijziging van de wet van 15 januari 1990 houdende oprichting en organisatie van een Kruispuntbank van de sociale zekerheid.

Ontwerp van wet tot toekenning aan de geneesheren-specialisten van een bijkomende bonificatie inzake pensioenen.

6. Andere ontwerpen van wet waarover verslag zal zijn uitgebracht.

Naamstemmingen te 16 uur.

7. Interpellaties:

a) Van de heer Henrion tot de Eerste minister over « de recente vaststelling dat er niet alleen bij de uitvoering van de wetten maar ook in de eindfase van hun totstandkoming tekortkomingen blijken te bestaan, zodat er bij de reeds vertrouwde categorie « vergeten wetten » nu ook nog een categorie « vluchtige wetten » komt »;

b) Van de heer Gryp tot de staatssecretaris voor Leefmilieu en Maatschappelijke Emancipatie over « de ontoereikende resultaten van de milieuconferentie in Bergen ».

La commission du Travail parlementaire propose l'ordre du jour que voici:

Mardi, 5 juin 1990, le matin à 10 heures et l'après-midi à 15 heures:

1. Prise en considération de propositions.

2. Questions orales.

3. Projet de loi portant approbation de la Charte sociale européenne et de l'annexe, faites à Turin le 18 octobre 1961.

Eventuellement:

4. Projet de loi portant des dispositions sociales.

5. Proposition de loi modifiant la loi du 15 janvier 1990 relative à l'institution et à l'organisation d'une Banque-carrefour de la sécurité sociale.

Projet de loi accordant aux médecins spécialistes une bonification supplémentaire en matière de pension.

6. Autres projets de loi dont le rapport sera fait.

A 16 heures: votes nominatifs.

7. Interpellations:

a) De M. Henrion au Premier ministre sur « les constatations récentes révélant une carence non seulement dans l'exécution des lois, mais aussi dans leur cheminement terminal, ce qui revient à créer, à côté d'une catégorie déjà connue, celle des « lois oubliées », une nouvelle catégorie, celle des « lois évanescences »;

b) De M. Gryp au secrétaire d'Etat à l'Environnement et à l'Emancipation sociale sur « les résultats insuffisants de la Conférence de Bergen sur l'environnement ».

Is de Senaat het met deze agenda eens?

Le Sénat est-il d'accord sur cet ordre des travaux? (*Assentiment.*)

Dan is hiertoe besloten.

Il en est ainsi décidé.

PROJET DE LOI AJUSTANT LE BUDGET DU MINISTÈRE DE LA SANTÉ PUBLIQUE ET DE L'ENVIRONNEMENT DE L'ANNÉE BUDGÉTAIRE 1989

Vote

ONTWERP VAN WET HOUDENDE AANPASSING VAN DE BEGROTING VAN HET MINISTERIE VAN VOLKSGEZONDHEID EN LEEFMILIEU VAN HET BEGROTINGSJAAR 1989

Stemming

M. le Président. — Nous devons nous prononcer maintenant sur l'ensemble du projet de loi ajustant le budget du ministère de la Santé publique et de l'Environnement de l'année budgétaire 1989.

Wij moeten ons nu uitspreken over het geheel van het ontwerp van wet houdende aanpassing van de begroting van het ministerie van Volksgezondheid en Leefmilieu van het begrotingsjaar 1989.

Le vote commence.

De stemming begint.

— Il est procédé au vote nominatif.

Er wordt tot naamstemming overgegaan.

121 membres sont présents.

121 leden zijn aanwezig.

92 votent oui.

92 stemmen ja.

28 votent non.

28 stemmen neen.

1 s'abstient.

1 onthoudt zich.

En conséquence, le projet de loi est adopté.

Derhalve is het ontwerp van wet aangenomen.

Il sera transmis à la Chambre des représentants.

Het zal aan de Kamer van volksvertegenwoordigers worden overgezonden.

Ont voté oui:

Ja hebben gestemd:

MM. Antoine, Appeltans, Arts, Baert, Bayenet, Mme Blomme, MM. Bockstal, Borin, Borremans, Bouchat, Bourgois, Mme Cahay-André, MM. Capoen, Cardoen, Cerexhe, Claeys, Collignon, Content, Cools, De Belder, De Beul, De Bondt, De Cooman, Deghilage, Dehousse, De Loor, Deneir, Deprez, de Seny, De Seranno, de Wasseige, Didden, Diegenant, Donnay, Dufaux, Egelmeers, Eicher, Erdman, Evrard, Garcia, Geveno, Ghesquière, Gijs, Grosjean, Henneuse, Hotyat, Kenzeler, Lallemand, Larrier, Leclercq, Leemans, Lenfant, Mme Lieten-Croes, MM. Luyten, Mahoux, Mainil, Marchal, Matthys, Minet, Moens, S. Moureaux, Op 't Eynde, Ottenbourgh, Mme Panneels-Van Baelen, MM. Pataer, Péciaux, Peeters, Pinoie, Priéls, Schellens, Seeuws, Mme Staels-Dompas, MM. Stroobant, Suykerbuyk, Swinnen, Taminiaux, Tant, Mmes Truffaut, Tyberghien-Vandenbussche, Van den Bogaert-Ceulemans, MM. Van Eetvelt, Vanhaverbeke, Van Hooland, Vanlerberghe, Van Nevel, Vannieuwenhuyze, Van Rompaey, Verhaegen, Verschuere, Weyts, Wintgens et Swaelen.

Ont voté non:

Neen hebben gestemd:

Mme Aelvoet, MM. Anthuenis, Barzin, Bock, Mme Dar-denne, MM. De Backer, Declercq, Mme Delruelle-Ghobert, MM. Desmedt, Dierickx, Duquesne, Gryp, Hasquin, Hatry, Henrion, Mme Herman-Michielsens, M. Janzegers, Mme Mayence-Goossens, MM. Monfils, Peetermans, Petitjean, Saulmont, Vaes, Van Aperen, Vandenhaute, Vandermarliere, Van Thillo et Verrevcken.

S'est abstenu :

Onthouden heeft zich :

M. Van den Broeck.

De Voorzitter. — Ik verzoek de heer Van den Broeck de reden van zijn onthouding mede te delen.

De heer Van den Broeck. — Ik ben afgesproken met de heer Flagthier.

M. le Président. — La parole est à M. Henrion.

M. Henrion. — Monsieur le Président, j'ai commis une erreur. J'avais accepté de paier avec M. Spitaels, j'aurais dû, dès lors, m'abstenir et non émettre un vote négatif.

M. le Président. — Il vous en est donné acte.

PROJET DE LOI AJUSTANT LE BUDGET DE L'EDUCATION NATIONALE — SECTEUR COMMUN AUX REGIMES FRANÇAIS ET NEERLANDAIS — DE L'ANNEE BUDGETAIRE 1989

Vote

ONTWERP VAN WET HOUDENDE AANPASSING VAN DE BEGROTING VAN ONDERWIJS — GEMEENSCHAPPELIJKE SECTOR VAN DE FRANSTALIGE EN DE NEDERLANDSTALIGE REGIMES — VAN HET BEGROTINGSJAAR 1989

Stemming

M. le Président. — Nous passons au vote sur l'ensemble du projet de loi ajustant le budget de l'Education nationale — secteur commun aux régimes français et néerlandais — de l'année budgétaire 1989.

Wij gaan over tot de stemming over het geheel van het ontwerp van wet houdende aanpassing van de begroting van Onderwijs — gemeenschappelijke sector van de Franstalige en de Nederlandstalige regimes — van het begrotingsjaar 1989.

Le vote commence.

De stemming begint.

— Il est procédé au vote nominatif.

Er wordt tot naamstemming overgegaan.

121 membres sont présents.

121 leden zijn aanwezig.

90 votent oui.

90 stemmen ja.

29 votent non.

29 stemmen neen.

2 s'abstiennent.

2 onthouden zich.

En conséquence, le projet de loi est adopté.

Derhalve is het ontwerp van wet aangenomen.

Il sera transmis à la Chambre des représentants.

Het zal aan de Kamer van volksvertegenwoordigers worden overgezonden.

Ont voté oui :

Ja hebben gestemd :

MM. Antoine, Appeltans, Arts, Baert, Bayenet, Mme Blomme, MM. Bockstal, Borin, Borremans, Bouchat, Bourgois, Mme Cahay-André, MM. Capoen, Cardoen, Cerexhe, Claeys, Collignon, Content, Cools, De Belder, De Beul, De Cooman, Deghilage, Dehousse, De Loor, Deneir, Deprez, de Seny, De Seranno, de Wasseige, Didden, Diegenant, Donnay, Dufaux, Egelmeers, Eicher, Erdman, Evrard, Garcia, Gevenois, Ghesquière, Gijs, Grosjean, Henneuse, Horyat, Kenzeler, Lallemand, Larcier, Leclercq, Leemans, Lenfant, Mme Lieten-Croes, MM. Luyten, Mahoux, Mainil, Marchal, Matthys, Minet, Moens, S. Moureaux, Op 't Eynde, Ottenbourg, Pataer, Pécriaux, Peeters, Pinoie, Priëls, Schellens, Seeuws, Mme Staels-Dompas, MM. Stroobant, Suykerbuyk, Swinnen, Taminiaux, Tant, Mmes Truffaut, Tyberghien-Vandenbussche, Van den Bogaert-Ceulemans, MM. Van Eetvelt, Vanhaverbeke, Van Hooland, Vanlerberghe, Van Nevel, Vannieuwenhuyze, Van Rompaey, Verhaegen, Verschueren, Weyts, Wintgens et Swaelen.

Ont voté non :

Neen hebben gestemd :

Mme Aelvoet, MM. Anthuenis, Barzin, Bock, Mme Dardenne, MM. De Backer, De Bondt, Declerck, Mme Delruelle-Ghobert, MM. Desmedt, Dierickx, Duquesne, Gryp, Hasquin, Hatry, Mme Herman-Michielsens, M. Janzegers, Mme Mayence-Goossens, M. Monfils, Mme Panneels-Van Baelen, MM. Peetermans, Petitjean, Saulmont, Vaes, Van Aparen, Vandenhoute, Vandermarliere, Van Thillo et Verreycken.

Se sont abstenus :

Onthouden hebben zich :

MM. Henrion et Van den Broeck.

M. le Président. — Je présume que les membres qui se sont abstenus, l'ont fait pour les raisons invoquées précédemment. (*Assentiment.*)

PROJET DE LOI RELATIF A LA SECURITE DES JOUETS

Vote

ONTWERP VAN WET BETREFFENDE DE VEILIGHEID VAN SPEELGOED

Stemming

M. le Président. — Nous passons au vote sur l'ensemble du projet de loi relatif à la sécurité des jouets.

Wij gaan over tot de stemming over het geheel van het ontwerp van wet betreffende de veiligheid van speelgoed.

Le vote commence.

De stemming begint.

— Il est procédé au vote nominatif.

Er wordt tot naamstemming overgegaan.

119 membres sont présents.

119 leden zijn aanwezig.

117 votent oui.

117 stemmen ja.

2 s'abstiennent.

2 onthouden zich.

En conséquence, le projet de loi est adopté.
Derhalve is het ontwerp van wet aangenomen.
Il sera soumis à la sanction royale.
Het zal aan de Koning ter bekrachtiging worden voorgelegd.

Ont voté oui:

Ja hebben gestemd:

Mme Aelvoet, MM. Anthuenis, Antoine, Appeltans, Arts, Baert, Barzin, Bayenet, Mme Blomme, MM. Bock, Bockstal, Borin, Borremans, Bouchat, Bourgois, Mme Cahay-André, MM. Cerexhe, Chabert, Claeys, Collignon, Content, Cools, Mme Dardenne, MM. De Backer, De Beul, De Bondt, Declerck, De Cooman, Deghilage, De Loor, Mme Delruelle-Ghobert, MM. Deneir, Deprez, de Seny, De Seranno, Desmedt, de Wasseige, Didden, Diegenant, Dierickx, Donnay, Dufaux, Duquesne, Egelmeers, Eicher, Erdman, Evrard, Garcia, Gevenois, Ghesquière, Gijs, Grosjean, Gryp, Hasquin, Hatry, Henneuse, Mme Herman-Michielsens, MM. Hotyat, Janzegers, Kenzeler, Lallemand, Larcier, Leclercq, Leemans, Lenfant, Mme Lieten-Croes, MM. Luyten, Mahoux, Mainil, Marchal, Matthys, Mme Mayence-Goossens, MM. Minet, Moens, Monfils, S. Moureaux, Op 't Eynde, Ottenbourgh, Mme Panneels-Van Baelen, MM. Pataer, Pécriaux, Peetermans, Peeters, Petitjean, Pinoie, Pouillet, Priëls, Saulmont, Schellens, Seeuws, Mme Staels-Dompas, MM. Stroobant, Suykerbuyk, Swinnen, Taminiaux, Tant, Mmes Truffaut, Tyberghien-Vandenbussche, MM. Vaes, Van Aperen, Mme Van den Bogaert-Ceulemans, MM. Vandenhaute, Vandermarliere, Van Eetvelt, Vanhaverbeke, Van Hooland, Vanlerberghe, Van Nevel, Vannieuwenhuyze, Van Rompaey, Van Thillo, Verhaegen, Verreycken, Verschuere, Weyts, Wintgens et Swaelen.

Se sont abstenus:

Onthouden hebben zich:

MM. Henrion et Van den Broeck.

PROJET DE LOI INSTAURANT UN PRIVILEGE POUR LES CREANCES AU TITRE DES PRELEVEMENTS SUR LA PRODUCTION DU CHARBON ET DE L'ACIER

Vote

ONTWERP VAN WET TOT INSTELLING VAN EEN VOORRECHT VOOR DE VORDERINGEN VOORTVLOEIEND UIT DE HEFFINGEN OP DE PRODUCTIE VAN KOLEN EN STAAL

Stemming

M. le Président. — Nous passons au vote sur l'ensemble du projet de loi instaurant un privilège pour les créances au titre des prélèvements sur la production du charbon et de l'acier.

Wij gaan over tot de stemming over het geheel van het ontwerp van wet tot instelling van een voorrecht voor de vorderingen voortvloeiend uit de heffingen op de produktie van kolen en staal.

Le vote commence.

De stemming begint.

— Il est procédé au vote nominatif.

Er wordt tot naamstemming overgegaan.

121 membres sont présents.

121 leden zijn aanwezig.

119 votent oui.

119 stemmen ja.

2 s'abstiennent.

2 onthouden zich.

En conséquence, le projet de loi est adopté.

Derhalve is het ontwerp van wet aangenomen.

Il sera soumis à la sanction royale.

Het zal aan de Koning ter bekrachtiging worden voorgelegd.

Ont voté oui:

Ja hebben gestemd:

Mme Aelvoet, MM. Anthuenis, Antoine, Appeltans, Arts, Baert, Barzin, Bayenet, Mme Blomme, MM. Bock, Bockstal, Borin, Borremans, Bouchat, Bourgois, Mme Cahay-André, MM. Cardoen, Cerexhe, Chabert, Claeys, Collignon, Content, Cools, Mme Dardenne, MM. De Backer, De Belder, De Beul, De Bondt, Declerck, De Cooman, Deghilage, Dehousse, De Loor, Mme Delruelle-Ghobert, MM. Deneir, Deprez, de Seny, De Seranno, Desmedt, de Wasseige, Didden, Diegenant, Dierickx, Donnay, Dufaux, Duquesne, Egelmeers, Eicher, Erdman, Evrard, Garcia, Gevenois, Ghesquière, Gijs, Grosjean, Gryp, Hasquin, Hatry, Henneuse, Mme Herman-Michielsens, MM. Hotyat, Janzegers, Kenzeler, Lallemand, Larcier, Leclercq, Leemans, Lenfant, Mme Lieten-Croes, MM. Luyten, Mahoux, Mainil, Marchal, Matthys, Mme Mayence-Goossens, MM. Minet, Moens, Moens, Monfils, S. Moureaux, Op 't Eynde, Ottenbourgh, Mme Panneels-Van Baelen, MM. Pataer, Pécriaux, Peetermans, Petitjean, Pinoie, Pouillet, Priëls, Saulmont, Schellens, Seeuws, Mme Staels-Dompas, MM. Stroobant, Suykerbuyk, Swinnen, Taminiaux, Tant, Mmes Truffaut, Tyberghien-Vandenbussche, MM. Vaes, Van Aperen, Mme Van den Bogaert-Ceulemans, MM. Vandenhaute, Vandermarliere, Van Eetvelt, Vanhaverbeke, Van Hooland, Vanlerberghe, Van Nevel, Vannieuwenhuyze, Van Rompaey, Van Thillo, Verhaegen, Verreycken, Verschuere, Weyts, Wintgens et Swaelen.

Se sont abstenus:

Onthouden hebben zich:

MM. Henrion et Van den Broeck.

INTERPELLATION DE M. HATRY AU MINISTRE DES AFFAIRES ETRANGERES ET AU MINISTRE DES FINANCES, SUR «L'ATTITUDE NEGATIVE DU GOUVERNEMENT BELGE A L'EGARD DE L'AUGMENTATION DES FRANCHISES FISCALES, LORS DU FRANCHISSEMENT DES FRONTIERES, QUI EST INCOMPATIBLE AVEC L'ATTITUDE OFFICIELLE DU GOUVERNEMENT BELGE VISANT A STIMULER L'ENTREE EN VIGUEUR DU GRAND MARCHÉ DE 1992»

Vote sur la motion pure et simple

INTERPELLATIE VAN DE HEER HATRY TOT DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN EN TOT DE MINISTER VAN FINANCIEN, OVER «DE NEGATIEVE OPSTELLING VAN DE BELGISCHE REGERING TEN AANZIEN VAN EEN HOGERE BELASTINGVRIJSTELLING BIJ GRENDOVERSCHRIJDING, WAT ONVERNIGBAAR IS MET HET OFFICIELE STANDPUNT VAN DE BELGISCHE REGERING DAT DE TOTSTANDKOMING VAN DE GROTE INTERNE MARKT IN 1992 MOET STIMULEREN»

Stemming over de eenvoudige motie

M. le Président. — Mesdames, messieurs, deux motions ont été déposées en conclusion de l'interpellation de M. Hatry.

Dames en heren, tot besluit van de interpellatie van de heer Hatry werden twee moties ingediend.

L'une, pure et simple, par MM. Péciaux et Seeuws est ainsi rédigée :

« Le Sénat,

Ayant entendu l'interpellation de M. Hatry et la réponse du ministre des Finances,

Passe à l'ordre du jour. »

« De Senaat,

Gehoord de interpellatie van de heer Hatry en het antwoord van de minister van Financiën,

Gaat over tot de orde van de dag. »

L'autre, par M. Boël, est ainsi rédigée :

« Le Sénat,

Ayant entendu l'interpellation du sénateur Hatry au ministre des Finances,

Demande au gouvernement d'appuyer le point de vue de la Commission européenne à l'égard de l'élargissement des franchises et de la suppression de toute restriction lors du passage des frontières intérieures de la Communauté au 1er janvier 1993. »

« De Senaat,

Gehoord de interpellatie van senator Hatry tot de minister van Financiën,

Verzoekt de regering het standpunt van de Europese Commissie te steunen inzake de uitbreiding van de belasting-vrijstellingen en de afschaffing van elke beperking bij de overgang van de interne grenzen van de Gemeenschap op 1 januari 1993. »

Conformément à notre règlement, nous votons sur la motion pure et simple qui bénéficie de la priorité.

Overeenkomstig ons reglement stemmen wij over de eenvoudige motie die de voorrang heeft.

— Il est procédé au vote nominatif.

Er wordt tot naamstemming overgegaan.

121 membres sont présents.

121 leden zijn aanwezig.

92 votent oui.

92 stemmen ja.

27 votent non.

27 stemmen neen.

2 s'abstiennent.

2 onthouden zich.

En conséquence, la motion pure et simple est adoptée.

Derhalve is de eenvoudige motie aangenomen.

Ont voté oui :

Ja hebben gestemd :

MM. Antoine, Appeltans, Arts, Baert, Bayenet, Mme Blomme, MM. Bockstal, Borin, Borremans, Bouchat, Bourgois, Mme Cahay-André, MM. Cardoen, Cerexhe, Chabert, Claeys, Collignon, Content, Cools, De Belder, De Beul, De Bondt, De Cooman, Deghilage, Dehousse, De Loor, Deneir, Deprez, de Seny, De Seranno, de Wasseige, Didden, Diegenant, Donnay, Dufaux, Egemeers, Eicher, Erdman, Evrard, Garcia, Gevenois, Ghesquière, Gijs, Grosjean, Henneuse, Horyat, Kenzeler, Lallemand, Larcier, Leclercq, Leemans, Lenfant, Mme Lieten-Croes, MM. Luyten, Mahoux, Mainil, Marchal, Matthys, Minet, Moens, S. Moureaux, Op 't Eynde, Ottenbourg, Mme Pannels-Van Baelen, MM. Pataer, Péciaux, Pinoie, Pouillet, Priëls, Schellens, Seeuws, Mme Staels-Dompas, MM. Stroobant, Suykerbuyk, Swinnen, Taminiaux, Tant, Mmes Truffaut, Tyber-

ghien-Vandenbussche, Van den Bogaert-Ceulemans, MM. Van Eetvelt, Vanhaverbeke, Van Hooland, Vanlerberghe, Van Nevel, Vannieuwenhuyze, Van Rompaey, Verhaegen, Verschuere, Weyts, Wintgens et Swaelen.

Ont voté non :

Neen hebben gestemd :

Mme Aelvoet, MM. Barzin, Bock, Mme Dardenne, MM. De Backer, Declerck, Mme Delruelle-Ghobert, MM. Désir, Desmedt, Dierickx, Duquesne, Gryp, Hatry, Mme Herman-Michielsens, M. Janzegers, Mme Mayence-Goossens, MM. Monfils, Peetermans, Petitjean, Saulmont, Sprockeels, Vaes, Van Aperen, Vandenhaute, Vandermarliere, Van Thillo et Verreyken.

Se sont abstenus :

Onthouden hebben zich :

MM. Henrion et Van den Broeck.

INTERPELLATIE VAN MEVROUW AELVOET TOT DE STAATSECRETARIS VOOR EUROPESE ZAKEN EN LANDBOUW OVER «DE AANVULLENDE AKKOORDEN VAN SCHENGEN»

INTERPELLATION DE MME AELVOET AU SECRETAIRE D'ETAT AUX AFFAIRES EUROPEENNES ET A L'AGRICULTURE SUR «LES ACCORDS COMPLEMENTAIRES DE SCHENGEN»

De Voorzitter. — Aan de orde is de interpellatie van mevrouw Aelvoet tot de staatssecretaris voor Europese Zaken en Landbouw over «de aanvullende akkoorden van Schengen».

Het woord is aan de interpellant.

Mevrouw Aelvoet. — Mijnheer de Voorzitter, de ondertekening van de aanvullende akkoorden van Schengen was oorspronkelijk gepland op 15 december van vorig jaar. Wij weten allen nog hoe op de valreep de ondertekening toch niet kon plaatshebben, omdat er een duidelijk «njet» was van West-Duitsland. Al wie deze materie echter gevolgd heeft in kranten en gespecialiseerde tijdschriften, weet dat er ook in de Nederlandse en Belgische regeringen en in Luxemburg bezwaren waren gerezen, zodat de ondertekening van de akkoorden niet voor de hand lag.

In België en in Nederland hadden coalitiepartners enige moeite met sommige bepalingen van de akkoorden en vragen over het coherent optreden ter zake van de ondertekenaars. In België was vooral het verzet van de Vlaamse socialisten merkbaar. Minister Tobback, die er — gewoontegetrouw — niet voor terugschrok krasse verklaringen af te leggen, zegde aan de *Volkskrant* van 12 december 1989 dat de ondertekening «onmogelijk kan doorgaan, omdat de inhoud vaag, ondeugdelijk en dus onaanvaardbaar is». Hieruit blijkt dat de Duitse weigering ervoor zorgde dat de Belgische regering niet zelf de knoop moest doorhakken.

Nu zijn wij een goede vijf maand later en blijken de besprekingen weer vlot te zijn geraakt. Wij vernemen via de pers dat de ondertekening nu gepland is op 19 juni eerstkomend.

Zowel in het Europees als in het Nederlands en in het Belgisch Parlement zijn ernstige bezwaren geopperd tegen deze aanvullende akkoorden. In het Nederlands Parlement vond twee keer een uitgebreid mondeling overleg plaats, waarbij de regering zeer uitvoerig informatie ter beschikking stelde van de bevoegde parlementscommissies. In december konden zij zelfs beschikken over de ontwerp teksten van deze aanvullende akkoorden. De vraag van onze commissie voor de Justitie om over de tekst van het verdrag te kunnen beschikken werd door de regering afgewezen op puur formalistische gronden. Zij riep namelijk artikel 68 van de Grondwet in.

In november van vorig jaar wees een meerderheid van het Europees Parlement de ondertekening van de aanvullende akkoorden af. De eerste vraag daarbij is of er sinds december jongstleden belangrijke wijzigingen in de teksten werden aangebracht, die nu wel een ondertekening rechtvaardigen.

In een document van het Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken van 9 mei jongstleden, dat daar aan de vaste kamercommissies voor EEG-Zaken en Justitie werd overhandigd, staat dat er nog geen wijzigingen in de tekst van 14 december werden aangebracht, hoewel zulks in het licht van het document nog mogelijk was.

Deze Nederlandse nota gaat uitvoerig in op verscheidene knelpunten.

Ten eerste spreekt zij over het door ons allen gekende probleem dat door de West-Duitsers aan de orde werd gesteld, namelijk of het akkoord van Schengen en de aanvullende akkoorden ook van toepassing zijn voor het huidige gebied van de DDR en of de opheffing van de visumplicht voor een verblijf van korte duur voor de houders van DDR-paspoorten eveneens zal worden geregeld. Naar aanleiding van wat men in Nederland plechtig bijeenkomst van de bewindslieden noemt, konden wij vernemen dat deze twee punten alvast werden geregeld.

Ten tweede wordt eveneens het visumbeleid van de vijf van Schengen ten opzichte van Midden- en Oost-Europa vermeld.

Ten derde wordt in die nota de aandacht gevestigd op het probleem waarop ik in mijn interpellatie van december van vorig jaar heb gewezen. Toen heeft minister Geens geantwoord omdat u ziek was, mijnheer de minister. Er kunnen immers concordantieproblemen rijzen wanneer in de aanvullende overeenkomst en in de op til zijnde overeenkomst van de twaalf uiteenlopende bepalingen over dezelfde materies worden vastgelegd.

Dit probleem blijkt momenteel zo ernstig te worden genomen dat een groep deskundigen de opdracht kreeg een tekst uit te werken waarin een procedure wordt uitgestippeld waarmee dergelijke conflicten kunnen worden opgelost. Werd over die nota van 9 mei onder de ministers eensgezindheid bereikt? Werd er inderdaad een groep deskundigen aangewezen om deze procedure vast te leggen als er zo'n gebrek aan concordantie zou zijn?

Een vierde punt waarover de Nederlandse nota uitwijdt en waaraan de internationale pers veel aandacht schonk, betreft een probleem dat in hoofde van Luxemburg was gerezen, namelijk het probleem van de rechtshulp en van de uitlevering in fiscale zaken. Op ambtenarenniveau werd een merkwaardig compromis uitgewerkt waardoor de rechtshulp en de uitlevering alleen zouden gelden voor de indirecte belastingen. Voor de directe belastingen zou er in overleg met de vier een regeling worden uitgewerkt waarbij Luxembourg akkoord zou gaan om een sinds 1982 bestaande Europese regeling te ratificeren.

Hebben de ministers hun definitieve instemming betuigd met dit compromis uitgewerkt door ambtenaren? Zo ja, dan kunnen wij hieruit alleen maar de politieke conclusie trekken dat fiscale fraude toch tot een apart soort criminaliteit behoort die de Schengen-partners anders aanpakken dan de andere criminaliteit.

De Nederlandse nota spreekt tenslotte ook over de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, ongetwijfeld een van de sterkst bekritiseerde aspecten van de aanvullende Schengen-akkoorden. Er zouden voorstellen zijn om de ontwerpovereenkomst aan te vullen met speciale bepalingen betreffende de bescherming van de persoonlijke levenssfeer. Dat de minister ons hierover de meest precieze gegevens geeft, lijkt me van uitzonderlijk belang, zeker omdat België niet eens een wet heeft om de privacy van de burger te beschermen. Die wet wordt al maanden aangekondigd, maar ze is er nog niet.

Tot daar de laatste officiële informatie die ik uit Nederland ontving over mogelijke wijzigingen in de teksten van 14 decem-

ber. We hoorden hier als eindconclusie dat de teksten tot nu toe niet zijn gewijzigd, maar dat er voor de hierboven vermelde punten eventueel een wijziging zou kunnen komen.

De kritiek die de aanvullende akkoorden ten gronde blijven krijgen slaat in de eerste plaats op het verstoren van het evenwicht tussen de bevoegdheid van de overheid om misdaden te beteugelen en de rechten van de verdachte burger om zich te verdedigen. Professor Van Outryve, SP-Europarlementslid, noemt dit een akkoord over rechten van instanties en rechtsonzekerheid van de burger.

Bij nadere lectuur van dit akkoord — de versie waarover ik beschik dateert van oktober-november — zie ik voor de burgers weinig mogelijkheid tot beroep tegen het optreden van de politiediensten.

De rol van de gerechtelijke instanties blijkt niet uit de teksten. Dit is trouwens één van de hoofdredenen waarom de Nederlandse socialisten hun verzet tegen de ondertekening handhaven. Zij eisen de oprichting van een soort «Schengenhof». Wat doet onze regering met deze aanmerkingen en waar blijven de Vlaamse socialisten met hun fundamentele kritiek? Midden december kondigden zij aan dat ze zouden gaan dwarsliggen in de regering. Mij lijkt er weinig verschil te zijn met de teksten van 14 december, maar toch stel ik een grote stilte vast op het front van de Vlaamse socialisten.

De heer Pataer. — Dat is voorlopig.

Mevrouw Aelvoet. — Dat zullen we moeten afwachten, collega Pataer.

De bepalingen over het Schengen-informatiesysteem of SIS blijven zeer veel vragen oproepen:

Welke zijn de precieze internationaal aanvaarde criteria voor de categorieën personen die systematisch in het SIS kunnen worden opgenomen?

Welke personen vallen onder de categorie van betrokkenen bij een gerechtelijk onderzoek? Bestaat hiervoor een concrete definitie die internationaal aanvaard is?

Welke personen vallen onder de categorie bedreiging van de interne veiligheid?

Kunnen leden van subversieve organisaties hieronder vallen?

Ik wens even in herinnering te brengen dat vóór september 1988 organisaties zoals VAKA, VAKS, en OCV in België op de lijst van subversieve organisaties stonden. Welke controle heeft de gerechtelijke overheid op de informatie die wordt uitgewisseld in het kader van het SIS-systeem? Wie controleert de wijze van opslaan en het gebruik van de gegevens in het SIS-systeem?

Bij interpellaties in Kamer en Senaat van december jongstleden werd door leden van de meerderheid — zowel Vlaamse socialisten als christen-democraten — de aandacht erop gevestigd dat België slechts mag ondertekenen als er een wet is op de privacy van de burgers — die er niet is — en als er een wettelijke basis komt voor de controle op de politiediensten — die er evenmin is. Zelfs over de timing blijven we in het ongewisse.

Inmiddels bereiken ons nogal alarmerende berichten over de inhoud van een overeenkomst inzake asielrecht onder de Twaalf, die door minister Wathelot in de Kamer op 19 december 1989 ter sprake werd gebracht in een antwoord op een interpellatie.

De twaalf EG-landen hebben in onderhandelingen op ambtelijk niveau een vergaande overeenstemming bereikt over een asielzoekersverdrag. Hierin wordt vastgelegd dat slechts één lid-staat «verantwoordelijk» is voor de behandeling van een asielverzoek. Het verdrag gaat buiten de EG om, waardoor het Europese Parlement en het EG-Hof van Justitie buiten spel staan. Het ontwerp voorziet wel in een comité dat eigenmachtig een regeling kan opstellen, bevoegd is voor de verdere uitvoering van het verdrag en voorts onderling gegevens over individuele

asielzoekers kan uitwisselen. Rechterlijke en parlementaire controle ontbreken.

Een deskundigencommissie uit Nederland meent dat deze materie, zoniet in het kader van de Raad van Europa, dan toch minstens in een EG-richtlijn dient te worden geregeld, opdat het EG-Hof van Justitie als unificerende rechter kan optreden, opdat de Europese Commissie als uitvoerder van de richtlijn kan optreden, en opdat de inhoud van zo'n richtlijn op een meer democratische wijze tot stand kan komen.

De inhoud van de regeling deugt niet. Zij leidt tot een systeem waarin de asielzoeker op het EG-grondgebied in slechts één land de kans krijgt zijn verzoek te laten beoordelen. De regeling bevat geen normen voor asielverlening, noch minimumnormen voor asielprocedures.

De beoogde wijze van uitvoering van de regeling deugt evenmin. Een « comité » dat bij unanimiteit besluiten neemt, kan per decreet regeren. Wat het comité beslist zal in de aangesloten landen kracht van wet hebben, zonder dat daarop parlementaire controle mogelijk is.

Tot zover de commentaren van de Nederlandse deskundigencommissie, bestaande uit juridisch geschoolde vertegenwoordigers van een aantal mensenrechtenorganisaties, met een reputatie die buiten kijf staat.

Het Europees Parlement heeft op 20 april jongstleden een resolutie goedgekeurd waarin de Europese Commissie wordt verzocht de vroeger aangekondigde voorstellen van richtlijn over het asielrecht en het visumbeleid ter tafel te leggen. Ik wens mij uitdrukkelijk bij deze vraag aan te sluiten want de overeenkomst tussen de twaalf over het asielrecht zal zowel het Europees Parlement als de unificerende rol van het EG-Hof van Justitie uitsluiten.

Zal ook België einde juni deze overeenkomst ondertekenen? Blijft de houding van de Belgische regering ten opzichte van de ondertekening op 19 juni van de aanvullende Schengen-akkoorden ongewijzigd? Zo ja, op welke wijze zal de regering de mogelijkheden tot beroep van de burgers bij gerechtelijke instanties naar aanleiding van het optreden van de politiediensten beveiligen?

Het verbaast mij te moeten vaststellen dat, zonder deze fundamentele structurele wettelijke basis, zonder wet en bovendien zonder wet op de privacy en zonder wettelijke basis voor controle op politiediensten, de aanvullende akkoorden van Schengen door onze regering zullen worden goedgekeurd, hierbij gesteund door een meerderheid die geen strobreed in de weg lijkt te leggen om achteraf tot ratificatie over te gaan. (*Applaus.*)

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Pataer.

De heer Pataer. — Mijnheer de Voorzitter, op mijn mondelinge vraag van 9 mei jongstleden over deze materie antwoordde de minister van Openbaar Ambt dat — ik citeer uit het *Beknopt Verslag* — « België nog een standpunt moet bepalen met betrekking tot de amendementen van 14 december 1989... » — ik veronderstel dat men hier de Belgische amendementen bedoelt — en « dat de Schengen-partners akkoord gingen met de reacties van de Belgische regering van december 1989... » en dat « ... op grond van artikel 68 van de Grondwet, de regering zich gerechtigd acht de tekst van het ontwerp van aanvullend akkoord niet vrij te geven, daarentegen zal de regering wel ter beschikking staan van het Parlement voor aanvullende informatie... ».

Ik citeer dit om u eraan te herinneren dat de minister toen geen concreet antwoord heeft gegeven op de vragen die wij hadden gesteld. Daarom wil ik van deze gelegenheid gebruik maken om daarop terug te komen.

Artikel 68 van de Grondwet dat bepaalt dat de Koning verdragen sluit, hoeft door ons niet op de helling te worden geplaatst om aandacht te blijven vragen voor het feit dat het aanvullend Schengen-akkoord een materie raakt die veel verder reikt dan de klassieke, Europese, verdragsrechtelijke bepalingen, waarmee de staatssecretaris voor Europese Zaken en Landbouw zeer goed vertrouwd is. Schengen heeft duidelijk te maken met

ons aller veiligheid, ons politiebestel en ons politiebeleid, de bescherming van onze privacy, de rechten van verdachte burgers, enzovoort.

Deze stuk voor stuk gevoelige materies zijn zeer actueel. Precies vandaag werd in de commissie voor de Justitie het verslag besproken over het ontwerp van wet betreffende de voorlopige hechtenis. De zorg voor de bescherming van de verdachte burger staat hierbij centraal. Al deze materies moeten voortdurend worden getoetst aan de mening van de volksvertegenwoordiging alvorens in de club van, in dit geval, de Europese Vijf, definitieve teksten worden goedgekeurd. Dit hoeft in geen geval afbreuk te doen aan de grondwettelijke bepalingen dat een verdragstekst *ne varietur* door de Kamers wordt goed- of afgekeurd.

De heer De Keersmaecker, staatssecretaris voor Europese Zaken en Landbouw, toegevoegd aan de minister van Buitenlandse Zaken. — Dat geldt voor alle verdragen.

De heer Pataer. — Dat weet ik, mijnheer de staatssecretaris.

De heer De Keersmaecker, staatssecretaris voor Europese Zaken en Landbouw, toegevoegd aan de minister van Buitenlandse Zaken. — Indien wat u beweert juist is, en dat is best mogelijk, moet de Grondwet worden gewijzigd.

De heer Pataer. — Mijnheer de staatssecretaris, ik erken, zoals u trouwens, dat artikel 68 bestaat en dat wij het moeten respecteren.

Ik druk hierop, maar het neemt niet weg dat het grondwettelijk niet verboden is een verdrag met deze inhoud in het nationale Parlement te bespreken, alvorens het door de betrokken partijen wordt goedgekeurd of afgekeurd. Deze werkwijze is des te meer aangewezen, aangezien we volop — dat hoop ik althans — in een overgangsfase zitten op weg naar een democratisch Europa met een volwaardig parlementair stelsel. Mijns inziens is het meer dan vanzelfsprekend dat een tekst als deze van de aanvullende Schengen-akkoorden *finaliter* zou moeten kunnen worden besproken, geamendeerd en goedgekeurd door een Europees Parlement met volwaardige wetgevende bevoegdheid. We hopen dat dit ooit werkelijkheid wordt, maar daar zijn we nu nog niet aan toe.

Het democratisch deficit zal dus nog wel een tijdje voedsel geven aan vrij sterke frustraties bij onze collega's aan het andere einde van de Belliardstraat. Precies daarom is een voorafgaande bespreking van het ontwerp van aanvullende Schengen-akkoorden door de nationale parlementen zo wenselijk en zelfs noodzakelijk, liefst aan de hand van een volledige informatie, dus met de volledige tekst en niet met de samenvatting die wij op het einde van vorig jaar onder meer in de commissie voor de Justitie ontvingen.

Onze collega's van het Nederlandse Parlement hebben het in elk geval zo begrepen en ze hebben gelijk. Ik neem aan dat niet alles *urbi et orbi* publiek kan worden gemaakt. De staatssecretaris weet echter ook dat senaatscommissies de vaste traditie hebben met gesloten deuren te vergaderen, zodat een vrijmoedige en vertrouwelijke gedachtenwisseling over delicate materies kan worden gewaarborgd. In de commissie zouden we kunnen vernemen welke knelpunten er waren en zijn bij de bespreking van dit akkoord, in welke mate die knelpunten nu zijn of worden opgelost en op welke wijze de Belgische regering daartoe heeft bijgedragen en nog bijdraagt, vooral sinds het bruusk opschorten van de werkzaamheden op het einde van 1989.

In dit verband wijs ik erop dat de voorzitter van de commissie voor Justitie, de heer Lallemand, minister van Justitie Wathélet half april van dit jaar een brief heeft gestuurd, waarin hij de minister vraagt het nodige te doen om de volledige tekst van de aanvullende voorakkoorden van Schengen aan de commissie voor de Justitie te zenden. Ik weet niet of en hoe op deze brief, waar de voltallige commissie achterstaat, werd geantwoord. In elk geval interesseert het ons te weten op welke concrete punten de Belgische regering, door middel van voetnoten of hoe dan

ook, van plan is een voorbehoud te maken. Ik denk hierbij bijvoorbeeld aan de harmonisatie van het asielrecht, de bescherming van de privacy en de controle op de politiediensten.

Het is mooi te vernemen dat de visumplicht voor DDR-burgers zal worden afgeschaft, waardoor de voornaamste oorzaak van het *accident de parcours* van vorig jaar is opgeheven. De onrust in ons eigen Parlement, maar ook in de Franse Assemblée, de Nederlandse Tweede Kamer en het Europees Parlement op het einde van vorig jaar had echter nog andere, meer fundamentele oorzaken. Zijn deze nu allemaal ineens weggenomen? Ik twijfel er niet aan dat we zo dadelijk van de staatssecretaris een begin van antwoord krijgen.

Zonder afbreuk te doen aan de bevoegdheid en de bekwaamheid van de staatssecretaris voor Europese Zaken en Landbouw, acht ik een grondige gedachtenwisseling met de ministers van Justitie en Binnenlandse Zaken, bijvoorbeeld in de verenigde commissies voor de Justitie en de Binnenlandse Zaken, echt wenselijk, liefst vóór de ondertekening van het verdrag volgende maand. (*Applaus.*)

De Voorzitter. — Het woord is aan staatssecretaris De Keersmaecker.

De heer De Keersmaecker, staatssecretaris voor Europese Zaken en Landbouw, toegevoegd aan de minister van Buitenlandse Zaken. — Mijnheer de Voorzitter, in mijn antwoord op de interpellatie van mevrouw Aelvoet wens ik op de eerste plaats te verwijzen naar het standpunt dat de Belgische regering op 14 december 1989 heeft ingenomen over de ontwerptekst van aanvullende overeenkomst.

Door een wijziging van de vermelding van de naam Interpol in artikel 39 dat handelt over de politieke samenwerking, heeft de Belgische regering zich akkoord kunnen verklaren met de op 14 december 1989 door de vijf landen voorgestelde ontwerptekst van aanvullend akkoord. Ondertussen hebben de vier andere lidstaten van het Schengen-akkoord ingestemd met de voorgestelde wijzigingen van artikel 39.

De Belgische regering besliste tegelijkertijd dat zij het ontwerpakkoord op deze voorwaarden kan aanvaarden. Maar niet zonder aan zichzelf bepaalde voorwaarden op te leggen, namelijk het indienen bij het Parlement van een aantal wetsontwerpen op de wapens, de bescherming van de persoonlijke levenssfeer en het toezicht op de politie- en inlichtingendiensten. Op deze wijze heeft mevrouw Aelvoet een antwoord op haar vragen over de wet op de bescherming van de privacy en over de controlediensten.

Zoals mevrouw Aelvoet zich zal herinneren, was de ondertekening van de aanvullende akkoorden oorspronkelijk gepland op 15 december. Dit werd op aanvraag van de Duitse Bondsrepubliek uitgesteld.

Op 23 maart 1990 werden door de delegatie van de Duitse Bondsrepubliek nieuwe voorstellen ingediend om de tekst die op 14 december 1989 werd vastgesteld, te amenderen.

Ingevolge deze nieuwe voorstellen heeft het Nederlands voorzitterschap beslist de Schengen-onderhandelingen opnieuw op gang te brengen. Op het niveau van de ambtenaren heeft op 27 april en op 11 mei 1990 in de centrale onderhandelingsgroep overleg plaatsgehad.

Vorige week, donderdag 17 mei, heeft in Den Haag een vergadering op het vlak van de regeringsleden plaatsgehad. Een volgende vergadering is gepland op 14 juni 1990.

Na 23 maart werden door de Franse en Nederlandse delegaties eveneens wijzigingsvoorstellen ingediend.

De nieuwe Duitse voorstellen hebben betrekking op de volgende vier domeinen: de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, de Duitslandpolitiek, de Oostpolitiek en een aantal minder belangrijke redactionele opmerkingen.

Wat de Duitslandpolitiek betreft, rezen een aantal door iedereen gekende problemen, die te maken hebben met de Duitse eenwording. Zij vonden hun oorsprong in het feit dat we voor

twee onbekenden staan. Het is niet geweten welk tijdschema de Duitse eenwording zal volgen. Hierover wordt ten andere, vanzelfsprekend, in andere gespreksfora beslist. Het is bij een eventuele ondertekening van het aanvullend Schengen-akkoord evenmin te zeggen op welke precieze datum deze overeenkomst in voorkomend geval in werking zal treden.

Tijdens voormelde vergadering van 17 mei jongstleden heb ik, evenals de vertegenwoordigers van andere landen, ten opzichte van de Bondsrepubliek, bezorgdheid geuit over de wijze waarop de controle aan de Oostgrens zal gebeuren. Men vroeg zich ook af of er nog controles zullen zijn aan de interduitse grens, gedurende de periode tussen de ondertekening van het akkoord en de Duitse eenwording.

Op 17 mei werd een overeenkomst bereikt over de volkenrechtelijke geldigheid van de overeenkomst voor het huidige grondgebied van de Duitse Democratische Republiek, over het vaststellen van de voorwaarden voor naleving van de overeenkomst bij inwerkingtreding en meer in het bijzonder inzake de effectieve controle aan de buitengrenzen en over de regeling van de informatie-uitwisseling inzake de Duitse eenwording, voor zover de elementen ervan relevant zijn voor het Schengen-akkoord. Terloops vermeld ik dat het wel ietwat te simplistisch was te zeggen dat alle problemen opgelost zouden zijn, indien men in de teksten vermeldt dat de grens van het Schengengebied samenvalt met de Duitse Oostgrens. Dit lost trouwens het probleem van het tijdschema niet op. Wat de Oostpolitiek betreft, rijzen voornamelijk problemen in verband met het visumbeleid. Tijdens het overleg van 17 mei werd besloten de visumplicht voor het verblijf van 90 dagen voor de houders van DDR-paspoorten, op basis van wederkerigheid, met ingang van 1 juni eerstkomend op te heffen.

Het overleg over het in de toekomst te voeren gemeenschappelijk visumbeleid ten opzichte van andere Oosteuropese landen, meer bepaald met Hongarije en Tsjechoslovakije, zal worden voortgezet. De nieuwe ontwikkelingen in Oost-Europa mogen niet tot gevolg hebben dat een van de principes van de overeenkomst, namelijk de harmonisering van het visumbeleid, op losse schroeven komt te staan.

De Duitse Bondsrepubliek heeft eveneens teksten ingediend inzake de bescherming van de persoonlijke levenssfeer. Op de eerste plaats wens ik dienaangaande te vermelden dat de bepalingen ter bescherming van de persoonlijke levenssfeer, zal samenhangen met het SIS-systeem, het Schengen Information System, slechts op enkele details worden gewijzigd. De Belgische delegatie staat vanzelfsprekend open voor elke verbetering van de bepalingen, hoe gering ook, inzake de bescherming van de privacy met betrekking tot het SIS. Belangrijk is evenwel de conclusie die men mag trekken uit het feit dat slechts geringe wijzigingen worden voorgesteld met betrekking tot het SIS.

Dit is namelijk een bijkomende aanwijzing dat de bepalingen van het ontwerp van aanvullend akkoord met betrekking tot de bescherming van de privacy ter zake het SIS alle nodige garanties bieden, ook omdat zij worden aangevuld met de beslissing van de Belgische regering om een door het ontwerp van aanvullend akkoord opgelegde nationale wetgeving inzake de bescherming van de persoonlijke levenssfeer uit te werken.

In het ontwerpakkoord, zoals het op 14 december 1989 werd vastgesteld, komen geen algemene bepalingen voor inzake de bescherming van de persoonlijke levenssfeer met betrekking tot de niet-geautomatiseerde gegevensoverdracht. Dit was de hoofdzaak, samen met enkele details, waarom de bestaande regeling door mijn Duitse collega werd gelaakt.

Wanneer men spreekt over niet-geautomatiseerde gegevensoverdracht, heeft men het over al de modellen van overdracht die niet vervat waren in het SIS, onder meer de overdracht per brief, telefoon of brenger.

De Bondsrepubliek heeft dienaangaande voorstellen ingediend. Dit is een nieuwe optiek. Bij de vroegere besprekingen, beperkten de betrokken onderhandelaars zich tot het bepalen van beschermingsmaatregelen die verband houden met het nieuw op te richten SIS. Voor de niet-geautomatiseerde overdracht van gegevens, wordt geen volkomen nieuw systeem inge-

voerd door het ontwerp van aanvullend akkoord. Ook thans worden immers reeds gegevens uitgewisseld op een niet-geautomatiseerde wijze tussen de verscheidene politie- of veiligheidsdiensten.

Door de nieuwe benadering rijzen geen principiële problemen voor de Belgische regering. Op het technisch vlak zijn er wel een aantal problemen, die tot de bevoegdheid van mijn collega's van Binnenlandse Zaken en Justitie behoren. Over deze problemen wordt nog verder onderhandeld in de volgende dagen en weken.

Door de redactionele voorstellen van de Bondsrepubliek en de voorstellen van Nederlandse zijde, rijzen geen specifieke problemen. In de mate dat ze verduidelijking of verbetering inhouden zijn ze welkom.

De voorstellen van de Franse regering hebben betrekking op de meldingsplicht voor vreemdelingen. De Franse regering wil een verband leggen tussen artikel 2, dat gaat over de vrijheid van verkeer en afschaffing van de grenscontrole, en artikel 22 dat de meldingsplicht inhoudt van niet-burgers van de EG-landen.

Wij gaan er echter van uit dat dit probleem moet worden opgelost met de perfecte vrijwaring van de beginselen van artikel 2.

Dit zijn samengevat de bijzonderste problemen die thans ter discussie zijn.

Mevrouw Aelvoet stelde een vraag over de problematiek van de fiscaliteit.

Inzake de rechtshulp bij delicten op het vlak van de directe belastingen is er geen enkel nieuw element. Het vroegere akkoord blijft gehandhaafd.

Het verlenen van rechtshulp inzake directe belastingen is beperkt tot een overeenkomst tussen de Vier. Het groothertogdom Luxemburg heeft zich beroepen op de geest en de opdracht van het Schengen-akkoord om zich daarbij niet aan te sluiten, het gaat ervan uit dat deze materie grondig moet worden geregeld in het kader van de Twaalf. De andere landen schikten zich naar het voorstel omdat zij het daarover reeds eens zijn. Dat is echter niet het geval voor Luxemburg, daarom is er op dat vlak een voorlopige regeling.

Wat het asielbeleid betreft, heeft het Nederlands Voorzitterschap kennis gegeven van de vruchtbare contacten tussen het Voorzitterschap en het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen van de Verenigde Naties. De leden van dat commissariaat hebben met tevredenheid vastgesteld dat er in belangrijke mate overeenstemming bestaat. Zo werd overeengekomen te onderzoeken of het mogelijk is relevante voorstellen van het Hoog Commissariaat op te nemen in de tekst van de uitvoeringsovereenkomst van het akkoord van Schengen.

De twaalf leden van de Europese Gemeenschap voeren ook op het ogenblik besprekingen over het asielrecht. De leden van het akkoord van Schengen hebben nu reeds verklaard dat zij zich willen schikken naar het moment dat alle in de ontwerpovereenkomst eventueel zullen worden genomen, indien die beter zijn, wat op bepaalde vlakken best mogelijk is.

Mevrouw Aelvoet heeft ook een vraag gesteld over de controle op het SIS. De controle op dit systeem wordt in de tekst van de aanvullende akkoorden vastgelegd. Hierover zullen verscheidene instanties worden opgericht.

Een andere vraag van mevrouw Aelvoet ging over de gegevens die in aanmerking komen voor opname in het SIS, en de werking van het systeem zelf. Hiervoor blijven de regelingen vastgesteld op 14 december jongstleden, van toepassing. De tekst van het ontwerp van aanvullend akkoord blijft ongewijzigd op enkele beperkte redactionele aanpassingen na. Het SIS kan maar in werking treden op het moment dat alle in de ontwerpovereenkomst opgenomen maatregelen ter bescherming van de persoonlijke levensfeer, zoals de oprichting van de hoger vermelde instanties, zijn uitgevoerd en dat op Belgisch vlak een wetgeving ter bescherming van de privacy is goedgekeurd. België heeft

zich hiertoe verbonden en dit is trouwens opgenomen in de akkoorden.

Wat de categorieën van signalering betreft, kan ik hier alleen maar het antwoord herhalen van mijn collega van Justitie op een interpellatie in de Kamer op 19 december van vorig jaar. In het SIS mogen maar vijf soorten van gegevens worden ingevoerd.

Ten eerste worden er gegevens ingevoerd over personen om wier voorlopige aanhouding *ter fine* van uitlevering wordt verzocht, op verzoek van de justitiële autoriteiten van de verzoevende ondertekenende partij en met naleving van de nationale wetgeving inzake uitlevering.

Ten tweede, gegevens over niet-EG-onderdanen die als ongewenst gemeld zijn, bijvoorbeeld na een terugzending of een uitwijzing waartoe beslist is door een van de vijf landen volgens hun nationaal recht.

Ten derde zal de aanwezigheid van personen die als vermist worden signaleerd, worden meegedeeld aan de verzoevende Staat. Wanneer, bijvoorbeeld, in België een persoon verdwijnt, gaat ons land opzoeken verrichten op verzoek van de familie. Indien die persoon naar een ander land gaat en indien hij daar herkend of tegengehouden wordt om een of andere reden, zal zijn aanwezigheid worden aangegeven bij het verzoevende land.

Ten vierde zal de overgang van personen betrokken bij een rechtsprocedure worden aangegeven. Indien onze justitiële autoriteiten een beroep doen op een getuige, op een opgeroepen persoon, op een vervolgte persoon of op een bij verstek veroordeelde persoon en indien die persoon naar een ander Schengenland gaat, dan wordt zijn overgang aan het verzoevende land signaleerd.

Ten vijfde zal de aanwezigheid van personen die betrokken zijn bij een politie-onderzoek eveneens worden aangegeven. Deze signaleringen van de administratieve politie behoren tot de bevoegdheid van de minister van Binnenlandse Zaken. De uitvoeringsmaatregelen zullen dus op dit vlak genomen moeten worden.

Het ontwerp van overeenkomst voorziet ook in de mogelijkheid om een signalisering in te voeren op aanvraag van de veiligheidsdiensten. Deze signalisering mag evenwel slechts worden ingevoerd indien concrete aanwijzingen het mogelijk maken te veronderstellen dat de in te zamelen gegevens noodzakelijk zijn ter voorkoming van een ernstige bedreiging voor de veiligheid van de Staat.

De voorwerpen, waaronder voertuigen, wapens, identiteitsdocumenten en bankbriefjes die worden gezocht in het kader van een onderzoek, worden ook opgenomen in het SIS.

Tenslotte is er de vraag omtrent de concordantie tussen de teksten van het aanvullend akkoord van Schengen en de eventueel te sluiten overeenkomsten tussen de twaalf EG-lidstaten in verband met gelijke onderwerpen. Dat is geen eenmalig probleem. Het blijft bestaan gedurende heel de verwerenlijking van de doelstellingen van artikel 8 A van het EG-Verdrag.

Men heeft steeds gezegd dat Schengen als het ware een proef-functie vervult en voor een stuk reeds realiseert wat de Europese Gemeenschap als objectief heeft gesteld. Er mag geen discriminatie tot stand komen tussen de burgers van de vijf lidstaten van de EG die bij de Schengen-akkoorden zijn betrokken en die van de Twaalf.

Men heeft zich beperkt tot een aantal oriëntaties, wat in het bewindsliedenoverleg van 17 mei werd bevestigd.

Wat de verenigbaarheid van de Schengenregels en de regels van de Twaalf betreft, is het niet mogelijk om met algemene regels de verhouding tussen de aanvullende overeenkomst en de eventueel te sluiten overeenkomst tussen de twaalf EG-lidstaten te regelen. Dat moet steeds bij wijze van een concrete besluitvorming gebeuren. Het is onontbeerlijk een procedurele oplossing te vinden omdat bovenvermelde besluitvorming plaats zal moeten vinden onder vertegenwoordigers van de overeenkomstsluitende partijen, eventueel in het kader van het uitvoerend comité.

Men is voorts van oordeel dat het gewenst is aan de besluitvorming een oriëntatienorm van de volgende strekking te geven. In beginsel worden de bepalingen van de overeenkomsten tussen de twaalf EG-lid-staten gevolgd, tenzij de specifieke kenmerken van de bepalingen van de aanvullende overeenkomst of de kenmerken van de samenwerking in het kader van het akkoord van Schengen een aparte regeling vereisen. Deze aparte Schengenregels mogen evenwel niet onverenigbaar zijn met de overeenkomsten tussen de twaalf EG-lid-staten. Dat wordt momenteel in een werkgroep onderzocht.

Wat het verdere verloop van de onderhandelingen betreft, heb ik reeds vermeld dat er een overleg op ministerieel niveau zal plaatsvinden op 14 juni eerstkomend. Er is nog geen datum bepaald voor een eventuele ondertekening van de aanvullende overeenkomst en ik ben dan ook niet bereid mij over de kansen op een ondertekening binnen een korte termijn uit te spreken. Ik kan enkel zeggen dat de besprekingen verder gaan in een constructieve sfeer. Dat was ook het geval in de maand december van vorig jaar. Men moet echter tot het laatste ogenblik een zekere reserve aan de dag leggen.

Wat betreft het ter beschikking stellen van de ontwerptekst van het aanvullend akkoord van Schengen aan het Parlement houdt de Belgische regering zich aan artikel 68 van de Grondwet, dat bepaalt dat de Koning de verdragen sluit en dat de verdragen die de Staat zouden kunnen bezwaren of Belgen persoonlijk zouden kunnen binden, eerst gevolg hebben nadat zij de instemming van Kamer en Senaat hebben verkregen.

De Belgische regering heeft zich aan deze regeling gehouden, zoals ik al zei. Het is bijgevolg niet mogelijk de ontwerptekst van het aanvullend akkoord ter beschikking te stellen van het Parlement. Ik wil er nochtans op wijzen dat leden van de regering en ikzelf bij verscheidene gelegenheden voor de parlementaire commissies een uiteenzetting hebben gehouden over de inhoud van het Schengen-akkoord en over het ontwerp van aanvullend akkoord. Zo hebben wij ook geantwoord op parlementaire vragen en interpellaties. En vandaag is dit weer het geval.

Nadat het Nederlandse Voorzitterschap besliste de onderhandelingen opnieuw op te nemen heb ik de voorzitters van Kamer en Senaat onmiddellijk laten weten dat ik ter beschikking stond van het Parlement en zijn commissies voor aanvullende informatie.

Mijnheer de Voorzitter, tot slot wil ik eraan herinneren dat de Schengen-akkoorden bedoeld zijn om de binnengrenzen tussen de vijf lid-staten af te schaffen. Schengen is niet bedoeld voor de totale harmonisatie. Die wordt meer beoogd met de doelstellingen van het witboek voor het Europa van de Twaalf. De afschaffing van de controle aan de binnengrenzen komt er echter niet zonder een akkoord over compenserende maatregelen voor de veiligheid van de burger. Wij zijn al jaren met deze opdracht bezig en ik hoop dat we na het oplossen van de laatste moeilijkheden tot de ondertekening van de akkoorden kunnen overgaan, al is het nog niet zover. (Applaus.)

De Voorzitter. — Het woord is aan mevrouw Aelvoet.

Mevrouw Aelvoet. — Mijnheer de Voorzitter, wij wisten al een paar weken geleden dat de regering niet bereid was deze teksten voor te leggen. Ik heb daarover overigens al een mondelinge vraag gesteld.

In al die verklaringen valt mij toch een zekere tegenstrijdigheid op. Ik heb de teksten in een bepaald stadium zelf gezien. De samenvattingen die zelf in de Kamer en minister Wathet in de Senaat hierover hebben meegedeeld, lijken met de algemene termen waarin ze zijn opgesteld, ver verwijderd van de vele concrete en fundamentele problemen die nochtans bestaan.

Mijnheer de minister, zo zouden er volgens u vijf grote categorieën van personen worden ingevoerd. In de teksten zelf worden die categorieën veel gedetailleerder omschreven. Het gevaar zit in de omschrijving en dat is ook het punt waarover organisaties ter bescherming van asielzoekers en de Liga voor de mensenrechten zich zorgen maken. Ik betreur dat wij over de teksten betreffende een delicate materie als deze niet kunnen beschikken,

dat de commissie ze niet kon uitpluizen, zoals dat wel het geval was met de voorstellen tot de wijziging van de vluchtelingenwet.

Ondanks het feit dat deze wijzigingen reeds in de Kamer aan de orde waren geweest, hebben wij in de Senaat toch een hele week aan die voorstellen besteed. Ze waren aanleiding tot een zeer ruim debat. Formeel gezien kan de minister natuurlijk wel verwijzen naar artikel 68 van de Grondwet. De minister maakt er zich van af met aan de heer Pataer te antwoorden dat eerst de Grondwet moet worden gewijzigd waarop de heer Pataer antwoordt dat dit een zaak is van het Europees Parlement. Ik zag de minister hierop duidelijk ja knikken.

Het is juist het Europees Parlement dat, rekening houdend met de patsituatie waarin wij ons bevinden, aan de nationale parlementen heeft gevraagd deze materie te behandelen. Daarmee is aangetoond hoe wij in de realiteit vast zitten. Formeel kunnen wel een aantal dingen worden gezegd die juist zijn, maar het eindresultaat is dat de democratische bespreking hiervan door de verkozenen van het volk nergens kan gebeuren op basis van de teksten zelf, wat in deze materie toch absoluut is aangewezen. Ik vind dit een fundamenteel tekort.

Voorts ben ik de minister dankbaar voor een aantal informatieve elementen waarvan sommige mij bekend waren, en andere niet. Ik heb er alleszins nota van genomen.

De belofte dat het SIS-systeem in België slechts zal worden toegepast nadat de wet op de privacy zal zijn aangenomen en de erkenning dat er een wettelijke regeling moet komen voor de controle op de politiediensten, zijn slechts gedeeltelijke antwoorden waarvan ik het belang niet ontken.

Op de meer algemene kritiek dat er in de eerste fase ten opzichte van de versterkte politionele samenwerking geen gerechtelijke beroepsmogelijkheden zijn voor de burgers heb ik geen bevredigend antwoord gehad. In een rechtsstaat en in het kader van deze akkoorden vind ik dit toch wel van fundamenteel belang. (Applaus.)

De Voorzitter. — Het woord is aan staatssecretaris De Keersmaecker.

De heer De Keersmaecker, staatssecretaris voor Europese Zaken en Landbouw, toegevoegd aan de minister van Buitenlandse Zaken. — Mijnheer de Voorzitter, ik kan daarop antwoorden: « dat is nu eenmaal het systeem waarin wij verkeren » maar ik kan dit ook omdraaien. Ik heb voorlezing gedaan van de tekst over deze categorieën door mijn collega opgesteld in antwoord op een interpellatie in de Kamer. Deze tekst is vrij concreet, maar het is altijd mogelijk voorbeelden aan te halen ter illustratie van moeilijkheden die door deze tekst niet worden opgevangen.

Mevrouw Aelvoet, u richt kritiek tot de regering omdat ze, verwijzend naar artikel 68 van de Grondwet, de teksten niet meedeelt. Daarbij zegt u dat u zich wel kunt voorstellen dat de regering uitkijkt naar de kritiek in Kamer en Senaat in het vooruitzicht van de behandeling die de ratificering voorafgaat. Dan zal heel deze bespreking herbeginnen. In de commissies en in de algemene vergadering kan dit produkt van onderhandeling dan worden getoetst en kan erover worden beslist.

Wij zitten nu eenmaal met dit onderhandelingspakket en wij betreffen met u, en met de heer Pataer, dat deze materie niet in het Europees Parlement kan worden besproken, maar het gaat hier helaas niet om wensdromen. Wij moeten dit dossier behandelen volgens de voorgeschreven procedure. Ik ben het wel eens met de toekomstvisie over de werking van de Europese Gemeenschap van de heer Pataer.

De Voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

INTERPELLATION DE M. MONFILS AU VICE-PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DES AFFAIRES ECONOMIQUES ET DU PLAN SUR « LE COMMISSARIAT GENERAL BELGE PRES L'EXPOSITION UNIVERSELLE DE SEVILLE EN 1992 »

INTERPELLATIE VAN DE HEER MONFILS TOT DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN ECONOMISCHE ZAKEN EN HET PLAN OVER « HET BELGISCH COMMISSARIAAT-GENERAAL BIJ DE WERELDTENTONSTELLING TE SEVILLA IN 1992 »

M. le Président. — L'ordre du jour appelle l'interpellation de M. Monfils au Vice-Premier ministre et ministre des Affaires économiques et du Plan sur « le commissariat général belge près l'Exposition universelle de Séville en 1992 ».

La parole est à l'interpellateur.

M. Monfils. — Monsieur le Président, le *Moniteur belge* du 4 mai 1990 a publié un arrêté royal du 12 avril 1990 instituant le commissariat général belge près l'Exposition universelle de Séville en 1992. Cet arrêté royal énumérait les missions — extrêmement diverses — du commissaire général et lui donnait tous les pouvoirs nécessaires à leur accomplissement dans le cadre des crédits mis à sa disposition: le commissaire général peut faire exécuter tous travaux de construction et recruter des collaborateurs, il représente seul le gouvernement belge auprès des autorités espagnoles, il peut déléguer une série de ses pouvoirs, il a un budget, il vérifie les comptes... Bref, le commissaire général belge près l'Exposition universelle de Séville a des pouvoirs extrêmement étendus. Jusque-là, rien de particulier — quoique nous pourrions discuter de toute une série de problèmes — mais, curieusement, cet arrêté royal rétroagit au 16 juin 1989, soit près d'un an avant sa publication. Pourquoi cette rétroactivité? Que cache-t-elle? Que s'est-il passé depuis juin 1989?

Avant de vous entendre répondre à ces questions, monsieur le ministre des Affaires économiques, j'ai voulu m'informer sur la participation belge à l'Exposition universelle de Séville et j'ai trouvé des choses pour le moins curieuses à l'égard desquelles je souhaiterais obtenir des éclaircissements ici, en séance publique.

Posons d'abord le décor: Séville, c'est une exposition universelle en 1992, cinq cents ans après la découverte de l'Amérique par Christophe Colomb. Le thème de l'exposition, c'est d'ailleurs: « la découverte » et, finalement, les nouveaux apports scientifiques.

Dès le départ, des emplacements ont été réservés — fort bien situés d'ailleurs — dans le parc de l'exposition universelle pour la CEE et les divers pays européens. Si je suis bien informé, la CEE et les pays européens se présentent de part et d'autre — éventuellement par ordre alphabétique — d'une allée qui conduit au pavillon espagnol lequel est évidemment le pavillon hôte de l'exposition universelle. Chaque pays doit donc concevoir et animer son pavillon tout au long de l'exposition.

Quelle a été la démarche belge?

Le cahier des charges de l'exposition universelle mentionnait, semble-t-il, que, pour le 30 juin 1989 au plus tard — c'est-à-dire il y a un an —, chacun des pays devait désigner un commissaire général chargé de la coordination de l'ensemble de l'opération pour son propre pays.

Il semblerait qu'un premier commissaire général ait été nommé, il s'agissait de M. Paul Maes. Mais, ultérieurement — quand? pourquoi? —, M. Maes démissionne et est remplacé par un certain M. Dumont. Comment MM. Maes et Dumont ont-ils été désignés? Est-ce par arrêté royal ou par décision ministérielle? M. Dumont démissionne également et nous voilà sans commissaire général.

Des fonctionnaires des Affaires économiques s'occupent de la participation belge et ils seraient dirigés par un certain M. Vanbiesbroeck — mais est-ce exact? — qui est sans doute un fonctionnaire des Affaires économiques, mais dont j'ignore et le grade et la fonction exacte. Il dirigeait une cellule de fonctionnaires détachés ou désignés par le ministère des Affaires économiques, mais là aussi, nous n'en savons pas plus.

En ce qui concerne le projet belge de participation à l'exposition universelle, il semblerait que l'on ait opté pour une partici-

pation à parité 50-50 du privé, par le *sponsoring*, et des pouvoirs publics.

Jusqu'à présent, il semblerait que les contacts avec les firmes susceptibles d'être intéressées par cette participation se fassent dans un flou artistique ou, plutôt, très peu artistique. Il n'y a pas de cahier des charges précis proposé aux entreprises en contrepartie de leurs apports. Il est bien connu qu'à partir du moment où une entreprise souhaite investir dans ce type d'initiative, il lui faut évidemment un retour. Rien de cela n'est prévu actuellement de manière détaillée.

En ce qui concerne les secteurs qui devraient être représentés dans le pavillon belge, là aussi, je n'ai pas le sentiment que cela ait fait l'objet de délibérations particulières. Je voudrais demander à M. le ministre des Affaires économiques si des commissions, des conseils ou des comités *ad hoc* ont été constitués pour déterminer quels étaient les secteurs de pointe, d'avenir, qui étaient susceptibles de faire partie du pavillon belge. Quel type d'entreprise devrait y figurer? Les universités d'une manière générale, la recherche scientifique plus spécialement, devraient-elles être présentes? Tout cela se meut dans un brouillard opaque. Si je me trompe, vous éclairciez ce brouillard, monsieur le ministre.

La participation des Régions et des Communautés est aussi, semble-t-il, au point mort. Pourtant, il est évident qu'une manifestation de ce type doit au minimum faire l'objet d'une concertation et d'une coordination précises, sérieuses, et d'ailleurs aussi officielles, avec les Régions et les Communautés.

Je pense à ce qui se passe avec Europalia. Des problèmes se posent, Europalia ayant oublié dans certains cas d'intégrer les Régions et les Communautés à la manifestation organisée en l'honneur d'un pays étranger. Ici, c'est l'inverse qui se produit: c'est la Belgique qui se rend à Séville. Sur ce point, nous avons posé des questions, dans cette enceinte, au Conseil de la Communauté, mais il semblerait que rien n'ait été envisagé. Je n'ai pas entendu que des concertations précises soient menées en la matière. Or, du moins au niveau des Régions, lesquelles ont des compétences extrêmement importantes qui, inévitablement, concernent de près ou de loin la participation belge à l'exposition de Séville, je n'ai pas le sentiment — il se peut que je me trompe et j'en serais heureux — que la concertation ait été menée de manière très positive.

Sur l'ensemble de cette problématique, par conséquent, nous ne savons actuellement rien sur les firmes contactées, sur la manière dont on les a contactées, sur ce qu'on leur a proposé en contrepartie, ainsi que sur le niveau de dynamisme et d'enthousiasme que les éventuels démarcheurs ont mis pour intéresser les firmes à la participation au pavillon belge de Séville.

La question de la construction du pavillon n'est pas non plus très claire. Il y a sans doute eu un concours d'architecture, mais le bruit court que l'on demanderait au vainqueur de réaliser un autre projet que celui qui lui a permis d'obtenir le premier prix. Nous en saurons sans doute plus long dans quelques jours puisqu'il paraît que, le 7 juin, on présentera la maquette du pavillon belge. Mais des questions viennent tout de suite à l'esprit. Combien? Avec quel argent? Sera-ce un pavillon démontable avec toutes les difficultés que l'on rencontre dans ce genre de manifestations? Va-t-on opter pour des situations telles que les ont imaginées d'autres pays, comme, par exemple, celle qui consisterait à construire puis à revendre le pavillon aux autorités espagnoles qui auraient envie de disposer d'une espèce de campus après l'exposition universelle, ou bien va-t-on maintenir une présence belge dans ces bâtiments? Tout cela devra être approfondi avant de choisir un type d'architecture.

Une participation à une exposition universelle doit être spectaculaire, sinon elle n'a pas de raison d'être. Il est bien évident que ce n'est ni un ministère ni un cabinet qui peut organiser cela, mais bien une agence sérieuse qui prend en charge la promotion de l'ensemble de la participation. A cet égard, je voudrais aussi demander au ministre des Affaires économiques si des contacts ont eu lieu avec des firmes qui ont la taille suffisante pour entreprendre ce type de promotion et, si oui, lesquelles.

Séville est une énorme opération de promotion au niveau mondial. Il n'est évidemment pas question de se contenter d'ouvrir le pavillon et d'attendre la clientèle visiteuse sans en faire le centre d'une série de manifestations à caractère économique, culturel, scientifique, peut-être social, qui doivent toutes, évidemment, être organisées de manière cohérente.

A-t-on pensé finalement à ce qu'on va présenter aux visiteurs de l'exposition mondiale? En d'autres termes, sera-ce un pavillon pour *Happy few* ou pour grand public? Mettra-t-on l'accent sur l'aspect scientifique ou économique ou culturel? Cela aussi, me semble-t-il, n'a pas fait l'objet d'une analyse extrêmement précise; j'espère que vous me démentirez.

Toutes ces questions m'amènent évidemment à me méfier encore plus de cet arrêté qui rétroagit un an avant sa signature et qui semble couvrir, tant au niveau de la désignation de commissaires généraux que de collaborateurs, de budgets ou de frais de réception, un certain nombre d'initiatives qui ont été prises mais dont finalement on ne sait pas grand-chose, ainsi que je viens de le dire.

Finalement, monsieur le ministre, je trouve que le flou ou même le silence qui entoure la participation belge à l'Exposition universelle de Séville est une mauvaise affaire pour la Belgique. Si les choses ne sont pas bien organisées, nous allons rater une chance importante de montrer que notre pays est idéalement placé au moment de l'ouverture des frontières en 1992 et que son apport dans tous les domaines — économique, culturel, scientifique — peut peser d'un bien plus grand poids que la taille du pays ou le nombre de ses habitants.

N'oubliez pas, monsieur le ministre, qu'un certain nombre de dirigeants actuels de nos entreprises avait vingt ans au moment de l'Expo de 1958. N'est-ce pas le moment de mobiliser l'enthousiasme de nos jeunes créateurs sur une idée concrète que présente précisément l'Exposition universelle de Séville et cela — ce n'est pas un hasard — l'année de l'ouverture du grand marché européen? Il convient donc de faire le point extrêmement précis sur cette question. Cette grande idée d'exposition universelle ne peut tolérer ni les faux-fuyants, ni l'amateurisme, ni la tiédeur dans l'engagement indispensable. (*Applaudissements.*)

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer De Belder.

De heer De Belder. — Mijnheer de Voorzitter, ik wil aansluiten bij de interpellatie eerst en vooral om te getuigen dat er voor deze belangrijke wereldtentoonstelling ook aan Vlaamse kant belangstelling is en ten tweede om een oproep te richten tot de minister om in deze materie snel en goed te handelen.

Sevilla is belangrijk, al is het maar door de uitdaging de nationale overheid, de twee Gemeenschappen en de drie Gewesten, de privé-sector en de openbare sector, al wie Nederlands en wie Frans spreekt in het land, onder te brengen in één paviljoen en dit met zo weinig mogelijk kosten.

Mijnheer de minister, de privé-sector heeft u de jongste tijd geen goede diensten bewezen. De twee commissarissen-generaal zijn blijkbaar geschrokken van de administratieve complexiteit die met de organisatie van een dergelijk avontuur gepaard gaat en van het tekort aan middelen waarover zij kunnen beschikken. Er zijn ook problemen op het vlak van het personeel, maar essentieel is het een kwestie van organisatie, van coördinatie en vooral van financiële middelen. Men gewaagt zelfs van iets minder dan een half miljard. Er bestaan reeds verscheidene plannen en er is al heel wat werk verricht op het gebied van infrastructuur.

Ook in Vlaanderen leven de vragen die hier door de heer Monfils werden gesteld. Op het ogenblik is het ontbreken van leiding het grootste knelpunt. Er moeten zeer vlug een commissaris-generaal en een adjunct worden aangesteld. Ik hoop dat u snel een goede manager vindt, bij voorkeur een zakenman die goed thuis is in de organisatie van dergelijke tentoonstellingen en liefst geen « politiek ».

In feite zijn wij samen verantwoordelijk voor wat op het ogenblik gebeurt. Het is inderdaad een Belgische oefening en

het zal niet eenvoudig zijn een oplossing te vinden vóór 12 oktober 1992, niet alleen de dag dat Amerika werd ontdekt, maar ook de dag van de sluiting van de 110 paviljoenen.

Ik ben ervan overtuigd dat u er intussen in zal slagen te beantwoorden aan de verwachtingen van de heer Monfils, die ook aan Vlaamse kant leven. Het is inderdaad een belangrijke onderneming. Wij wensen u alle geluk en zijn tevens benieuwd te vernemen op welke manier u aan de slag zal gaan. (*Applaus.*)

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Luyten.

De heer Luyten. — Mijnheer de Voorzitter, ik las in *De Standaard* van eind oktober van vorig jaar: « Sevilla, de eerste grote wereldtentoonstelling sinds 1958. » De journalist was blijkbaar goed ingelicht. Sta mij toe een terugblik te werpen op de wereldtentoonstellingen.

In 1958 was ik geschokt bij de vaststelling van de zeer kleine betekenis van Vlaanderen in de wereld. Bij een bezoek aan het Joegoslavisch paviljoen met de Lodewijk De Raet-stichting verontschuldigde men zich omdat alles in het Frans was. De reden hiervan was dat de Belgische ambassadeur in Belgrado had gezegd dat het niet nodig was iets te ontwerpen in het « Vlaams », omdat de boeren die aan de rand van België woonden en « Vlaams » spraken, toch niet naar de wereldtentoonstelling kwamen.

Wie daar ook voor schokken heeft gezorgd, is de huidige Eerste minister die er, als praeses van het KVHV Leuven zijn politieke carrière begon door op de wereldtentoonstelling een Vlaamse dag te eisen.

Ondertussen is er in ons land veel gebeurd. U heet gelukkig niet baron Moens de Fernich. Ik hoop fundamenteel dat wat in ons land is gebeurd, namelijk dat het nieuwe gezicht van België waar twee volkeren volwassen zijn geworden, duidelijk zal te zien zijn in Sevilla. Het is niet omdat de tentoonstelling nu verder van huis is en het risico kleiner dat Wilfried Martens er zal betogen, dat het nieuwe België er niet ten volle tot uiting moet komen. (*Applaus.*)

M. le Président. — La parole est à M. Claes, Vice-Premier ministre.

M. Claes, Vice-Premier ministre et ministre des Affaires économiques et du Plan, chargé de la restructuration du *ministère van Onderwijs*. — Monsieur le Président, je puis répondre à l'interpellateur que M. Paul Etienne Maes d'abord, en date du 16 juin 1989, M. Alex Dumont ensuite, en date du 1er décembre 1989, ont successivement été nommés commissaire général du gouvernement belge près l'exposition universelle de Séville 1992, afin de réaliser, sous mon autorité, la conception, la préparation, l'organisation et la liquidation de la participation belge à cette manifestation. La fin de la mission est conditionnée par cette dernière phase. Bien que la procédure soit informelle, j'ai à chaque fois présenté les candidatures à l'avis de mes collègues du gouvernement.

Le premier commissaire général, désigné le 16 juin 1989, s'est immédiatement attelé à la tâche qui lui était dévolue. Si des travaux proprement dits n'ont pas encore été entamés, ce qui ne devrait cependant plus tarder, un certain nombre de dispositions ont été prises en vue de préparer la présence belge à l'exposition. C'est ainsi qu'a été organisé un concours d'architecture à l'échelon national, qui a couronné un groupe de jeunes architectes d'Anvers. Il est évident que, depuis, les contacts se sont multipliés, d'une part, avec eux, afin de finaliser leur projet — je ne vois pas très bien ce que vous avez voulu dire au sujet d'un autre projet qui devrait être réalisé — et, d'autre part, avec des interlocuteurs susceptibles d'en aménager l'intérieur.

A ce propos, un contrat est en voie de conclusion avec une société de services, spécialisée dans les activités de conseil et de création dans le domaine de la communication et de l'organisation de manifestations culturelles de toute nature et dans la conception, l'aménagement intérieur et l'organisation interne de pavillons et halls d'exposition. Conjointement à ce contrat, sera

passée une convention de gré à gré, en vertu de l'article 17, paragraphe 2, 4e et 6e, de la loi du 14 juillet 1976 relative au marché public des travaux de fournitures et de services, avec une société ayant une expérience et une compétence en matière artistique.

Il est habituel que le personnel du Service des foires et expositions de l'administration du Commerce de mon département soit mis à la disposition du commissariat général. Ce fut le cas lors des récentes expositions d'Osaka, de Vancouver et de Tsukuba. C'est encore le cas actuellement. Au surplus, une secrétaire de direction a été engagée sous le régime d'un contrat d'employé par le premier commissaire général.

Du point de vue budgétaire, je peux confirmer que 25 millions en 1989 et 75 millions en 1990 ont été alloués par mon département au commissariat général dont le budget global doit être cofinancé, une intervention financière des Régions et des Communautés étant notamment prévue. Le fameux *fifty-fifty* dont vous avez parlé m'est totalement inconnu. Il est vrai que nous avons expressément demandé aux Régions et aux Communautés de participer au financement.

Sur un total de 100 millions de francs, quelque 95 millions sont toujours disponibles, les débours ayant été occasionnés par les frais de fonctionnement du commissariat général, y compris les frais de réception et de représentation inclus dans le budget global.

Dès le début, l'élément *sponsoring* a été pris en compte. A cet égard également, je ne peux actuellement avancer de chiffres définitifs.

Depuis la désignation du premier commissaire général — j'insiste sur ce point —, les Régions et les Communautés ont été aussitôt impliquées, comme il se doit, dans la participation belge, et ce tant au niveau politique et financier que technique. C'est ainsi que leurs représentants siègent, d'une part, au comité d'organisation et d'accompagnement dont la première réunion a eu lieu le 3 octobre 1989 et, d'autre part, au comité technique dont l'objet est d'aborder la représentation des Régions et des Communautés au sein du pavillon belge.

Ik wijs de heren De Belder en Luyten erop dat het nogal logisch is dat België zich op een grote wereldtentoonstelling in 1992 niet meer kan presenteren zonder wel degelijk rekening te houden met de nieuwe staatsstructuren. Het paviljoen moet met andere woorden duidelijk aantonen dat wij leven met Gemeenschappen en Gewesten. Men zal ook proberen dit concreet in het paviljoen uit te beelden. Op dat punt kan ik de heer Monfils nog geen precies antwoord geven. In een discussie over de artistieke benadering zijn er altijd verscheidene oplossingen. Enkele vertegenwoordigers van Gemeenschappen en Gewesten hebben gesuggereerd dat de Belgische staatsstructuur kan worden weergegeven door verscheidene ingangen of uitgangen. Dit alles wordt besproken met de maatschappijen die ik heb vermeld. Dit is overigens eerder een detail. Belangrijk is de manier waarop België zich presenteert. Op zijn minst even belangrijk is wat in het paviljoen gedurende de hele expositieperiode zal gebeuren. Ik denk hierbij onder meer aan culturele manifestaties, in de meest brede betekenis van het woord.

De heer Luyten. — Vlaamse vendelzwaaiers.

De heer Claes, Vice-Eerste minister en minister van Economische Zaken en het Plan, belast met de herstructurering van het ministerie van Onderwijs. — Gemeenschappen en Gewesten hebben hierin een zeer belangrijke rol te spelen en dit werd hen als dusdanig ook gevraagd. De heer Luyten moet dan ook helemaal niet bang zijn dat de presentatie op taalkundig gebied inbreuk zal plegen op de realiteit van ons land.

La représentation du gouvernement belge auprès des autorités espagnoles par le seul commissaire général est conforme au règlement du Bureau international des Expositions dont le siège se trouve à Paris et dont les modalités de fonctionnement sont régies par la convention du 22 novembre 1928 concernant les expositions internationales, modifiée et complétée par les protocoles du 10 mai 1948, 16 novembre 1966 et 30 novembre 1972.

Cela étant, monsieur Monfils, je ne peux nier avoir joué de malchance lors des travaux préparatoires de l'Exposition de Séville.

Le premier commissaire, M. Maes, a été contraint de démissionner pour raison de santé. Le deuxième commissaire, quant à lui, a remis sa démission pour raisons personnelles. De toute évidence, il estimait trop difficile de devoir réaliser ces différentes tâches en tenant compte de toutes les règles de jeu imposées par le secteur public. Nous avons donc accusé un certain retard.

La semaine dernière, je me suis expliqué avec le secrétaire général de l'Exposition Séville 1992. J'ai par ailleurs pris des contacts avec les managers que j'estime capables de mener à bien, dans les délais, la réalisation du pavillon belge et l'organisation des activités qui se dérouleront pendant l'exposition.

Vous m'excuserez de ne pas encore avancer de noms, mais il est de mon devoir de les communiquer d'abord au gouvernement.

Je crois néanmoins pouvoir vous dire que les conditions sont remplies pour que la Belgique soit prête dès le début de l'exposition. Toutes les mesures nécessaires ont été prises, non seulement au niveau du département des Affaires économiques, mais aussi de celui des Travaux publics qui est concerné par la construction du pavillon.

Je ne veux pas vous donner de réponse définitive quant au contenu exact du budget et à l'apport précis des Communautés et des Régions.

Les propositions présentées ont été discutées, mais nous n'avons pas encore reçu d'engagements définitifs de ces instances et du secteur privé.

Nonobstant ces éléments, je puis vous confirmer que notre pays sera valablement représenté à Séville et que toutes les mesures ont été ou seront prises pour que le programme se déroule normalement comme il se doit. (*Applaudissements.*)

M. le Président. — La parole est à M. Monfils.

M. Monfils. — Monsieur le Président, je remercie le ministre des réponses qu'il m'a données et surtout de la franchise dont il a fait preuve en reconnaissant que le gouvernement a joué de malchance.

Si deux commissaires démissionnent l'un après l'autre, c'est bien qu'il y a un problème. Je ne parle pas des soucis de santé du premier commissaire désigné, mais je constate que l'autre commissaire général démissionne parce qu'il ne pense pas pouvoir mener à bien sa fonction dans les conditions dans lesquelles il se trouve. Or, ces conditions sont connues dès le départ, on sait que les Régions et les Communautés doivent participer à ce projet. Il s'agit aussi d'une mission classique de tout commissaire général, à savoir s'occuper du bâtiment et de l'animation dans ce bâtiment. La raison pour laquelle le commissaire a démissionné reste un mystère, mais nous en saurons certainement plus un jour ou l'autre.

En ce qui concerne le budget, je suis étonné des réponses floues — vous l'avez vous-même reconnu — que vous nous avez données.

Nous ne savons pas comment et à concurrence de quel montant les entreprises seront intéressées. J'entends bien que vous avez demandé l'intervention des Communautés, surtout pour les matières culturelles — je poserai la question au Conseil de la Communauté française dans huit jours — et des Régions. Des manifestations seront donc payées par ces instances, mais il subsiste néanmoins tout l'aspect « vitrine » de notre pays.

Il s'agit de la présentation des points forts dans les domaines économique et scientifique, par exemple. Il me semble logique que les firmes privées proposent leur participation. En effet, ce n'est pas à la nation qu'il appartient de payer telle ou telle société — je ne citerai pas de nom — pour témoigner de l'état d'avancement de la Belgique dans les secteurs de pointe. Nous ignorons tout de cet aspect de la question.

Les retards sont, en partie, dus aux hésitations des commissaires généraux. Quoi qu'il en soit, nous ne savons actuellement rien de ce qui sera organisé à l'intérieur du bâtiment. Certes, quelques manifestations folkloriques seront présentées et certains groupes se produiront, mais je me demande ce qui se passera dans le pavillon réservé à la Belgique — y compris ses Communautés et ses Régions — le reste de la journée.

Nous n'avons pas non plus d'indications en ce qui concerne le coût de cette organisation. Vous nous dites que cela ne pose aucun problème pour ce qui est de l'architecture, mais nous n'avons pas de détails quant au projet. J'imagine que vous en réserverez la primeur à la presse. Je me suis laissé dire qu'une maquette serait bientôt présentée. Je suppose que l'Etat va prendre en charge les investissements et la construction du pavillon, démontable ou non, définitif ou provisoire, grand ou petit.

Nous ignorons combien cela va coûter et combien vous allez essayer d'obtenir des firmes privées. Nous ne savons pas non plus ce que vous allez proposer, en contre-partie de leur présence, aux sociétés disposées à investir dans l'opération. Bien entendu, du côté des Communautés et des Régions, c'est le flou absolu, sans parler de la Communauté française en particulier, qui connaît les difficultés financières que l'on sait.

Enfin, je suis étonné de ce que vous n'avez pas exposé les raisons de l'effet rétroactif de l'arrêté royal. Je suppose que vous vous êtes rendu compte de ce qu'il fallait couvrir l'opération d'un point de vue réglementaire. J'estime, une fois de plus, que la situation n'est pas tout à fait claire à cet égard, ce que je regrette.

Cette opération devrait, comme l'ont d'ailleurs précisé nos collègues, aboutir à une sorte d'élan, non seulement au niveau de la Belgique tout entière, mais aussi à l'intérieur de ses Communautés et de ses Régions.

Nous avons, en effet, l'occasion de nous montrer unis, mais forts de nos diversités, avec un certain nombre de caractéristiques qui nous sont propres, qu'il s'agisse de la Flandre, d'une part, ou de la Wallonie et de la Communauté française, d'autre part.

J'ai le sentiment que tout est prévu comme si nous participions à une foire commerciale organisée par l'OBCE. Ne comparons pourtant pas cette manifestation avec la foire qui a eu lieu au Costa-Rica ! J'en parle car j'ai, à cette occasion, accompagné une délégation belge dans ce pays, admirable au point de vue touristique. Cependant, notre présence là-bas « n'atteignait pas la cheville » de la présence belge prévue à Séville, en 1992.

Puisque, après 1958, une bonne trentaine d'années plus tard, une nouvelle exposition universelle est organisée, j'estime que le gouvernement devrait envisager une présentation complète et globale et que nous devrions connaître les détails de notre participation. Je précise que je n'ai aucun *a priori* en la matière. Je suis disposé à admettre les explications que l'on me donnera en ce qui concerne le choix du pavillon et les raisons qui le justifient. En fait, ce qui m'intéresse surtout, c'est de savoir ce qui va se passer à l'intérieur de ce pavillon mais, dans l'état actuel des choses, nous l'ignorons, alors que cette exposition universelle ouvrira ses portes dans quelques mois.

Vous avez mentionné l'existence de deux contrats, l'un signé avec une société compétente en matière artistique et l'autre avec une société de services ayant des activités de conseil et de création. J'aimerais connaître leur nom. Je comprends que, dans l'état des négociations, vous ne veuillez pas nous dire quelles firmes sont intéressées par une représentation à l'intérieur du pavillon et j'admettrais que vous reveniez en séance plénière dans un mois ou deux — même en septembre — pour nous expliquer les raisons de votre choix. Nous serions contents de pouvoir en discuter alors.

Mais le minimum serait que nous sachions le nom des deux sociétés de service. Il est notamment question d'une société

dénommée Caramba ... J'ignore si c'est vrai. A force de ne rien dire, tous les bruits courent. Dans ce brouillard cotonneux où nous avançons, j'aimerais connaître au moins le nom des deux sociétés avec lesquelles vous passez les contrats de gré à gré.

M. le Président. — La parole est à M. Claes, Vice-Premier ministre.

M. Claes, Vice-Premier ministre et ministre des Affaires économiques et du Plan, chargé de la restructuration du *ministerie van Onderwijs*. — Monsieur le Président, je n'émetts aucune objection au fait de me représenter au mois de septembre ou au mois d'octobre, comme le suggère M. Monfils, pour m'expliquer plus en détail sur l'état du dossier.

M. le Président. — En conclusion de cette interpellation, j'ai reçu deux motions.

La première émane de Mme Delruelle et de M. Petitjean et est ainsi rédigée :

« Le Sénat,

Ayant entendu l'interpellation de M. Monfils au Vice-Premier ministre et ministre des Affaires économiques sur « le commissariat général belge près l'Exposition universelle de Séville en 1992 » et la réponse du ministre, M. Claes,

Estime que tout doit être mis en œuvre pour assurer une participation belge optimale à l'Exposition universelle de Séville,

Rappelle au gouvernement la nécessité de faire une analyse objective des secteurs forts de l'économie, de la recherche scientifique, du développement culturel, qui devraient être présentés à Séville,

Estime qu'une concertation permanente avec les Régions et les Communautés est indispensable. »

De tweede, ingediend door de heren De Belder en Deneir luidt :

« De Senaat,

Gehoord de interpellatie van de heer Monfils en het antwoord van de Vice-Eerste minister en minister van Economische Zaken en het Plan,

Gaat over tot de orde van de dag. »

« Le Sénat,

Ayant entendu l'interpellation de M. Monfils et la réponse du Vice-Premier ministre et ministre des Affaires économiques et du Plan,

Passé à l'ordre du jour. »

Nous procéderons ultérieurement au vote sur la motion pure et simple, qui bénéficie de la priorité.

Wij stemmen later over de eenvoudige motie, die de voorrang heeft.

L'incident est clos.

Het incident is gesloten.

COMMUNICATION DE M. LE PRESIDENT

MEDEDELING VAN DE VOORZITTER

M. le Président. — Aucune observation n'ayant été formulée quant à la prise en considération de la proposition de loi dont il a été question au début de la séance, puis-je considérer qu'elle est renvoyée à la commission compétente ?

Er werden geen opmerkingen gemaakt betreffende de inoverwegingneming van het voorstel van wet waarvan sprake bij het begin van onze vergadering. Ik veronderstel dus dat de Senaat het eens is met het voorstel van het bureau. (*Instemming.*)

Cette proposition de loi est donc prise en considération.

Dan is het voorstel van wet in overweging genomen.

L'intitulé de cette proposition de loi, avec indication de la commission à laquelle elle est renvoyée, paraîtra en annexe aux *Annales parlementaires* de la présente séance.

Het opschrift van dit voorstel van wet, met opgave van de commissie waarnaar het is verwezen, verschijnt als bijlage bij de *Parlementaire Handelingen* van heden.

INTERPELLATIE — INTERPELLATION

Verzoek — Demande

De Voorzitter. — De heer Gryp wenst de staatssecretaris voor Leefmilieu en Maatschappelijke Emancipatie te interpellieren over « de ontoereikende resultaten van de milieuconferentie in Bergen ».

M. Gryp désire interpellier le secrétaire d'Etat à l'Environnement et à l'Emancipation sociale sur « les résultats insuffisants de la Conférence de Bergen sur l'environnement ».

De datum van deze interpellatie zal later worden bepaald.

La date de cette interpellation sera fixée ultérieurement.

Je vous propose d'interrompre ici nos travaux.

Ik stel u voor onze werkzaamheden te onderbreken. (*Instemming.*)

Le Sénat se réunira, le mardi 5 juin 1990, à 10 heures.

De Senaat vergadert opnieuw dinsdag 5 juni 1990 te 10 uur.

La séance est levée.

De vergadering is gesloten.

(*La séance est levée à 17 h 50 m.*)

(*De vergadering wordt gesloten te 17 h 50 m.*)

ANNEXE — BIJLAGE

Prise en considération — Inoverwegingneming

Proposition de loi prise en considération :

In overweging genomen voorstel van wet :

Complétant l'article 1er, § 6, de la loi de redressement du 10 février 1981 instaurant une cotisation de solidarité à charge des personnes rémunérées directement ou indirectement par le secteur public (de M. Mathot et consorts).

Tot aanvulling van artikel 1, § 6, van de herstellwet van 10 februari 1981 tot invoering van een solidariteitsbijdrage ten laste van de personen rechtstreeks of onrechtstreeks bezoldigd door de openbare sector (van de heer Mathot c.s.).

— Renvoi à la commission des Affaires sociales.

Te verwijzen naar de commissie voor de Sociale Aangelegenheden.